

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

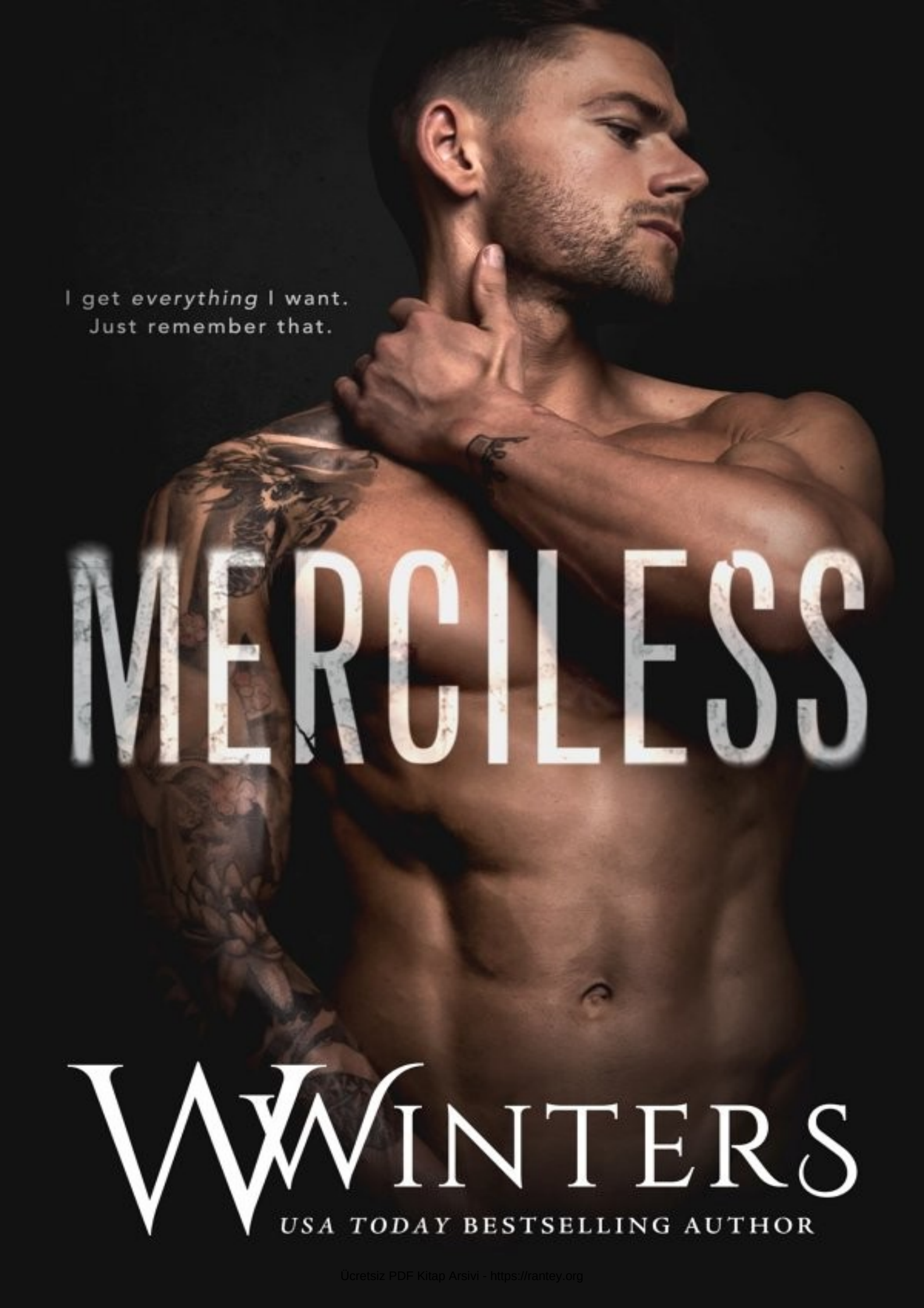
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

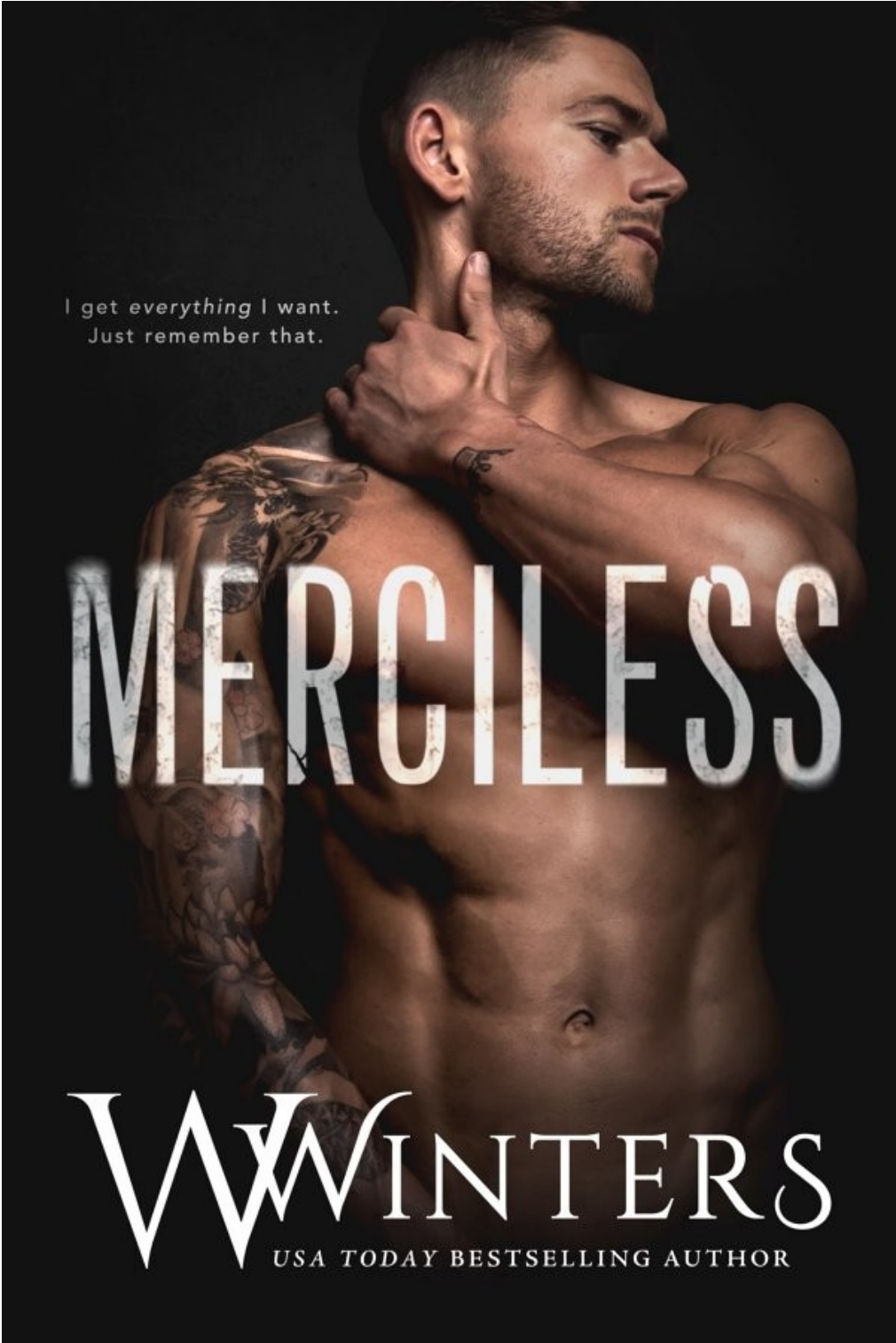
A full-page background image of a muscular man with short dark hair and a light beard. He is looking off to the right. His right hand is placed on his left neck, with his index finger pointing upwards. He has extensive tattoos on his left arm and shoulder. The lighting is dramatic, highlighting his physique against a dark background.

I get everything I want.
Just remember that.

MERCILESS

W WINTERS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

I get everything I want.
Just remember that.

MERCILESS

WINTERS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MERCILESS

W WINTERS

Çeviri Kitaplar

Telegram

ALSO BY W WINTERS

Günahkâr Takıntılar Serisi:

Bu Bizim Sırrımız - ÜCRETSİZ!

Küçük

Yalancı

Sahiplenic

i Acımasız

Bağımsız Romanlar:

Kırık

Unutma Beni

Günahlar ve Sırlar Düetleri:

Kusurlu (Kusurlu Düet kitap 1)

Affedilmeyen (Kusurlu Düet kitap 2)

Hasarlı (Damaged Duet kitap 1) Yaralı

(Damaged Duet kitap 2)

İyi okumalar ve en iyi
dileklerimle, W Winters xx

AUTHOR'S COPYRIGHT

Copyright © 2018 by Willow Winters Tüm Hakları Saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerdeki kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

NOT: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür.

Gerçek hayatla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu hikayedeki tüm karakterler 18 yaş ve üzerindedir.

Telif Hakkı © 2018, Willow Winters Publishing. Tüm hakları saklıdır. willowwinterswrites.com

ACKNOWLEDGMENTS

Özel bir teşekkür etmek istiyorum

Sophie Broughton,
umutsuzca elimi tutacak birine ihtiyaç duyduğumda benim
kayam oldu. O en iyisidir.

Heyecanlarını ve sevgilerini paylaşan beta ekibim
Katie Sullivan ve Tijuana Turner
ve beni hep ayakta tut.

Donna Hokanson ve Becca Mysoor,
Bu yolculuğu benimle paylaşan ve içgörleriyle bu kitabın
şimdiye kadar yazdığım en iyi kitap olmasını sağlayan herkese
teşekkür ederim.

(benim pek de mütevazı olmayan görüşüme göre)

Christine Dayao ve Teresa Banschabach, her "t" harfinin
üstünün çizildiğinden ve "i" harfinin noktalandığından emin
olan editör ekibim.

Shawn, kocam,
Bana inanan ve hayallerimi gerçekleştiren.

CONTENTS

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Possessive'e Kısa Bir Bakış

1. Önsöz

W Winters Hakkında

W Winters Okuma Sırası

P R E F A C E

Carter

"Seni çok daha önce becermeliydim."

O ilk günü hatırlıyorum, onu bırakmam için nasıl çığlık attığını ve ağladığını, benim ondan, onun da benden nefret ettiği günleri.

Boğazını sıkıca kavramama, dokunuşumun vücudunda kıvılcımlar çıkarmasına rağmen başını sallamaya zorluyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor ve aletim daha da sertleşiyor, bana karşı gelmeye cüret ettiği için onu cezalandırmam için yalvarıyor. Ama sonra ekliyor, "Böyle olması gerekiyordu."

Gözlerini kapatırken nefesi ağırlaşıyor, vücudu kucağımda eğiliyor. Tamamen benim merhametime kalmış durumda ve dudaklarını büzüştürmüş durumda.

Her şeyiyle. Her parçası benim ve o bunu biliyor.

Benim.

C H A P T E R 1

Carter

SAVAŞ YAKLAŞIYOR.

İki yılı aşkın süredir bildiğim bir şey. Tik-tak. Tik-tak.

Çenemdeki bir tik saatin ritmine uygun olarak sıkılırken, yumruğum sıkıldıkça parmak eklemlerimin üzerindeki deri beyazlaşıyor. Kaskatı kesilmiş omuzlarımda gerginlik artıyor ve kendime derin nefes alıp tüm gerginliğimin gitmesine izin vermem gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Tik-tak. Ofisimin duvarlarında yankılanan tek ses bu ve sarkacın her geçişinde öfkem artıyor.

Bir buluşmaya gitmeden önce hep böyle olur. Özellikle bu seferki, kanımda bir heyecan yaratıyor, adrenalin her geçen dakika daha da yükseliyor.

Bakışlarım ofisimdeki dede saatinden yanındaki raflara, oradan da rafların altındaki maun ve çelikten yapılmış kutuya kayıyor. Sadece bir metre derinliğinde, bir metre yüksekliğinde ve bir metre uzunluğunda. Eski kitaplarla çevrili ofisimin duvarıyla bütünleşiyor.

Sadece bir sergi açmak için olması gerekenden daha fazla para ödedim. Tüm bunlar sadece bir görüntüden ibaret. İnsanların algıları onların gerçekliğidir. Ben de görmeleri gereken resmi çiziyorum ki onları uygun gördüğüm şekilde kullanabileyim. Pahalı kitaplar ve sanat eserleri, nadir ağaçtan oyulmuş cilalı mobilyalar... Hepsi saçmalık.

Kutu hariç. Onunla birlikte gelen hikaye sonsuza kadar benimle kalacak. Bunca yıl içinde, belirleyici bir an olarak saptayabildiğim birkaç anıdan biri bu. Kutu beni asla terk etmeyecek.

Bunu bana veren adamın sözleri hala çok taze, tıpkı bana hikayesini anlatırken parlayan soluk yeşil gözlerinin görüntüsü gibi.

Çocukken onu nasıl koruduğu hakkında. Annesinin onu korumak için nasıl içine soktuğunu anlattı.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, boğazımın gerildiğini ve boynumdaki kordonların hatırladıkça gerildiğini hissediyorum. Sahneyi çok iyi kurmuştu.

Bana annesine nasıl sarıldığını, onun ne kadar paniklediğini gördüğünü anlattı. Ama o kendisine söyleneni yaptı. Kasada sessiz kaldı ve adamlar annesini öldürürken sadece dinleyebildi.

Hayatını kutuyla takas etmeyi teklif etti. Ve bana anlattığı hikaye, annemin ölmeden önce bana veda edişini hatırlattı.

Evet, hikâyesi dokunaklıydı ama ne olursa olsun kafasına bir silah dayadım ve tetiği çektim.

Benden çalmaya çalıştı ve sonra zimmetine geçirdiği para bir borç ya da krediymiş gibi bana bir kutuyla ödeme yapmaya çalıştı. William hırsızlıkta, hikâye anlatmakta iyiydi ama aptalın tekiydi.

Bulunduğum yere iyi davranarak ve zayıf kalarak gelmedim. O gün, onu kurtaran kutuyu kim olduğumu hatırlatması için

aldım. Kim olmam gerektiğini.

Bu ofiste yaptığım her görüşmede o kutunun gözümün önünde olmasını sağladım. Suçlularla anlaşma üstüne anlaşma yaparken ve bu Allah'ın belası odada servet ve güç toplarken bakabileceğim güçlü bir hatırlatma.

Bu ofisi tam istediğim gibi yapmak bana bir servete mal oldu. Ama eğer yanarsa, her şeyi kolayca değiştirebilirim.

O kutu hariç her şey.

"Gerçekten bunu yapacaklarını düşünüyor musun?" Kardeşim Daniel'ı görmeden önce sesini duyuyorum. Hatıralar bir anda kayboluyor.

Yüz ifademin farkına varmam, çenemi gevşetmem ve bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce öfkemi üzerimden atmam bir saniye sürüyor.

"Savaş ve anlaşmayla birlikte mi? Sence anlaşmayı yapar ve bu gece onu alır mı?" diye açıklıyor.

"Bunu her şeyden çok istiyor. Ona tuzak kurduklarını ve bunun çoktan gerçekleştiğini söyledi. İşlerinin bitmesine sadece saatler kaldı."

Daniel yavaş adımlarla odaya giriyor, ofisimin ağır kapısı topuğunun yumuşak bir tekmesiyle kapanıyor ve karşımda duruyor.

"Ve bunun tam ortasında olmak istediğinden emin misin?"

Alt dudağımı yalayıp ayağa kalkıyorum, geriniyorum ve bakışlarımı ofisimin penceresine çeviriyorum. Masaya yaslanıp kollarımı kavuştururken Daniel'ın masanın etrafında yürüdüğünü duyabiliyorum.

Ona dedim ki, "Biz bunun ortasında olmayacağız. Sadece ikisi olacak ve bizim bölgemiz de yakın ama geride kalabiliriz."

"Saçmalık. Onunla savaşmanı istiyor. Bu savaşı bu gece başlatacak ve bunu sen de biliyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum, Romano'nun purolarının kokusu onu düşününce ciğerlerimi dolduruyor.

"İptal etmek için hâlâ zaman var," diyor Daniel ve kaşlarımın çatılmasına, alnımın kırışmasına neden oluyor. O kadar saf olamaz.

Döndüğünden beri ona ilk kez gerçekten bakıyorum. Yıllarını uzakta geçirdi. Ve her lanet gün sahip olduklarımız için savaştım. Yumuşadı. Belki de onu şu an burada duran adama dönüştüren Addison'dır.

"Bu savaş olmak zorunda." Sözlerim kesin ve ses tonum sorgulanamaz. Bu işi korku ve öfkeyle büyütmüş olabilirim, ileriye doğru attığım her adımın ardından arkamdan düşen bir bedenin boş sesi geliyor olabilir, ama böyle başlamadı. Kanlı ellerle bir imparatorluk kuramazsınız ve ölümün sizi takip etmesini bekleyemezsiniz.

Pencereye yaklaşırken koyu renk gözleri kısılıyor, bakışları benimle birkaç kat altımızdaki özenle bakılmış bahçe arasında gidip geliyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Sesi alçak ve zar zor duyuyorum. Bana dönüp bakmıyor ve yüzündeki ciddi ifadeyi gördüğümde ensemden kollarıma doğru bir ürperti yayılıyor.

Beni yıllar öncesine götürüyor. Seçme şansımızın olduğu ve yanlış seçtiğimiz zamanlara.

Bunları yapmak isteyip istemediğimizin hala bir anlamı olduğu zamanlar.

"Solumuzda adamlar var," diyorum ona bir adım öne çıkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Sağımızda da adamlar var. Taraf seçmediğimiz bir sonuç mümkün değil."

Bir kez başını sallıyor ve bana dönmeden önce başparmağını çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Peki ya kız?" diye soruyor, delici gözleri bana ikimizin de savaştığını, ikimizin de hayatta kaldığını ve her birimizin bizi bugün olduğumuz yere getiren trajik bir y o l u m u z olduğunu hatırlatıyor.

"Aria?" Adını söylemeye cesaret ediyorum ve yumuşak sesimin tınısı aramızdaki boşlukta asılı kalıyor. Beni ya da daha doğrusu onu kabul etmesini beklemiyorum.

"Başka seçeneği yok." Bu sözleri söylerken sesim titriyor.

Boğazımı temizleyerek avuçlarımı pencereye dayıyorum, ellerimin altındaki soğuk düşüşü hissediyorum ve altımızdaki Addison'ı görmek için öne doğru eğiliyorum. "Sence Addison'ı almayı başarsalardı ona ne yaparlardı?"

Çenesi sıkıştı ama soruma cevap vermedi. Onun yerine, "Onu benden kimin almaya çalıştığını bilmiyoruz." diyor.

Anlamsal bir şeymiş ve konuyla hiç ilgisi yokmuş gibi omuz silkiyorum. "Yine de. Kadınlara dokunulmaması gerekir ama önce Addison'a saldırdılar."

Daniel ses tonundaki öfkeyle, "Bu onu doğru yapmaz," diyor.

"Bize gelmesi daha iyi değil mi?" Soruyu sorarken başımı eğiyorum ve bu sefer cevap vermesi biraz zaman alıyor.

"O bizden biri değil. Addison gibi değil ve Romano'nun senden onunla ne yapmanı beklediğini biliyorsun."

"Evet, düşmanın kızı..." Kalbim göğsümde sertçe atıyor ve sabit ritmi bana saatin tik taklarını hatırlatıyor. "Onunla ne yapmamı istediğini çok iyi biliyorum."

CHAPTER 2

Aria

Benim hakkımda bilmeniz gereken birkaç şey var.

Her sabah sıcak bir fincan kahve ile uyanmayı severim. Tercihen acı kafein bağımlılığının tadını bastırarak kadar krema ve şekerle birlikte.

Geceleri kırmızı şaraba bayılırım. Beyaz içemiyorum; başımı ağrıttırıyor ve uyandıgımda beni perişan edecek bir akşamdan kalmalık yaşıttırıyor.

Bunlar gerçekten önemli olan şeyler değil. Bunlar, insanlara gerçeği söylemek istemediğinizde verdiğiniz yüzeysel ayrıntılardır.

Gerçekten neyi bilmeniz gerekiyor?

Benim adım Aria Talvery ve Fallbrook'taki en vahşi suç ailesinin kızıyım.

Geceleri şarap içmeyi sevmemin nedeni, birkaç saat uyuyabilmek için buna çok ihtiyacım olması.

Annem ben daha sekiz yaşındayken gözümün önünde öldürüldü ve o zamandan beri hiç iyi olmadım, her ne kadar öyleymişim gibi davranmayı öğrensem de.

Babam bir dolandırıcı ama beni güvende tuttu ve her gün yüzüme bakıp annemden başka bir şey görmemenin ona ne kadar acı verdiğini hatırlatmasına rağmen bana tahammül etti.

Gözlerim yüzünden. Öyle olduğunu biliyorum.

Tıpkı onunki gibi ela-yeşil karışımı. Ormanın derinliklerinde yaz sonu, sonbahar başında yaprakların gölgesine baktığınızda göreceğiniz yumuşak renk karışımı gibi. Annem böyle tarif ederdi. Bu şekilde şiirseldi. Belki bunun bir kısmı bana da geçmiştir.

Gerçek sayı... her ne üzerindeyse: Resim yapmayı seviyorum. Yaşadığım hayattan nefret ediyorum ve eskizlerin ve bulaşmış mürekkebin içine saklanıyorum. Varlığımın doğası gereği getirdiği delilik ve tehlikeden uzakta.

Beni hâlâ anneme bağlayan tek şey olan bu sanat aşkı yüzünden kendimi bu barda, eskiz defterimi benden çalan pisliğin peşinde buldum. Komik olduğunu ve benim aptalca bir şaka ya da oynayabileceği bir oyuncak olduğumu düşünen pislik, çünkü ben bir erkeğin dünyasında yaşayan bir kadını, hem de tehlikeli bir kadını.

Ama öfkemi babamdan almışım. İşte bu yüzden kendimi Church Caddesi'ndeki Iron Heart Bira Fabrikası'nda buldum. Evet, adı "kilise" olan bir caddede bir bar. Daha da ironik olan, bu duvarların içine ne kadar günah sızdığı.

Ve ben de çalınan değerli defterimin peşinden kendi isteğimle gittim ve düşmanın kollarına doğru yürüdüm.

Bu bir tuzaktı ama annem buna kısmet derdi. Şu anda gülümsediğimi bilmelisin, ama bu alaycı bir gülümseme, sahte bir kahkaha beni terk ederken. Belki de tüm bunlar onun suçuydu. Ne de olsa o defterin yeri doldurulamazdı.

Çünkü elimdeki tek fotoğrafı sırtına sıkıştırılmıştı.

Bilmeniz gereken son şey ve hepsinden önemlisi, kırılmayı reddettiğimdir. Pes etmem ve geri adım atmam. Kimse için değil, özellikle de Carter Cross için. Beni ailemden alan piç kurusu. Beni bir odaya kilitledi ve bana basit kelimelerle hayatımın bittiğini ve ona ait olduğumu söyledi.

Keskin dilinden çıkan kesici sözler olmayacak. Ya da geniş omuzları ve kaslı kolları beni sıkıştırıp tuzağa düşürmeyecek. Beni pes ettiren iğrenç sözler söyleyen büyüleyici gülümsemesi de olmayacak. Ve gözlerindeki kıvılcım da olmayacak, bana her baktığında alevler daha parlak ve daha sıcak bir şekilde yanıp sönecek.

Hayır, teslim olmayı reddediyorum. Aynı sıcaklık göğsümde yankılansa ve aşağılara inse bile.

Ancak kırılmayla ilgili şöyle bir şey var; kendinizi ne kadar sertleştirir ve onunla savaşmaya çalışırsanız, kaçınılmaz olarak kırıldığınızda kırılma o kadar kolay ve keskin olur.

Ve bunu çok iyi biliyorum.

Hayatımın sonsuza dek değiştiği gün.

Kulaklarımda sürekli bir çınlama var. Yumruklarım o kadar sıkılı ki eklemlerim bembeyaz oldu. Babamın birlikte çalıştığı bu pisliklerle ne zaman yüzleşmek zorunda kalsam, işte böyle hissediyorum.

Sınırdaymışım gibi.

Iron Heart Brewery'nin tamamen camdan yapılmış ön kapısının önünden geçerken kalbim güm güm atıyor ve içeri girmeyecekmişim gibi yürümeye devam ediyorum. Dış cephenin tamamı cam, böylece kimin gelip gittiğini kolayca görebiliyorlar; kurşun geçirmez de. Müşteriler yüzünden. Faturayı babamın ödediği söyleniyor ama bu onun gibi bir adam için fazla cömertçe.

Soğuk. Bencil. Açgözlü. Ben babamı böyle tanımlardım ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Minnettar olmalıyım; onu sevmeliyim. Ama en azından sadık biriyim ve önemli olan tek şey sadakattir. Bu hayatta büyüdüğünüzde, bu küçük bilgiyi çabucak öğreniyorsunuz.

Omzumu pencerelerin hemen önündeki koyu kırmızı tuğlaya dayayarak caddenin karşısındaki otoparka bakıyorum. Henüz gelmemişler.

Kollarımı kavuştururken sinirli bir nefes sonbaharın gergin havasında sis izleri bırakıyor.

Burası babamın adamlarının izin gecelerinde gittikleri yer ve Mika'nın burada olacağını biliyorum.

Burada yalnız olmaktan nefret ediyorum ama birinin beni kurtarmasını bekleyemem. Umarım Nikolai de onlarla gelir. O bir çocukluk arkadaşı, gerçi şimdi babamın askeri ve benim kurtarıcım. Gerçekten, o benim tek arkadaşım ve babam yanımda olmadığında o piç Mika'ya birden fazla kez haddini bildirdi.

Bunun doğru olduğunu, Nikolai gelirse hiçbir sorun çıkmayacağını bilsem bile, burada olmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Başparmağım soğuk parmaklarımın ucunda geziniyor, Mika odaya girmeden birkaç dakika önce defteri nasıl tuttuğumu hatırlıyorum. Fotoğraf güvenli bir şekilde içine saklanmıştı. Ondan ilham almamı bekliyordu.

Bir defter sadece bir defterdir, ama bu fotoğraf annemin öldüğü yıl bana ve anneme ait olan tek fotoğraf.

Babamın kendi deyimiyle benim "anlamsız saçmalıklarına" ayıracak vakti yoktu ve onun bu cevabı karşısında kalbimin etrafındaki mengene sıkıştı.

Omuzlarımdan aşağı bir ürperti iniyor ve ağır bir nefes daha veriyorum. Burnumda ve yanaklarımda soğuğu hissedebiliyorum. İnce ceketim bana yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor. Sonbaharın için için yanan yazdan intikam alma niyetiyle geldiğini fark etmemiştim.

Kirpiklerimin arasından bakarak pencereden barın üstündeki kara tahta yazıyı okuyorum. Hepsi yerli, hepsi fıçı. Sanırım beklerken bir içki içebilirim.

Bara girdiğimde yumuşak müzik kulaklarıma çarpıyor, taburelerde oturan birkaç erkeğe bakarken kalbim daha hızlı atıyor. Çoğunlukla boş olan bir barın, tıklım tıklım olan bir bara göre içimde daha büyük bir korku yaratması komik. Uyum sağlayabileceğim bir yer.

Tam burada, şu anda mı? Ben buraya ait değilim ve buradaki herkes bunu biliyor.

İçimdeki korkmuş küçük kızı görmezden gelmeye çalışırken acı acı düşünüyorum, *belki de Mika bu yüzden yaptığının yanına kâr kalacağını* düşündü. Benden çalabileceğini düşünüyor çünkü babam onu durdurmuyor ve ben de çağırılmadıkça odamdan bile çıkamayacak kadar iradesizim.

Bara yaklaşıp debriyajımı bırakırken sırtımı dikleştirmek için kendimi zorluyorum. Bir planım var ve yutkunmaya, bir gülümseme oluşturmaya ve bir içki sipariş etmeye çalışırken planımın üzerinden geçiyorum.

"Votka ve Sprite," bar taburesine kaykılıp barmenin gözleriyle buluştuğumda kolayca sipariş veriyorum. Bir baş hareketiyle

bardaklara sorunsuz bir şekilde götürüp ınlatıyor ve birini buzla dolduruyor.

Adamları bekleyeceğim. Beni korkutsalar bile çünkü neler yapabileceklerini biliyorum. Mika'nın gözlerinin içine bakacağım ve ona eskiz defterimi yarına kadar bana geri vermesini söyleyeceğim. Ve sonra yürüyüp gideceğim. Tehdit yok. Bu basit bir istek. Benimle oynamak ve dalga geçmek istiyor ve ben ona bunu yapması için zaman vermeyeceğim. Onu almasının tek sebebi bu.

Beni kışkırtmaktan heyecan duyuyor.

Rüzgâr sağ tarafımdaki cam pencerelere çarpıyor ve beni ürkütüyor. Odada sıralanan adamlardan hiçbirini bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Bira fabrikasının asılı tabelasının cama çarpmasını izlemekle o kadar meşgulüm ki barmenin yanıma geldiğini görmüyorum.

Bardağın sert akçaağaç bar tablasına çarpma sesi içime bir korku dalgası gönderiyor ve şaşkınlıkla sıcıyorum.

Herkesin bana diktiğı gözlerle eşlik eden ani durgunluk ve ani sessizlik beni germeye zorluyor. Önüme bakıp barmene teşekkür ederken zar zor bir gülümseme oluşturabiliyorum.

Önce bir utanç duygusu, ardından da zayıf olduğumu bildiklerine dair bir korku hissediyorum. Sonra da her şeyin ters gideceğine dair o her şeyi tüketen endişe kaplıyor içimi. Çok yanlış.

İçimden kusmak geliyor ama bunun yerine soğuk bardağı dudaklarıma götürüyorum. Tatlı kokteylden bir yudum almak hiçbir işe yaramıyor. İki, ve boğazım hala kuru hissediyor.

Ben aptal bir kızım. Alt dudağımdaki gazozu yalayıp bardağı tezgâhın üzerine koyuyorum ve raflardaki rengârenk etiketli içki şişelerine bakıyorum.

Benim için ayağa kalkacak kimse yok ve sinirlenmeden yüzleşmeyi düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Yutkunmaya çalışmak işe yaramıyor ve bu yüzden iki elimle soğuk bara tutunarak kendimi tabureden itiyorum.

Avuçlarım nemli ve barmene sanki umurundaymış gibi tuvalete gittiğimi söylüyorum. Sanki kimsenin umurundaymış gibi.

Barın solundaki ince koridorda ilerlerken attığım her adımda bu tamamen önemsiz olma hissi beni takip ediyor. Gidilecek tek yol bu, yani tuvaletler orada olmalı. Sadece birkaç adım atmıştım ki bir silah sesi duyduğumu sandım. Vücudum gerildi ve kalbim durdu. Kalbim atmaya başlarsa başka hiçbir şey duyamayacağımı biliyor.

Çılgılık yok. Müziğin sesinden başka bir şey yok. Sadece bir tane duyduğumu sanmış olmalıyım. Hepsi kafamın içinde.

Nefes almak için kendimi zorlarken gözlerim kapanıyor. Ama sonra tanıdık bir sesle açılıyorlar.

Patlayan bir silahın sert sesi değil. Susturuculu bir silahın vızıltısı ve ardından yere çarpan bir cesedin gümbürtüsü.

Bang, bang! İkisi arka arkaya ve bu sefer her şey daha yakından geliyor. Bir atış daha. Bedenim sanki beni saklayabilecekmiş gibi duvara yapışıyor.

Kendimi hareket etmeye, arkaya gitmeye ve bir çıkış yolu ya da saklanacak bir yer bulmaya zorluyorum. Babamın dünyasında zar zor hayatta kalan korkak küçük bir kız olabilirim ama aptal değilim.

Köşeyi dönerken hızımı artırıyorum, yaşama arzusuyla motive oluyorum. Ama sahip olduğum her güç kısıntısı, ufacık da olsa, hiçbir işe yaramıyor.

Boğazımdan kopan çılgılık, kalın bir torba başımı örttüğü için zar zor duyuluyor.

Tekme atıp önümdeki adamı ıskaladığımda elimdeki kavrama yere düşüyor ve kalçama çarpıyor. Topuklarım da onunla birlikte gidiyor, her tekmeye birkaç adamın sert kahkahaları eşlik ediyor.

Savaşmaya çalışıyorum ama faydası yok.

Birden fazla adam var, bunu biliyorum. Elleri güçlü ve vücutları tuğla gibi.

Durmuyorum ve durmayacağım, ama yaptığım hiçbir şey yardımcı olmuyor. Dehşet içinde akarken yumrukluyorum, bağıriyorum ve tekmeliyorum, onları itmeme ve kaçmam için yalvarıyorlar. Göremiyorum ve kollarım arkamda sıkıştığı için acı içinde bağıriyor.

Dışarıda olduğumuzu sadece ince ceketimi kesen rüzgârdan anlıyorum. Bir bagajın içinde olduğumu ise sadece içine atılmadan önce bagajın açılma sesinden anlıyorum; bagaj hızla kapanırken küçük bedenim bagajın arkasına çarpıyor.

Sessizlik.

Karanlık.

Nefesim kesiliyor ve başım dönüyor.

Çıglıklarım durduğunda sesim kısılıyor ve her yutkunmaya çalıştığımda boğazım sert bir acıyla yanıyor. Vuruşmalarım sona erdiğinde, bileklerim kelepçelerden dolayı çığ ve kesik bir şekilde ovuluyor ve kaslarım kavurucu sıcak ve beni titremeye zorlayan türden bir acıyla ağrıyor.

Başka bir duygu devreye girer. Tam olarak panik değil. Başka bir şey.

Bu bir umutsuzluk hissi değil. O da değil.

Yalnız olduğunuzda ve hiçbir şeyin yolunda gitmediğini ve gitmeyeceğini bildiğinizde, ezici ve kaçınılmaz bir his vardır.

Kalbim her şeye rağmen atmaya devam ediyor. Ama çok hızlı gidiyor. Her şey çok hızlı gidiyor ve acıtıyor. Ve ben bunu durduramıyorum. Hiçbirini durduramıyorum.

Elinizden gelen her şeyi yaptığınızda ve hem bilinmeyenden hem de bilinenden korkmaktan başka bir şey kalmadığında, bunu tarif etmenin tek bir yolu vardır.

Bu duygu gerçek bir dehşettir.

CHAPTER 3

Carter

"Onu burada mı tutacaksın?" Ağabeyimden gelen bir soru değil, daha çok hücrenin etrafına bakarken söylediği bir ifade. Jase beş erkek çocuğun ortancasıydı ve doğrudan ve açık sözlü olmadan bir konuşmaya nasıl başlanacağını asla öğrenemedi. Sanırım onu suçlayamam. Bu düşünce bana Tyler'ı hatırlattı. Yıllar önce ölen beşinci kardeş. Onun anısı şimdiki zamanın gerçekliğini uyuşturuyor, ama sadece bir an için.

Jase kollarını gevşekçe kavuşturarak uzaktaki duvara yaslanıyor ve cevap vermemi bekliyor.

Sadece bir saat sonra gidiyoruz. Bileğimdeki Rolex'in her küçük tik takı bana ona sahip olmaya çok yakın olduğumu hatırlatıyor. Artık bizi sadece zaman ayırıyor.

Yerde yatan ince şilteden hücrenin diğer tarafındaki metal tuvalete bakarak, "Sanırım bir sandalye ekleyeceğim," diyorum.

Şaşkın ifadesi sadece hafifçe değişiyor. Farkında bile olmayabilir ama ben yüzünde görüyorum. Hayal kırıklığını. Tiksintiyi. Bakışlarını benden çeliğe kaydırırken dilinin ucuna kadar gelen o söylenmemiş soruyu duyabiliyorum

Arkamızdaki kapı. *Ne zaman bu kadar berbat oldun?* Hiçbir fikri yok.

"Oturacak bir yere ihtiyacım var." Sesimi eşit tutuyorum, sanki bu bir şakaymış gibi neredeyse şakacı. Yine de Jase bu ve beni herkesten daha iyi tanıyor. Daniel ya da Declan'dan çok daha iyi. Üçü ve ben dört Cross kardeşiz. Ama aramızda en yakın olan Jase ve benim.

Aria'yı elime geçirme endişemi herkesten ne kadar saklasam da o bunu görebiliyor. Ona söylediğimden beri etrafımda ne kadar dikkatli olduğundan anlayabiliyorum.

"Ne kadar?" diye soruyor

bana. "Ne ne kadar?"

"Onu burada mı tutacaksın?"

"Ne kadar sürerse." *Ne için?* Soru gözlerinin içinde ama sormuyor ve ne olursa olsun ona söylemeye niyetim yok. Yalan söyleyip ona savaşın bitmesi ne kadar sürerse o kadar diyebilirim. Talvery kazanırsa müzakerelerde işe yarayıp yaramayacağını görmek için gereken süre kadar. İçimden yalanlar dökülebilir ama gerçek basit. Ondan ne istediğime karar vermem için gereken süre kadar.

"Duş yok," diye belirtiyor.

"Tuvaletin yanında bir musluk ve bir de gider var. Buradayken bir yolunu bulur."

Zaman geçiyor ve zaten soğuk olan havaya bir ürperti yerleşiyor. Bunun daha önce hiç yapmadığım bir şey olduğunu ve birden fazla çizgiyi aştığını biliyorum. Ama savaş zamanlarında doğru ya da yanlış yoktur.

"Ona başka şeyler de verebilirim. Azar azar." Sorusuna cevap veriyor olsam da, sadece sesli düşünüyorum.

Jase odanın köşesine doğru ilerlerken, "Buraya son geldiğimde çok faydalı bilgiler ediniyordum," diyor. Kanalizasyonun kenarına baktığını ve kan kalıntısı olup olmadığını kontrol ettiğini biliyorum.

Hücre bundan önce sadece tek bir şey için kullanıldı. Jase'in en iyi yaptığı şey bu.

"Ondan bilgi almayı mı planlıyorsun?" Jase içten bir merakla soruyor ve ben cevap veremedim hemen ekliyor, "Talvery'nin işlerini açıkça konuşmasıyla tanındığını sanmıyorum."

Jase'i meraklı olduğu için takdir ederdim ama bu onun ya da başka birinin karışmasını istediğim bir konu değil. O benim ve bu anlaşmada sadece benim. Ve onunla ne istersem yaparım. Kardeşlerim ve diğer herkes o söz konusu olduğunda siktirip gidebilirler.

"Hayır, bir şey bildiğini sanmıyorum."

Jase küçük odanın içinde rahatça yürüyor. Üç metreye üç metre. Yeterinden fazla yer var. Botu yatağa sürtünüyor ve sonra tekmeliyor. Bu şeyde ne yay ne de bobin var. Burada silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yok.

Bundan emin oldum.

"Sadece bir yatak ve bir sandalye mi?" diye soruyor, hâlâ cevaplanmasını istediği soruların etrafından dolanarak. Yıllarca bizi yönettikten ve kararları ben verdikten sonra, beni sorgulamaması gerektiğini çok iyi biliyor ama bu onu öldürüyor. Onunla ne yapmak istediğimi ya da onu neden istediğimi bilmemesi onu canlı canlı yiyor. Ve bunun onu öldürdüğünü bilmek beni sadece heyecanlandırıyor.

"Şimdilik. Sanırım dövüşmek isteyecek ve burada ne kadar az şey olursa o kadar iyi."

"Ve siz bunun Romanos'a güvenebileceğimizin bir işareti olduğunu mu düşünüyorsunuz? Size kızı veriyor, onu elde etmek için her şeyi riske atıyor ve siz de savaşa girmesi için ona güveniyorsunuz öyle mi? Kız gerçekten elindeyse ve onu size teslim etmeye istekliyse?" Uzanıyor, hala merak ediyor.

"Kimseye güvenemeyiz." "Bu gerçek asla değişmeyecek" diye eklerken bakışlarımı tuttuğundan emin oluyorum. Sadece birbirimize sahibiz. Bu şekilde hayatta kaldık ve yaşamaya devam etmemizin tek yolu bu.

O bundan daha zeki. Sanırım Jase tüm bunların neden olduğunu herkesten önce anlayacaktır. Bu onun işi, gerekli her türlü bilgiyi toplamak. Her ne şekilde olursa olsun.

"O zaman bu bir test mi?" diye soruyor. Alnı kırışmış, derin bir çizgi belli oluyor. Kardeşim olduğu ve onu bu işe bulaştırdığım için hâlâ kendimi suçlu hissettiğim için çok şanslı. Yarattığım cehennemin içine hepsini daha da derine soktuğum için.

"Romanoslar Talvery'lerin ölmesini istiyor ve tam tersi. Hepsi on yıllık bir toprak kavgası yüzünden. Romanoların müttefiklere ve üstünlüğe ihtiyacı var. Savaşı kabul etmem an meselesiydi; o sadece ilk kayıp oldu. Bir şey istedim ve Romano bunu bana verecek, bu yüzden Talvery'leri değil onu destekliyoruz."

Onu gerçekten öldürüp öldürmeyeceğimi netleştirmek için "Yaralı mı?" diye soruyor.

"İkimiz de biliyoruz ki babasıyla kalırsa onun yanında ölecek... ya da daha kötüsü," diyorum hücreden çıkarken. Jase'in ayak sesleri arkamda yankılanıyor.

"Neden onu kurtarıyorsun?" Jase'in sorusu damarlarımda yankılanıyor. Onu götürmeyi kabul etmek almamam gereken bir riskti.

"Düşünmeden verilmiş bir karardı."

"Bu senin yapacağın bir şey değil," diye üsteliyor Jase ve ben

ona siktirip gitmesini söylememek için nefesimi düzene sokmak zorunda kalıyorum. Hiçbir fikri yok

Aria'nın bir zamanlar beni kurtardığını. Kimse bilmiyor, o bile. Bunun için ondan nefret mi ediyorum, yoksa başka bir şey mi, henüz karar veremedim.

"Bu iş bittikten sonra onunla ne yapacağız?" Jase bana soruyor.

Çelik kapıyı sıkıca kapatıyorum ve tablonun kenarını çerçevenin zar zor görünen yarığının üzerinden geri çekiyorum. Kapı gizlenmek üzere tasarlanmış. Eğer gizli mührü açmak için resme nasıl manevra yaptıracağınızı bilmiyorsanız, kapıyı hiç göremezsiniz.

Kimsenin bulamayacağı ses geçirmez bir hücre. Geçilmez ve elektronik bir pelerinle donatılmış, böylece her türlü takip susturulmuş. Burası Aria'nın yeni evi.

Hücreye sırtımı döndüğümde sorusu bende yankılanıyor.

Daha sonra onunla ne yapacağım?

"O kadar ilerisini düşünmedim," diye cevap veriyorum ve cevabımın tonu onun sorularına son veriyor.

CHAPTER 4

Aria

Bu adamlardan önce KALBİM beni öldürecek. Göğsümde hızla çarparken düşünebildiğim tek şey bu. Hiç böyle bir korku hissetmemiştim.

Belki de daha önce hiç hissetmediğim bir yalan. Ama çok uzun zaman oldu ve kalbimin şimdiki gibi çarptığını hatırlamıyorum.

Düzenli nefes almaya çalışırken sıcak nefesim beni baygın hissettiriyor. Gözlerim açılrsa da, kafamdaki poşet hâlâ sarılı olduğu için görebildiğim tek şey karanlık.

Akıllı olmak zorundayım. Dövüşmeyi ne kadar istesem de, akıllı olmak zorundayım yoksa öleceğim.

Dehşet içindeyken akıllı olmak imkansızdır.

Yutkunurken boğazımdaki kuru yumru cızırdıyor, gözlerimi açtığımda çuval bezinin arasından sızan azıcık ışıktan başka bir şey göremiyorum. Hiçbir şey seçemiyorum ama her şeyi duyabiliyorum. Kulaklarımda patlayan düzensiz kalp atışlarımı, odadaki birkaç adamın sesini ve yerdeki sandalyelerin sürtünme sesini. İçlerinden birinin adı Romano ve babamdan nefret eden bir adam olduğunun tamamen farkındayım. *Babamdan nefret eden*

Düşman. Plastik bir muşambanın üzerinde olduğumu biliyorum. Parmaklarımın altındaki kayganlığı hissedebiliyorum. Neredeyse altımda bir çöp torbası varmış gibi hissediyorum.

Beni en çok korkutan da bu. Babamın birini öldürdüğünü hiç görmedim, ama bunu yapmadan önce yere çizgi çektiklerini biliyorum. Temizlemeyi kolaylaştırıyor.

Tekrar yutkunmaya çalışıyorum, başımı hafifçe kaldırıyorum çünkü nefes almazsam boğulacaktım gibi hissediyorum.

"Kaltak uyandı." Önümde bir yerden gelen hırçın sesle nefesim kesiliyor.

Uyanık olduğumu onlara belli etmemeye çalıştım ve başaramadım. Puro dumanı beni uyandırdığında ve bir yangının içinde olduğumu düşündüğümde bile hareketsizdim. En fazla birkaç dakika geçti; yerde yattığım ve çaresiz olduğum dışında bana yardımcı olacak bir şey öğrenemedim.

Bir başkası da "Tam zamanında" diye cevap verir. Ve sonra odada sert kahkahalar patlar.

Ağrıyan bedenim kaskatı kesiliyor, ellerim kenetleniyor ve kelepçelerin kırık derime daha da batmasına neden oluyor. O kadar korkmuşum ki, kollarımdan yükselen acıya tepki vermiyorum.

Geçen her saniye acı verici. Sakin, yumuşak ve İtalyanca konuşuyorlar. Çok az kelimesini bildiğim bir dil.

Baldracca'yı biliyorum ama. Orospu anlamına gelen bir kelime ve bunu duymak, yeni bir korku duygusu beni ele geçirirken kendimi gizlemek için işe yaramaz ve acınası bir çaba içinde omuzlarımı kamburlaştırıyor.

Babamın düşmanlarından biri tarafından esir tutulduğuma hiç şüphem yok. Romano, ve o birçoğundan biri. Eve kaçabilmek ve sonsuza dek orada kalabilmek için her şeyimi verirdim.

"Lütfen," diye içimden geçen pazarlık girişimine engel olamıyorum. "Babam sana ne istersen ödeyecek." Gözyaşlarım fark ettirmeden akıyor ve sesim her kelimedede çatlıyor. Nefesimin sıcaklığı, ısınan yüzümü daha da sıcak hissettiriyor.

Kendimi hiç bu kadar zayıf biri olarak görmemiştim. Ama elim kolum bağlıyken ve kaderimde ölüm ya da fahişe olmak olduğunu biliyorken, çaresizlik her şeyden ağır basıyor.

"Seni kurtaracak bir şey yok Talvery süprüntüsü," diye alay ediyor bir adam bilinçli adımlarla bana yaklaşıırken. Ağır ayak sesleri daha yüksek ve daha hızlı çıkıyor. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalışıyorum, ayak bileklerim ve el bileklerim arkamdan kelepçeli olmasına rağmen yan yatıyorum. Mücadele faydasız. Sırtım duvara dayalı ve gidecek hiçbir yerim yokken tek yapabildiğim, ağır bot karnıma acımasızca tekme atarken vücudumu içe doğru kamburlaştırmak.

Hava beni üzücü bir anda terk ediyor. Acı içimde patlıyor, dışarıya doğru yayılıyor ama midemde kıvrılıyor. İçimin derinliklerine batıyor, acı veren ağrıdan kurtulmak için kusmak istiyorum.

Sessiz kalmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Gözlerimden piç gözyaşları süzülüyor ve onları durduramıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

Bu çok uzun zamandır korktuğum bir cehennem. Gerçek olabileceğini bildiğim bir kabus. Çaresizlik yeni bir anlam kazanıyor.

Vücudum titriyor ve korku çok büyük. Ama sonra kendime hatırlatıyorum, sessiz ol. Akıllı ol. Her zaman umut vardır. Her zaman. Bir yolunu bulacak kadar zekiyim. Bu fikir bir an için beni rahatlatıyor, ta ki botun tekrar yükseldiğini duyana ve içimdeki sinme güdüsü odada kahkahalarla karşılanana kadar.

Belki uyanırım diye dua ediyorum. Uykuda olmamın mümkün olmadığını bilmeme rağmen, çünkü acı sizi rüyalarınıza kadar takip etmez. Bu türden değil.

Ama bu düşünce bana baş döndürücü bir rahatlık veriyor ve adamlar konuşup gülerken, şakalaşmaları benimle ve çaresizliğimle alay ederken sessiz kalmamı sağlıyor.

Babam benim için gelecek. Bu son düşünceyi neredeyse kendi kendime fısıldıyorum. Dudaklarım kelimeleri ağzıma alıyor ve gözlerim kapalı cenin pozisyonunda kalıyorum.

O beni kurtaracak.

Bu onun gururunu riske atıyor. Başka bir sebep olmasa bile, beni çalmak onun için bir zayıflık işareti. Buna izin vermeyecektir. Bu düşünce nefesimi yavaşlatıyor, kanımdaki adrenalin sanki benden uzaklaşıyor. Beni kurtarmak zorunda.

"Sence önce ona işkence etmeli miyiz? Ondan herhangi bir bilgi alabilir miyiz?" Bu iki soruyu benden daha uzakta ve solumda duran başka bir adam soruyor. Biri rahat ve kaygısız bir şekilde bu berbat soruları soruyor, bu da odanın İtalyanca yorumlarla dolmasına ve sağımdan bazı eğlenceli kıkırdamalara yol açıyor.

Ter tenimi kaplıyor. Hava beni boğdukça sıcak ve soğuk oluyor.

Kapının açılma sesiyle kahkahalar kesiliyor ve selamlaşmalar başlıyor. Sadece üç adam konuşuyor ve kapı tekrar kapanana kadar kelimeleri seçemiyorum.

Bir şeyler değişti. Odadaki hava farklı. Bunu hissedebiliyorum.

"Bu o mu?" diye soruyor derin, kaba bir ses. Neşeli kahkahaları bölen adamın kadife temposu her şeyi hareketsiz kılıyor. Tüylerim diken diken oluyor, tenimin her santimini kaplıyor.

Bir an için cevap gelmedi ama birinin başını salladığını tahmin ediyorum.

Yine kalbim çarpıyor ve keşke dursa diyorum. Duymam gerek. Tek düşünebildiğim katledileceğim.

Ben olamam. Bu şekilde olmaz. Lütfen, Tanrım, böyle olmaz.

Adrenalinim yükseliyor ve daha iyi duymak için başımı çevirmekten kendimi alamıyorum. Odadaki her şey hareketsiz ve o kadar sessiz ki bir puronun üflenişini duyabiliyorum. O kadar net ki, nefes verirken dudaklarını hayal edebiliyorum, derin nefes diğer her şeyi gölgede bırakıyor.

"Bunu yapacağını düşünmemiştim," diyor yeni adamın sesi sakin ve kontrollü bir şekilde. Diğerlerinin aksanı vardı ama bu adam buralı. Amerikan kökenli, doğma büyüme buralı. Yine de sesi korku uyandırıyor. Sesinde bir şey var, tonlama başlı başına bir güç gibi hissettiriyor. "Yanıldığının kanıtlanması çok nadirdir." diyor.

Korku ve umut içimde akıyor. Korkuyu bekliyordum ama umut bir anlam ifade etmiyor. Yine de içimde yaşıyor. Bir yanımda, sanki kurtarıcım olduğunu biliyormuş gibi, yumuşak sesli adama beni kurtarması için yalvarıyor.

"Aria Talvery." Adımı saygıyla söylüyor, ama yine de bana yaklaştığında, ayakkabılarının yerdeki izi beni tekmeleyen adam kadar ağır ve ürkütücü değil, içgüdüsel olarak uzaklaşıyorum.

O tam bir kaos yaratan sözleri söyleyene kadar kalbimin ne kadar sakin olduğunu fark etmiyorum bile.

"Anlaşma kelimesi kelimesine alınmamalıydı." Odayı bir yığın İtalyan dolduruyor. Herkes bağırıyor, bunu biliyorum ama birkaçı bağırıyor ve öfkeleri odada sekiyor.

"Bunu yapacağını söylemiştin; onun karşılığında savaşta benim yanımda yer alacaktın. Sözümden dönecek misin?" Bir

sesi diğerlerinden daha yüksek. Daha derin ve törpülenmiş. Kemiklerime doğru mide bulandırıcı bir ürperti gönderiyor.

"Aslında yapmadım. Ve şartların müzakere edilmesi gerekiyor."

Sesi kısık olan adam hemen cevap veriyor ve kızgınlığını gizlemeden, "Bunu üç gündür biliyorsun. Üç lanet gün!" Son üç kelimeyi bağırarak söylüyor ve bu pozisyonda olabildiğince zıplamama neden oluyor.

Beni çağırttıran adam, kontrollü bir şekilde konuşarak, "Dediğim gibi, bunu yapacağını düşünmemiştim," diye cevap veriyor.

"*Bastardo*," diye yeni bir ses çıkıyor ve bunu bir yumruğun çıtırdama sesi takip ediyor.

"Siktir!" diye bağıyor başka bir adam, ama sesini tanıyamıyorum ve silahların çekilme sesi odayı dolduruyor.

"Jase, gerek yok."

Yerde çaresizce yatarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Parmak uçlarım bana yardım edecek bir şey, herhangi bir şey arıyor ama kaydettiğim tek ilerleme altımdaki plastiği çekiştirmek.

Hiçbir uyarı olmadan, üç ağır adım yaklaşıyor ve çuval başımdan kopuyor, saçlarımın bir kısmını da beraberinde götürüyor ve beni bir çığlık atmaya zorluyor. Ensemden tutularak yukarı çekilip yerden kaldırıldıktan sonra yere fırlatıldığımda parlak ışık beni kör ediyor.

Kendimi yakalamak için ellerim serbest değil, hala arkamda kelepçeliler ve bu yüzden önce omzum yere çarpıyor, sonra yüzüm. Kan kokusu ağzıma doluyor ve omzumdan yukarı doğru acı fişkırıyor.

Kahretsin, acıyor. Her şey acıtıyor.

Ağlarken sırt üstü sallanıyorum.

Lütfen, durdur şunu. Lütfen. Keşke kendimi buradan uzaklaştırabilseydim. Keşke bu sadece bir rüya olsaydı. Ama kolum bükülüp kendimi düzeltmek için betona sürtünürken, bunun gerçek olduğunu biliyorum. Bundan kaçamıyorum. İnliyorum ve acıya teslim oluyorum. Uyanacak bir kabus yok. Bu benim gerçeğim.

"Onu sana verirsem beni destekleyeceğini söylemiştin!" Şiddetli bir çığlık küçük odayı yırtıyor. Bir masanın üzerinde konuşan adamı görmek için boynumu büküyorum. Kaba ve parçalanmış, bitmemiş ahşap bir masa. Adamın gömleği terden ıslanmış görünüyor ve yüzü de terden parlıyor. Koyu, siyah gözler odanın diğer ucundan bana doğru bakıyor ama bana bakmıyor. Yüzündeki öfke inkar edilemez ve vücudumu korkuyla titreten kelimeleri haykırırken başka bir yere bakamıyorum. "Bundan geri dönmene izin vermeyeceğim!" Gözlerim sımsıkı kapanıyor.

Yıllardır savaşın fısıltılarını duyuyorum. Bunun ipucundan korkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Belki de ilk hatamı burada yaptım. Dehşete kapılmam gerektiğini ve tehlikelerin her zaman pusuda beklediğini unuttum.

Lütfen beni buradan uzağa götür. Bunun çok çabuk ters gideceğini hayal edebiliyorum. Vurulabilirim ve kaçma şansım bile olmayabilir. Kalbim çılgınca çarpıyor ve dehşet vücudumu titretiyor.

"Ve şimdi ona zarar verdin," diyor kontrolü elinde tutan adam, sessiz ve sakın bir şekilde ama tehditlerle dolup taşan kontrolsüz bir öfkeyle. Basit cümlesinin ölümcüllüğü odayı bir kez daha sessizleştiriyor. Ancak o zaman gözlerimi açmaya cesaret edebiliyorum, kirpiklerimin arasından yavaşça yukarı bakıyorum.

Uzun boylu bir adam önümde çömelirken karanlık gözler benimkilerin derinliklerine bakıyor. Diğer adamınki gibi siyah değil, o kadar da kararmış değil.

Ama kahverengi ve kehribar karışımı, şiddetli bir yangında yanmış bir odun parçası gibi.

Yine de orada sıcaklık yok. Gözleri o kadar soğuk ki kanım donuyor ve bir anda hava buza dönüşüyor. Bakışlarında açıklanamaz şeylerden bahseden bir ipucu var. Bedenim geriliyor, ciğerlerim hareket etmekten korkuyor ve güzel avcının bakışlarına yakalanmış bir av gibi hareketsiz kalıyorum.

O beni düşünürken zaman yavaş geçiyor. Ve kendimi beni kurtarmasını umarken ve dua ederken buluyorum. Bunu yapmam ne kadar saçma ama gözlerinde bir şey var. Aramızdaki havayı büküyor gibi görünen, beni ona daha yakın hissettiren çekimi, etrafını saran elektriği reddedemiyorum. O kadar yakın ki beni kurtarabilir.

Niyeti bu adamlardan daha iyi değil. Ama ondan sadece bir tane var ve o kontrollü bir adam. Bunu şu anda içinde bulunduğum kaosa tercih ederim.

Bunu biliyorum. O beni kurtarabilir.

Sadece şu anda beni öldürüp acıyı sona erdirerek bile olsa. Ve bunu yapabileceğinin son derece farkındayım. Acımasız, soğuk kalpli bir katil olduğu gerçeğini gizleyebilecek hiçbir özelliği yok.

Başını eğip beni düşünürken parmakları kirli sakalını okşuyor. Başının üstündeki tek ışık, odanın ortasındaki parlak ışık yüzüne bir gölge düşürüyor ve bir şekilde yontulmuş ve sert çenesini daha da keskin gösteriyor.

Tek başına varlığı bile benden hava çalan bir güçten bahsediyor. O üzerimde yükselirken ben onun altında bir hiçim. Elini uzatıp yüzümdeki saçları nazikçe tararken gözlerim yavaşça kapanıyor. Sıcak dokunuşu içimdeki her şeyi eritiyor. Bu

şefkatli ama kasıtlı. Parmakları çenemden boğazıma doğru inerken, yatıştırıcı okşayış beni daha da zayıflatıyor.

Erkeksiliği yadsınamaz, gücünden duyduğum korku içimdeki yasak arzuyu daha da artırıyor. Adam bana korkmam öğretilen her şeye sahip, ancak bu his tamamen başka bir şeyle karışmış durumda. Asla itiraf edemeyeceğim bir şey.

İşte o zaman beni kavırıyor, parmakları boğazımı sarıyor ve beni gözlerimi açmaya zorluyor, bakışlarının karanlık uçurumuna bakıyorum.

CHAPTER 5

Carter

"ONU BEN İSTEDİM, EVET," diye cevap veriyorum Romano'ya, ama hâlâ Aria'nın yüzüne bakıyorum, dudakları düşüşten dolayı ayrılmış ve şişmiş, elimi hafifçe sıkıyorum. Taze yaraları görünce içimde öfke dalgalanıyor. O şerefsiz ellerini onun üzerine koydu. Ona zarar verdiler. Benim olanı incittiler. Öfke yoğunlaştıkça çenemdeki tik yeniden kasılıyor. Benim olana dokunmamaları gerektiğini bilmeliler.

İçimdeki öfkeyi kaynamaya zorluyorum; aptal değilim. Bu odada altı adam var ve sadece biri benim tarafımda. Sadece sayıca az değilim. Savaşmaya hazır değilim. Ve niyetim de yok.

Hediyemi alıp bu pislği savaşıyla baş başa bırakmak istiyorum. Damarlarımda uğuldayan o duyguyu geri istiyorum. Onu merhametime bırakmanın, nefesinin kesildiğini ve kanının avuçlarımda altında hızla aktığını hissetmenin katıksız gücünü. O benim. Nihayet.

"Ama onun dövülmüş ve kırılmış bir versiyonu için değil," kelimeleri dişlerimin arasından gıcırdatıyorum ve beklediğimden daha alçak sesle çıkıyorlar. Tutuşumu gevşetip göz temasını kesmesine ve derin bir nefes almasına izin verirken kendimi zor zapt ediyorum.

Eğer bu şerefsiz tepki olarak ondan bir yalvarma ya da sızlanma daha duyarsam, Romano'yu hiç düşünmeden vuracağımı biliyorum. Ve bu olamaz. Henüz olmaz. Aria'yı elime geçirdiğim an babası peşime düşecek. Romano'nun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de Romano'nun dikkatini dağıtmaya ihtiyacım var.

Romano cevap vermiyor, sanırım Aria'ya bakarken sırtım ona dönük olduğu için. Ama bununla başa çıkmak zorunda kalacak. Burada olduğu sürece bana bakacak, başka kimseye değil.

Her santimini tarıyorum ve ne zaman bir yara görsem dişlerim sıkılıyor, kaslarım geriliyor. Şişmiş dudağındaki kesik. Bileklerinin etrafındaki çizikler ve sıyrıklar. Kolunda bir çürük var ve eminim göremediğim daha fazlası da vardır.

"Onu daha iki saat önce aldık. Kırılmamış. Bana kazık atmasan iyi edersin." Romano'nun sözleri aceleci ve çaresizdi, kız olduğu yerde bırakarak dik durdum.

Kalbim küt küt atıyor ama belli etmiyorum. Onlara göre, o sadece rastgele seçtiğim bir kız. Kaçırması daha zor olan bir kız. Onlar için sadece bir meydan okuma, başka bir şey değil.

Romano'ya arkam dönükken, "Bu bir kavga ya da tartışma değil," diyorum. Ona yardım edenin ben olduğumu ve bunu sadece kendi isteğimle yaptığımı tüm kalbiyle bilmesini istiyorum. Geçmişte birden fazla müttefikine kazık attı. Beni bir piyon olarak kullanmaya karar vermeden önce iki kez düşünmesini sağlayacağım.

Şu anda ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu bilsem bile, zorlukla düşünebiliyorum.

Gözlerimi Aria'dan ayıramıyorum. Yan yatarken göğsü düzenli olarak inip kalkıyor. Dudakları kırmızının muhteşem bir tonunda. Saçları dağınık ve çıplak omzunun üzerinden akıyor.

Ama daha da iyisi, o çarpıcı ela gözlerinde hem korku hem de umut karışımıyla bana bakmaya devam etmesi. Böyle görüneceğini hayal etmemiştim. Bu görüntü bağımlılık yapıyor.

"Yalvarırım-" demeye başladı -bana- ama Romano sözünü kesti. Onun mide bulandırıcı ve çaresiz sesi, kızın benimle konuşurken çıkardığı yumuşak sesleri bastırıyor. Yumruklarım sıkılıyor, gergin parmak eklemlerimin üzerindeki sıkı deri neredeyse yarıyor ve anında elbisem beni boğuyormuş gibi hissediyorum. Cehaleti onun ölümü olacak.

"Bir anlaşma yaptık ve bu ikimizin de yararına olacak, Cross."

Yakamı gevşetip pis odada ona yaklaşıırken, "Bana o bölgeyi vermekten başka bir şey yapmana gerek yok Carter," diye devam ediyor. Ona hançer gibi baktığımda ellerini savunmak için kaldırıyor. "Sadece bir süreliğine, ilk biz saldırabilelim diye. Talvery'ye daha yakınsın. İşi adamlarının yapmasını istemiyorsun, o halde orayı ele geçirmekten başka ne seçeneğim var?"

Bakışlarım odanın köşesindeki bir sandık yığınına tırıyor. Boş paletlerin üzerinde üç tane var. Ahşap masa kazınmış ve yıpranmış. Tahtaya sızan kan, ter ve uyuşturucuyu ancak hayal edebiliyorum. Duman kokusunun üzerinde bile iğrenç bir koku var.

Ben ve Jase hariç odadaki her erkek benzer şekilde giyinmiş. Ben her zaman takım elbise giyerim; az giyinmektense çok giyinmek daha iyidir. Romano'nun kötü bir takım elbise denemesi uzun sürmedi. Buruşuk ceket sandalyesinin arkasında ucuz bir kumaş birikintisi gibi duruyor. Diğerleri sıradan kapüşonlular ve gömlekler ile solmuş bol kotlar giyiyor. Ben onları incelerken haydutların her biri bana bakıyor ve sorgulayan bakışlarının her biri önemsiz dudaklarından tek bir kelime çıkmadan düşüyor.

Sonra tekrar ona bakıyorum. Belinin yumuşak kıvrımlarına, solgun teninin etrafındaki dağınık siyah saç halesine. Yerde sessizce ve umutsuzca kıvranırken açıkta kalan ince boğazına. Bu güzel, kırık yaratık. O tamamen benim.

"Adamlarınız Dördüncü ve Weston arasında konumlandı, o bölgeyi bana verin ki adamlarını indirebileyim." Romano terimleri konuşmaya başlar. "Bölgesinin her köşesinde aynı anda hepsini indireceğiz. Bundan sonra bize karşı duran herkes ölecek. Bu kadar basit. Ya bize destek olurlar ya da diğerleri gibi ölürlər."

"Bunların hepsini daha önce duymuştum," diye mırıldanıyorum. Hepsini öldüreceğini söylüyor. Talvery'nin tüm izlerini varlığımızdan silecekmiş. Benden on yıl önce başlamış, bitmemiş bir işle ilgili. Hepsi açgözlülük adına.

"Bana sadece o bölgeye ve silah tedarikçilerine erişim izni verin." "Bunu kabul etmiştin!" diye eklerken çaresizlik kokuyor.

Buraya gelirken pek çok şey bekliyordum. Ama bu kadar sinirleneceğimi hiç hesaba katmamıştım. Saniyeler geçtikçe, bu odadaki adamların her birini nasıl öldürebileceğimi hayal ediyorum. Ne kadar zaman alırdı. Kaç el ateş edeceklerini. Jase arkamda ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum.

Aria'yı yalnız yakalamanın cazibesini ve hevesini kendimden uzaklaştırmalıyım. Ayaklarımın dibinde buruşmuş güzel figürünün görüntüsünü bırakarak elimdeki işe odaklanıyorum.

"Geri çekilmemi, adamlarına yol açmamı mı istiyorsun?" Ona soruyorum.

"Onları hem senin hem de benim tarafımdan alırsak bunun geldiğini asla göremezler. Sizin bölgenizin sınırında devralırız-"

Bitirmeden kes şu herifi.

"Onları benim öldürdüğümü düşünecek. Bölgemin sınırındaki adamları ölmeye başladığında, hiç düşünmeden peşime düşecektir." Kelimelerim ölümcül çıkıyor. "Savaşı başlatan ben değilim, sensin."

"Onu sana vermemin bir nedeni var." Sözlerini içten bir şaşkınlıkla aceleye getiriyor.

"Anlaşma yok," diyorum ve gitmek için dönüyorum ama Aria'nın iniltisi havayı delip geçiyor. Tek kelime etmese bile, onu onların merhametine bırakmamaları için yalvarışını duyabiliyorum. Bu bana yapmaması gereken şeyler yapıyor. Sadece yokluğumun tehdidinin onda bir tepki yaratabileceğini bilmek bile şu anda benim için her şey demek.

"Bekle!" Romano'nun elleri odanın ortasındaki ahşap masaya çarpıyor. "Ya," masayı iterken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve ardından derin bir nefes veriyor. Buraya geldiğimizden beri ilk kez Jase'e bakıyorum. Dar kesim bir takım elbise giymiş, kolları önünde gevşekçe sallanıyor, şu anda lanet olası bir düğünde yer gösterici olabilirdi. Eğer yüzünde ona bakan herkesin defolup gitmesini isteyen tek yönlü bir bakış olmasaydı.

"Ya..." diye duraksadı ve gözlerimin içine bakmadan önce boğazını temizledi. "Talvery'nin bölgesini ele geçirdiğimde, onu paylaşabiliriz." Benden küçük bir tepki alıyor, devam etmesi için başımı eğiyorum. "Polisleri üslerimizden uzak tutmak için ürünü en tepeden, üç eyaletli bölgenin hemen dışına en yakın yerden su basmaya başlamak istiyorum."

"Ve?" Ona soruyorum. "Bunların hiçbirinin lanet olası bir şeyi bölmekle ilgisi yok."

"Onun sadece Yukarı Batı Yakası'ndaki bölgesine ihtiyacım var. Geri kalanı için yeterli adamım bile yok," diyor sanki sorun çoktan çözülmüş gibi daha hafif, neredeyse komik bir tonda.

"Daha fazla bölgeyle ilgilenmiyorum," diyorum ve zar zor söylediğim sözler yüzündeki umutlu ifadenin kaybolmasına neden oluyor. "Ama kayıplarımı karşılamak için kârdan memnuniyetle yüzde alırım," diye teklif ediyorum. "Kayıplarım ödenene kadar her çeyrekte yüzde on beş."

"Anlaştık." Romano o kadar çabuk kabul ediyor ki, kendi adamları bile bana değil ona bakıyor. O kadar aptal olamazlar. Çift sayılı bir savaş asla iyi bir şey değildir. Adamlara, bölgeye ve desteğe ihtiyaçları var. Onlara en azını vereceğim ve yine de birbirlerini öldürmeleri için dua edeceğim.

Başımı bir kez sallıyorum. "Anlaştık," diyorum ve dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak ona uzanmış bir el uzatıyorum.

Dikkatimi hâlâ yerde bağlı olan iri gözlü kıza verirken sırtışımanın yayılmasını engellemek zorundayım. "Jase." Bakışlarımı kızıdan ayırmadan kardeşime sesleniyorum: "Onu bagaja koy."

CHAPTER 6

Aria

Umutsuzluk ve öfkeden başka bir şeyle dolu bir odada saatlerce yalnız kaldığınızda düşündüğünüz şeyler tuhaftır. Bazı düşünceler mantıklı elbette.

Mika'yı ve onun da orada olması gerektiğini düşünüyorum. Barda olmalıydı ve ben kendimi bilip bilmediğini merak ederken buldum. Sanatımı ne kadar sevdiğimi bildiği için defterimi aldıysa, defterin onda olduğunu anlar ve peşine düşerdim. Peşinden gitmemi beklemediğine inanmakta zorlanıyorum. Yoksa neden yapsın ki? Psikopat bir pisliğin niyetini anlamak için saatlerimi harcadım.

Ama gerçek şu ki, başka bir sebepten dolayı onun peşinden gitmezdim. Evimin güvenliğini terk etmezdim... eğer o resim güvenli bir şekilde içeride saklı olmasaydı.

Mika'nın düşünceleri ve gerçekliğimin ne kadar kasvetli olduğu makul görünüyor.

Ama diğer düşünceler... diğer düşünceler mantıklı gelmiyor. Annemin geçmişe dönüşleri gibi.

Öldüğü gün olanlara dair pek çok görüntü yıllardır aklımdan çıkmıyor. Ama hücrenin köşesindeki beton zeminde sallanırken bunların hiçbirisi bana eşlik etmiyor.

Hatırladığım daha tatlı şeyler beni çıldırtıyor.

Başparmağım dudağımdaki kesiğe sürtünüyor ve bana bunun bir rüya olmadığını hatırlatan keskin bir acı gönderiyor.

"Aria," diye annemin bana seslendiğini duydum. Dolapta saklanıyordum, bu kadar iyi saklandığım için çok gururluydum. "Ria?" Sesi korku ve çaresizliğe dönüştü ve gülümsemem kayboldu. "Ria, lütfen!" diye yalvardı, koridordan gelen sessiz ığı ben kendimi göstermeye çağırıyordu. O misafir odasının kapısını zorla açarken parmaklarım dolabın kapısını kavradı. Açık mavi elbisesinin dizlerinin etrafında nasıl sallandığını hatırlıyorum. Mükemmel bir şekilde tutturulmuş saçlarının nasıl çözülmediğini. Yine de sesi ve duruşu perişan olmaktan başka bir şey değildi.

Keşke o ana geri dönebilseydim. Bana doğru koşuyordu ve çok yakındı. Kaçınılmaz olarak ulaşabileceğim bir yerde.

"Benden saklanma." Beni göğsüne çekerken sözleri düzensizdi. Beni çok hızlı salladı, kollarımdan tutup gözlerinin içine bakmamı sağlamadan önce beni çok sert tuttu. Gözlerinin nasıl sulandığını asla unutmayacağım. "Bu şekilde saklanamazsın." Sözleri o kadar acılıydı ki, sadece bir fısıltı olarak çıktı.

"Özür dilerim anne," derken ciddi olduğumu anlaması için sözcükleri söylemeye çalıştım. "Sadece oyun oynuyordum."

Beni tekrar kollarının arasına alıp sallarken gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

Pek çok şey fısıldadı ama aklımda kalan, oyun oynayabileceğimiz bir dünyada yaşamadığımız oldu.

Mika'nın peşinden koşmamam gerektiğini bilmeliydim.

Tırnağımı ısırıp çimento duvara yaslanırken olası her durum aklımdan geçiyor. Oturamıyorum. Bacaklarım koşturmak için yalvarıyor ama gidecek hiçbir yerim olmadığı için ayakta durup kapının karşısındaki duvara yaslanıyorum. Kapının açılmasını bekliyorum.

Sadece kendimi oynuyordum, Mika'yı avlamaya gittiğimde kendimi her şey olarak kanıtlayabileceğimi düşünüyordum. Çocukça ve aptalcaydı. Şimdi annemin bunu söylediğini duyabiliyorum. Ne kadar aptal olduğunu, ölmeden önce hep söylerdi. Ve ben de aptal oldum.

Üzgün olduğumu fısıldayıp duruyorum ve adamın beni izlediğini biliyorum. Carter. Adamlar ona böyle diyordu.

Carter Cross. Umutsuzluk fısıltılarımı duyabildiğini biliyorum.

Gerçi bunu ona söylemiyorum; annemden özür dilemek için söylüyorum. Onun o resimdeki anısının peşinden gitmemem gerektiğini bilmeliydim. Odanın köşesindeki metal gidere odaklandığımda kelimeler ağzımdan dökülüyor.

Tuvalet, şilte ve gider arasında, bu odanın mahkumlar için olduğu kadar işkence ve cinayet için de olduğunu biliyorum. Biri ve sonra diğeri.

Her santimi aradım; ellerimin kenarları yüksek çelik kapıya vurmaktan morardı. Kaçış yok. Tek bir giriş ve tek bir çıkış yolu var.

Kulak misafiri olduğum kadarıyla Carter'ın kardeşi olan Jase Cross bez parçasını ağzıma tuttuğunda daha sert mücadele etmeliydim.

Çalındı, uyuşturuldu ve bir hapishaneye atandı: işte hayatım bu hale geldi.

Kameranın hareket ederken çıkardığı belli belirsiz sesler dikkatimi tekrar ona çekiyor. Odada yok etmek istediğim tek şey o.

Söyleyebildiğim kadarıyla sadece bir tane var ve odanın en sağ köşesinde.

Ancak metal sandalyeyi fırlatmak bir gösterge ise, kamera çimento ile kaplanmış ve dokunulmaz. Yatağa bakarken kollarımı kendime doluyorum. Üzerinde uyumayacağım; sırtımın ona değmesi mümkün değil.

Derin bir nefes çekiyorum, o karanlık gözlerin beni yerimde sabitlediği hissini yeniden yaşıyorum.

Benden ne istediğini biliyorum ama bunu elde etmek için benimle savaşıması gerekecek. Onu tekmeleyeceğim, ısıracağım, tırnaklarım kırılıp kanayana kadar tırmalayacağım.

Yapacağım son şey bu olursa onu pişman ederim.

Parmaklarım yavaşça çeneme doğru kalkıyor ve sonra boğazıma doğru ilerliyor. Onun nazik rahatlığının nasıl kolayca bir tehdide dönüştüğünü hatırlıyorum.

Lanet kameranın tekrar hareket ettiğini duyduğumda kalbim önce bir, sonra iki kez sertçe çarpıyor.

"Neden hareket ettiriyorsun?" Çılgın bir kadın gibi bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağıyorum. Az önceki çığlıktan boğazım düğümleniyor, bedenim de benimle birlikte titreyerek çığlık atıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum!" Tekrar çığlık atıyorum ve önce kığımın sonra da yanımin üzerine yere düşerken kollarımı kendime daha sıkı sarıyorum. Tıpkı o canavar beni ilk bulduğunda olduğum gibiydim.

Bileklerimin kenarlarındaki kesikler kirli çimento zemine değiyor. Yatağa uzanmalıyım. Yapmam gerektiğini biliyorum, gözyaşı lekeli yanaklarım acımasız zemine yaslanırken bile.

Başka bir gün savaşıacak enerjiye sahip olmak için. Sanırım beni bekliyor. Ve bu savaşamayacağım bir şey. Saatler ve saatler geçti.

Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama uyumam gerektiğini biliyorum. Sonsuza kadar uyanık kalamam, sırada ne varsa onu bekliyorum.

Gücsüzüm ve tamamen Carter'ın merhametine kalmış durumdayım. Ve o burada bile değil. Beni evimden çaldırdı, sonra neredeyse beni kaçıranın kollarına bırakıyordu. Şimdi de beni kendi başıma delirmeye terk etti.

Ağırlaşmış gözlerim çelik kapıya bakarken ve uyku beni ele geçirmekle tehdit ederken tam olarak böyle hissediyorum. Sizi neyin beklediğini, neyle savaşmak zorunda kalacağınızı bilmediğinizde, bu size bunu yapabilir. Kendinizi deli gibi hissetmenize neden olabilir.

Bir saat daha geçti, ya da daha fazla. Çok fazla zaman geçiyor ve tüm mücadelem yok oluyor. Onun yerine sadece korku ve yorgunluk kaldı.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Kameraya bakarken fısıldıyorum, bana verebileceği tüm cevapları hayal ediyorum. Ve hiçbirini beni rahatlatmıyor.

Sesini ilk duyduğumda beni alıp götürmesi için bu kadar çaresiz olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum. Suç hayatta kalma içgüdülerimde yatıyor. O adamların bana yapacaklarından duyduğum korku, Carter'ın beni alıp götürmesi için beni çaresiz bıraktı. Zihnim o ana geri dönüyor ve keşke başka bir kaçış yolu aramış olsaydım diyorum.

Geri gelecek. Ve onunla savaşabilmem gerek. Ama ne zaman geleceğini bilmezken ve uyumam gerekirken nasıl savaşabilirim? Eninde sonunda uyumak zorundayım.

Bir keresinde, en azından bildiğim kadarıyla bir keresinde uyuyakalıyorum ve irkilerek uyandığımda kendimi yerde sızlarken buluyorum. Kendimi zorlayarak kapıyı bir kez daha açmaya çalışıyorum ve sonra kapının altında yerde ağlıyorum. O anda kapıyı onun açtığını hayal ediyorum ve sadece bu bile beni korkutup odanın en uzak köşesine gitmeme neden oluyor.

Canavar geri döndüğünde ondan olabildiğince uzakta olacağımı bilmenin tek tesellim olması ne kadar da yürek parçalayıcı. Sadece üç metre olsa bile.

Ama sonunda uykuya teslim olmak için ihtiyacım olan şey buydu.

Hayal edilecek onca şey varken, ben annemi hayal ediyorum.

Ve bir kez daha, zihnimin onun ölümünü hatırlamasına izin vermemem gerektiğini bilmeliydim.

CHAPTER 7

Carter

On dört saat boyunca bir kaçış yolu aradıktan, sandalyeyi kapıya çarptıktan, küfürler savurduktan, duvara karşı sallandıktan ve tüm pişmanlıklarını fısıldadıktan sonra uykuya daldı.

Ve sabahın erken saatlerine kadar her dakikasını izledim. Ne yapacağına takıntılıydım ve her saat geçtikçe mücadelenin onu terk edişini izledim.

Çabalarının umutsuz olduğunu anladıktan sonra hafifçe mırıldandı. O kadar kısıktı ki, sesi açana kadar bunun sadece kameradan gelen bir vızıltı olduğunu düşündüm. Saatlerce mırıldandı. Fark edip etmediğini bile bilmiyorum.

Sonunda uykuya dalmıştı, dudaklarında hala yumuşak bir ninni mırıltısı vardı. Zaferin heyecanı kanımda dolaşıyordu.

Ancak o zaman sabırlı olmam gerektiğini kendime hatırlatarak ofisimden ve monitörlerden ayrıldım. Masamın altındaki halı, ayakkabılarımın temposu yüzünden aşınırsa hiç şaşırırmam.

Ofisten çıkıp telefonumdaki monitörü kontrol ederken son düşüncem, şu anda ne kadar mücadele etse de

Mağara. Teslim olur ve itaat eder. Başka seçeneği yok. Ve zaman benim tarafımda. Onun değil.

Siparişleri ve teslimatlarla ilgili güncellemeleri gözden geçirdikten bir saat sonra yine çığlık attığını duydum. Ama bu bir meydan okumanın vızıltısını getirmek yerine, çığlıkları kanımı dondurdu.

Sonunda hücreye varıp elimde silahla kapıyı tekmeleyerek açtığımda ter hala tenimi ısıtıyordu. Kalbim göğsümde çarpıyor. Aria'nın çığlıkları şiddetli ve tiz.

Ne olduğunu, ona kimin ulaştığını ya da buraya nasıl girdiklerini bilmiyorum. Ama birinin elleri onun üzerinde.

Kalbim güm güm atıyor ve meydan okumasının öfkesi ilkel bir şey tarafından köreltiliyor, vücuduma bir anda huzursuzluk veren çığ bir korku. Karanlık odada birinin ona yardım etmesi için haykırırken sesindeki dehşeti duyabiliyorum.

İçeride biri var. Biri ona zarar veriyor. Çığlıkları inkar edilemez. Nefes alamıyorum. Sonunda onu avucumun içine aldım. *Benim elimde.*

Yerde yattığı yerden havaya kaldırdığım silahla nefesimi zor zor kontrol ediyorum. Her kimse, benim olanı aldığı için acı içinde ölecek. "Lütfen!" diye haykırıyor, vücudu kaskatı kesilip sırtı şiltenin üzerinde yükselirken gözleri sımsıkı kapalı. Tekrar çığlık atıyor, titriyor ve çaresiz. Küçük bedeni kendi içine gömülüyor.

"Carter!" Jase'in bana seslendiğini duyuyorum, hücrenin kapısı hâlâ açık. Koridorda koştuğunu duyabiliyorum.

Artık hücre açık olduğu için buradaki herkes onun çığlıklarını duyabilir.

Jase arkamdan odaya girerken silahımı yavaşça indiriyorum. Aradaki mesafeyi kapatıp yanımda dururken nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Gölgelerimiz, yatakta çaresiz yatan küçük bedeninin üzerinde yükseliyor. Ağlamayı kesmiyor ve hıçkırmasa da sesler orada.

Hayallerinin esiri olmuş.

"Gece terörü," diyor Jase ağır bir nefesle. Silahını yerine yerleştirirken metal kısmı kot pantolonuna sürtünüyor ve sonra bana bakıyor. "Buraya birinin girdiğini sandım." Yorgunluk yüzüne kazınmış, ama aynı zamanda korkunun çiğ ifadesi de var. Bana anlatmaya başlamadan önce bir an kendini toparlıyor, "Düşündüm ki..."

O konuşmaya başladığında, kız tekrar çığlık atıyor ve acının keskinliği derimin üzerinde vücuduma doğru ilerleyen sıvri uçlar gönderiyor.

Benzer şeyler duymaya çok alışkın olmama rağmen kulağıma yabancı gelen çaresiz bir çığlık. Hiç göstermediğim merhamet için yalvarışlar.

"Bu konuda ne yapmak istiyorsun?" Jase bana soruyor. O da benim gibi hâlâ nefesini tutmaya çalışıyor. Bana baktığını hissedebiliyorum, bir sonraki adımda ne yapacağını bilmek istiyor. Yan yatmış kıvrılırken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Koridordan gelen başka birinin sesleri varlığını belli edince Jase kapıya döner.

"Onu yatağa yatıracağım," diyorum dalgınca. "O her kimse onunla ilgilen ve kapıyı arkandan kapat," diye emrediyorum ve kelimelerim düz çıkıyor. Duygularımı uzak tutmaya çalışıyorum ama çaresizlik hissi kendini belli ediyor. Bu planlarımın bir parçası değildi. Parmaklarım cebime dalıyor, ben içerideyken hücrenin kapısını açacak olan kumandayı parmaklıyorum.

"Ona bir şey yaptıklarını mı düşünüyorsun? Romano'ya? Ya da belki de geleceğini düşündüğü şeydir?" Jase soruyor ve sonunda dönüp ona bakıyorum.

"Ben nereden bileyim?" Sözlerim sert çıktı. Dehşetinin nedeninin ona ne yapacağımı düşünmesi olduğunu ima etmesine duyduğum öfke beklenmedik ve daha da ötesi istenmeyen bir şeydi. Ondan beklediğim onca şey arasında bunu beklemiyordum.

Bu beni açıklayamayacağım bir şekilde yaralıyor. Uyanıkken her düşüncesini tüketmek istiyorum. Benim ve arzularım için yaşamasını ve nefes almasını istiyorum. Belki de tüm bunların bedeli budur. Gündüzleri ona sahip olabilirim ama geceleri onu mahvedecek.

Jase sanki sıradan bir gözlemmiş gibi, "Sadece bir kâbus o zaman," diyor. Hâlâ ayırık dudaklarından süzülen iniltilerine boğuk bir acı sesi eşlik ediyor.

"Onları uyandırmaman gerekiyor, biliyorsun değil mi?" Jase nefes verir. "Gece terörü yaşadıklarında onları uyandırmamanız gerekiyor."

Kapıdan gelen ışık engelleniyor ve başka birinin gölgesi Aria'nın ince boynunu ve çıplak omuzlarını örtüyor. Bakmak için dönmüyorum ama dönmeme de gerek yok. Bu Declan, sorunun ne olduğunu soruyor. Onun burada olduğunu biliyordu ama bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Jase ona "Sorun değil," der ve devam eder, "Gerçekten bir şey yapabileceğini sanmıyorum."

"Sadece gidin," diyorum ikisine de ve odadan çıkarken olabildiğince hareketsiz duruyorum, kapı kapanırken koridordan gelen ışığı da yanlarında götürüyorlar. Çeliğin gıcırtısını bir gümbürtü ve ardından kilidin tıkırtısı karşılıyor. Gözlerimin alışması bir an alıyor.

Küçük çığlıklarıyla bir an daha ve sonra bir çığlık. Dehşete düşmüş bir çığlık.

"Bunu hak edecek ne yaptım ben?" Duymadığını bildiğim halde ona soruyorum. Ona dokunmadım; daha başlamadık bile. Neredeyse bileklerindeki kesiklere dokunacaktım ama geri çekildim. Sabah ona merhem ve bandaj vereceğim. Benim dokunuşumu hak edene kadar kendisi yapmak zorunda kalacak.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyor uykusunda. Sözleri o kadar yumuşak fısıldanıyor ki, rüyasında mı bu şekilde çıktıklarını merak ediyorum. "Lütfen," diye yalvarıyor.

"Ne istediğini bilmiyorsun bülbül," diyorum ona usulca ve o anda kendi akıl sağlığını düşünüyorum. "Asla bir seçeneğin olmadı. Baban beni hayatta bıraktığı an, kaderin mühürlendi," diye itiraf ediyorum ona. Daha önce hiç kimseye yüksek sesle söylemediğim bir şey.

Beni öldürmeliydi. Bir gün daha yaşamama izin verilmesi Nicholas Talvery'nin suçu.

Onun hatası... ve başka birinin. Bu düşünce aklıma geldiği anda onun titrediğini görüyorum. Soğuk, affetmeyen zeminde güzelce zayıf düşmüş, sözleri sessizleştikçe uyku onu daha fazla ele geçiriyor.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve hareket eden tek yeri o. "*Lütfen*." Dudakları kelimeyi ağzına alıyor.

Önünde diz çöküp onu kaldırırken yavaş ve temkinli davranıyorum. Benimle oyun oynaması ihtimaline karşı silahımı nereye sakladığımın bilincindeyim. Hafifti ve kollarıma kolayca sığıdı. Benimle kavga edebileceğini düşündüm. Dokunuşuma korkuyla tepki vereceğini. Ama onun yerine, vücudunu bana göre şekillendirdi ve ince parmakları gömleğimi kavradı. Beni kendisine daha sıkı tuttu.

Onu yatağa doğru birkaç adım taşırken dudakları boynumun kıvrımına değiyor. Yalvarışları hala fısıltı halinde ve nefesinin yumuşak sıcaklığı omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderiyor. Onu yatağa taşırken arzu dolu bir iniltiyi zar zor bastırıyorum. Hâlâ bana tutunuyor, sıkıca sarılıyor ve bana yalvarıyor. Bu sefer onu bırakmamam için yalvarıyor.

"Gitme. Benimle kal... lütfen," sözlerini zar zor duyuyorum. Yüzü hâlâ acıyor ama onu yatağa yatırırken ağlamalarında bir yumuşaklık var.

Parmaklarını kendimden çekip göğsüne koyduğumda eli elime oturuyor. Kendini sakinleştirirken göğsü yükselip alçalıyor, yavaşça farklı bir yere sürükleniyor.

Zaman hızla geçiyor. Yatağın üzerine oturup ağırlığımla yatağı dalgalandırırken ve ona bakarken çok hızlı. Ağır iç çekişleri göğüslerini vurguluyor, siyah sutyeninin dantel parçası gömleğinden görünüyor. Neredeyse belinin eğimi kadar beni cezbediyor.

Adını ilk duyduğum anı hatırlarken bakışlarım vücudunun her kıvrımını okşuyor.

Hayatımın sonsuza dek değiştiği gün.

Aria uykusunda dönüp yatağa yerleşirken yatağı protesto edercesine inliyor ve bedenim kaskatı kesiliyor. Şu anda burada olmamalıyım. İstedğim kontrolü bu şekilde elde edemem. O sakinleşene ve kendi nefes alış verişini düzene girene kadar nefes alamam. Ama ayağa kalkmak için hareket ettiğimde, ağırlığımı hafifçe kaydırduğımda, yatak çöküyor ve eli düşüyor, yumuşak parmakları benimkilere değiyor, uçları birbirine değiyor.

Elim onunkinin altında sabit duruyor ama keşfetmem için yalvarıyor. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmem için. Gözlerimi kapatıp derin nefes alarak kendime zaman olduğunu hatırlatıyorum.

Zaman her şeyi değiştirecek.

Hatırlatma ile gözlerim açıldı. Tıpkı yıllar önce o gün olduğu gibi.

Babamın ağırı kesici haplarından kalan son parçayı satmak için beni West ve Eighth'in köşesindeki içki dükkanına bıraktığı gün. Ona göre ben daha cana yakındım ve faturaları ödememiz gerekiyordu. Ne söylediğimin ya da bunu ne kadar istemediğimin bir önemi yoktu. Beş çocuğun en büyüğüydüm, annem ölmüştü ve içimde hiçbir şey kalmamıştı. Acıdan başka hiçbir şey.

Babam beni bilmeden Talvery'nin bölgesine bıraktı. Ve onun topraklarında uyuşturucu satmanın ne demek olduğunu öğrenmem uzun sürmedi.

O günden önce sadece bir
çocuktum. Ama bir gün her şeyi
değiştirdi.

CHAPTER 8

Aria

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarak uyandığımda, görebildiğim tek şey çimento ve kül blok duvarlar olduğunda her şeyin bir kabus olduğu umudu tuzla buz oluyor.

Kendimi kaybetmemek için gözlerimi kapatıp yüzümü örtmek zorunda kalıyorum. "Bu gerçekleşiyor olamaz." Titreyen sözcükler dudaklarımdan istemsizce dökülüyor. Kollarımı dizlerime dolayarak kendime bunların hepsinin bir rüya olduğunu söylemeye çalışıyorum. İleri geri sallanıyorum ve bunu yaparken altımdaki yatağın gıcırdama sesi ve topuklarımdan yorgana batma hissi bedenimi donduruyor.

Dün geceyi hatırlamaya çalışıyorum ve sadece birkaç metre ötede yerde uyuduğumu çok iyi biliyorum. Uyuduğumu biliyorum.

Ellerim vücudumun üzerinde uçuşuyor. Sanki bana dokunulup dokunulmadığını kontrol edebilirlermiş gibi.

Boğazımın keskin kenarlarının kaşındığını hissediyorum ama bana yapabileceklerinin dehşetini bastırmaya çalışarak kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Yatağa sürünerek girmiş olmalıyım ama hatırlamıyorum. Bana dokunulmadığını biliyorum. Bilirdim, değil mi? "Bilirdim,"

sanki başka biriyle konuşuyormuşum gibi kelimeleri yüksek sesle söyledim. Belki de sadece güvenceye ihtiyacım vardı. Uykuya daldıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Keşke uyanık kalabilseydim.

Ben kapıya bakarken fısıltıyla söylenen sözler boş odada yankılanıyor. Ve sonra hareket eden kameraya. Carter Cross, neredeyse adını yüksek sesle söyleyecektim. Adını daha önce de duymuştum, hep öfkeyle söylenirdi. Birkaç kardeşten biri ve bir uyuşturucu kartelinin başı olduğunu biliyorum. Bilgi burada bitiyor. Babam hiçbir şey bilmemden hoşlanmazdı ve öğrendiğim tek şey Nikolai'den aldığım gerçek kırıntılarıydı. O da bana sadece bilmem gerekenleri söyledi. Bunun beni korumak için olduğunu söylediler ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için her şeyimi verirdim.

Cross'un neler yapabileceğini öğrenmek için her şeyimi verirdim.

Beni burada ölüme mi terk edecek? Boğazım mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde ağrıyor.

"Çıkarın beni," diye yalvarıyor hışırtılı sesim ve kelimelerin kendisi boğazımı tırmıklayan bıçaklar gibi. Buraya geldiğimden beri ne bir şey yedim ne de su içtim ve bunun ne kadar sürdüğünü bile bilmiyorum.

Biraz fazla hızlı ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru ilerlemeye çalışırken neredeyse düşüyorum. Başım dönüyor, sersemlemiş durumdayım ve sanırım kusacağım.

Yine de doğruca kapıya yöneliyor, kapı kolunu çekiştiriyor ve umutsuzca açmaya çalışıyorum. Yumruğum defalarca kapıya çarpıyor.

Faydası yok, aptal kız.

Yine yumruğumu masaya vurup "Bırakın beni!" diye bağıyorum ama karşımda sadece boş bir odada, çıkış yolu olmayan ve başıma ne geleceğine dair hiçbir fikrim olmayan kımıldamaz bir kapı var.

Yumruğumun bir sonraki darbesinin acısıyla irkiliyorum ve elimi göğsüme bastırıyorum. Yavaşça kırımın üzerine düşüp başımı kapıya yasladığımda sırtım kapıya dayanıyor.

Çok yavaş anlar geçiyor. Sadece nefes almaya çalıştığım anlar. Parmaklarımın bileklerimdeki kesiklere sürtündüğü anlar. Ayağa kalkıp gerindiğim ve bir hayvan gibi kafese kapatılmışken gerinmenin tuhaf olmadığını iddia ettiğim anlar. Kaçış yoksa ne anlamı var ki?

Izgara peynirli sandviçin bulunduğu köpük tepsiyi ve yanındaki bir bardak suyu görmem gerekenden daha uzun sürüyor.

Ve arkasında sünger olan bir kova su. Kapıya bakarak o kadar çok zaman geçirdim ki, görmedim.

Buraya geldi.

Buradaydı.

Göğsüm kabarıyor ve parmaklarım yine uyluklarıma gidiyor. O yapmadı. Ben bilirdim. Ben uyurken buraya geldiğini bilmenin korkusunu zor zapt ediyorum. Yutkunmak zor geliyor ve yemek tepsisinden uzak duruyorum.

Zaman yine akıp gidiyor. Ve sonra daha fazla zaman. İçinde bulunduğum durumda akıl sağlığım dışında hiçbir değişiklik yok.

Midem guruldasa da, tereyağı ve peynirin nefis kokuları burnuma gelse de tepsiyi olduğu yerde bırakıyorum.

Yemek yemiyorum ve yıkanmak için soyunmuyorum. O izlerken olmaz. Öfke kaynıyor ve o kadar yükseliyor ki neredeyse kovayı odanın öbür ucuna, doğrudan kameraya çarpacağım.

Ben onun evcil hayvanı ya da deneği değilim. O köpük tepsiyi alıp gidip kendini becerebilir. En azından ben böyle düşünüyorum.

nce onu görmek için yaklaşıyorum; düşüncesi bile bana keyif veriyor. Saatler geçiyor ve sonra daha fazlası. Ne kadar zaman, bilmiyorum. Bu odada hiçbir şey yok ve yalnızlık ve can sıkıntısı, yeni hayatım bu şekilde devam edecekse başa ıkabileceğimden emin olmadığım duygulardan sadece ikisi.

Zihnim bana oyunlar oynamaya başlıyor ve kendimi gömleğimin düğmesiyle kl bloklarına küçük şeyler kazırken buluyorum. Gömlek zaten yırtık olduğu için fark etmiyor. Üstteki iki dğme koparılmış, ilki çoktan kaybolmuş, ikincisi ise artık bir yazı aracı. Küçük ve zavallı bir alet ama adımlamaktan ve zihnimin dolaşmasına izin vermekten başka yapacak bir şey yok.

Bu da beni korkunç yerlere götürüyor.

Arkamda kapı açıldığında net olarak görülebilecek kadar derin olmayan bir bloğa kuşlar ve sarmaşıklardan oluşan işe yaramaz, anlamsız bir desen oymakla meşgulüm.

Kalbim kt küt atıyor ve vücudumu o kadar şiddetli savuruyorum ki başımın arkası duvara çarpıyor, dğme elimden kayıyor ve yere çarparak durma sesi odayı dolduruyor.

Cross hcreme girip kapıyı arkasından kapattığında ışık seli hızla kayboluyor. Bana doğru yürürken figürü karanlığın gölgesi gibi.

"Ne istiyorsun?" İçgüdüsel olarak soruyorum, acınası kelimeleri yutmak bir yana, onları söyleyemeden önce zar zor nefes alabiliyorum. İyi ki yemek yememişim çünkü yeseydim şu anda her şeyimi kaybetmiş olurdum. Panik içimi kasıp kavuruyor.

nce bir adım, sonra bir adım daha atarken sessiz. Gözlerini benden sadece bir kez ayırıyor, o da odanın köşesindeki sandalyeye bakmak için.

"Babam benim için gelecek," diyorum ona, sandalyeye doğru yürürken ve oturup bana bakabileceği şekilde yerleştirirken. "Seni öldürecek," diye ekliyorum, kelimelerim boğuk ama duyulabilir.

Beni ödüllendiren tek şey dudaklarındaki yumuşak gülümseme oluyor. Çenesindeki kirli sakal daha belirgin ve gözleri daha koyu görünüyor, ama belki de sadece ışıktandır. Onunla ilgili diğer her şey hatırladığımdan daha ürkütücü. Boyu ve geniş omuzları, kaslarının dalgalı vurgularıyla vücudunun zayıf yapısı. Tanrı onu ölümcül, günahkâr şeyler yapması için yaratmış. Bir bakışta bu anlaşılıyor.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi bana sırtıyor, beni bir adım geri atmaya zorluyor, bu da sırtışını büyüleyici ve mükemmel bir gülümsemeye dönüştürüyor. Kendimi bir kafese kapatılmış gibi hissediyorum. Bir aslanın karşısındaki küçük bir fare. Ve o sadece benimle oynuyor.

"Sen hastasın," diye tükürdüm ona, ellerimi yumruk yapıp sıkarak.

"Bu küçük gerçeğin gayet farkındayım, Aria. Söyle bana, benim hakkımda başka ne biliyorsun?" Sesi pürüzsüz kadife gibi ve odanın duvarından duvarına derin bir şekilde yankılanıyor. İçinizin derinliklerinde hissettiğiniz türden bir yankı, gecenin ilerleyen saatlerinde sizi çok rahatsız eden bir yankı.

"Babamın senin bağırsaklarını deşeceğini biliyorum," diye cevap veriyorum ona mide bulandırıcı bir küçümsemeyle.

"O hiçbir şey yapmayacak. Sana sahip olanın ben olduğumu bile bilmiyor." Her tepkimi incelerken başını hafifçe eğiyor.

"Evet, öyle," diye nefes alıyorum, sanki sadece ben söylersem doğru olacakmış gibi. Bakışları acımaya dönüşüyor, ama sadece bir anlığına. O kadar çabuk geçiyor ki, görüp görmediğimi bile merak ediyorum, ya da belki de sadece odadaki loş ışık bana oyun oynuyordu.

"Yapmıyor ve yapsa bile işe yaramaz." Tehdit, sözlerinin hemen ardından sertçe düşüyor ve etrafımdaki yere çarpıyor.

"Annenin onurunu bile koruyamadı." diye ekliyor.

"Siktir git," diye alay etmeye cüret ediyorum. İçimde öfke hızla yükseliyor ve nefes alışım hızlanıyor.

"Şimdi dövüşüyorsun ama sonra boyun eğeceksin," diyor Cross kolayca, sözlerimden hiç etkilenmeden.

"Boyun eğmek mi?" sesimdeki korku açıkça belli oluyor.

"Dediğimi yapacaksın. Her emri. Ayaklarımın dibinde diz çök, soyun, yatağıma uzan... Bacaklarını benim için aç." Sesindeki derin inanç korkutucuydu.

"Sana boyun eğmeden önce öleceğim." Boğazım kuruyor ve sıkılıyor. O ayağa kalkarken zar zor nefes alabiliyorum.

Hızlı değil, bana doğru yaklaşmak için hiç acele etmiyor. Kaçabilirim. Kaçabileceğimi biliyorum ama oda küçük; arkasına saklanacak bir şey yok ve o kadar uzun ki beni yakalaması için bir hamleden fazlası gerekmez.

Dizlerim zayıflıyor ve neredeyse yere düşecek oluyorum ama düşmüyorum. Cross'un gözlerinin içine bakmak için boynumu eğmek zorunda kalsam da olabildiğince dik duruyorum. Kalbim sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi düzensiz bir şekilde çarpıyor. O ileri doğru attığı her adımda, ben duvara çarpana kadar bir adım geri atıyorum.

"Nasıl uyudun?" diye soruyor bana ürkütücü derecede sakin bir sesle.

"Bir bebek gibi," diyorum ve cevabım meydan okumaktan başka bir şey değil. Anında verdiğim cevapla kendimi şaşırtıyorum. Siktir et onu. Carter Cross'un canı cehenneme.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Her zaman kâbus görür müsün?" diye soruyor ve içimdeki güç sarsılıyor.

Bakışlarım ondan yere doğru kayıyor.

"Korkunç bir rüya gibiydi," diye ekliyor, gözleri bir tehditle parlıyor.

Burada olduğunu, kabus gördüğümü bildiğini hissediyorum çünkü kameradan değil, buradaydı. İfademdeki mide bulandırıcı yenilgi duygusunu ne kadar saklamak istesem de yapamıyorum. Zayıflığımı görüyor ve ondan saklanamıyorum.

"Cevap ver bana." Emri gergin ve derinden geliyor.

Neredeyse ona hayır diyeceğim ama sonra sessiz kalmaya karar veriyorum, içimde büyüyen korkunun uzuvlarımı nasıl uyuşturduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ondan öfke bekliyorum ama tek görebildiğim gözlerindeki mizah pırıltısı.

"Bana istediğim her şeyi vereceksin," diyor Cross ve sonra bana uzanıyor. Parmakları yüzümdeki saçları tararken gözlerim sımsıkı kapanıyor. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben onu ısırmayı, bana ilk kez bu kadar rahatlatıcı bir şekilde dokunduğunu hatırladığımda onunla savaşmayı düşünüyorum, ancak sonra boğazımı kavırıyor ve beni değerli bir eşyası gibi tutuyor.

Öne doğru bir adım daha atarak beni karanlığa gömüyor, ışığı engelliyor ve kendimi duvara yaslayıp inkâr etmek istediğim gerçek bir korkuyla ona bakmaya zorluyor.

"Bunu yapmayı sen de seveceksin," diye fısıldıyor küçük alanda, aramızdaki havayı ısıtıyor ve bedenim bu düşünceyle bana ihanet ediyor.

Hiçbir anlam ifade etmiyor. Varlığının kokusu dışında. Orman gibi kokuyor. Bu derin kokuyu içime çekmek bana annemin gözlerimizi tarif edişini hatırlatıyor. Uzun bir yağmur gününden sonra ormanın gölgesi gibi. Belki suçu içgüdüye atabilirim.

Ya da belki de bir canavarın fahişesi olmam gerekiyordur.

Ona verdiğim cevabı kabul etmiyorum. Etmemin de imkanı yok.

"Bırak beni," diye inliyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Güçlü gibi davranabilirim. İçimde derinlerde ne olduğunu göremez. Onun bildiğinden daha güçlüymüşüm gibi davranabilirim.

Tek tepkisi kıkırdamak oluyor, göğsünü gümbürdeten derin ve kaba erkeksi bir ses ve bundan duyduğum öfke beni eziyor.

Soğukkanlılığımı zar zor koruyorum. Ona vurursam karşılık vereceğini ve kaybedeceğimi biliyorum. Ben aptal değilim. *Onun istediği de bu.* Bunun farkına varmak gözlerimin açılmasına neden oluyor. Parlak yeni oyuncağıyla oynuyor.

"Sadece öldür beni." Kaslarımı sertleştirirken çığlık atıyorum, saldırmayı reddediyorum. Bunu yapacağı düşüncesi bedenimi ısıtıp adrenalini pompalamasını hızlandırırsa da, yine de ona bu işi bitirmesini söylüyorum. Benimle oynamasını istemiyorum. "Sana asla bir şey vermeyeceğim."

"Şimdi bu benim ne işime yarayacak, bülbül?"

Ağlamak ve ona bu zevki tattırmak istemiyorum. Bunu reddediyorum. Gözlerim zaten çok zayıf olduğum için yanıyor. Zayıf olmayacağım. Kazanmasına izin vermeyeceğim.

Akıllı ol. Şu anda akıllıca seçimin ne olacağına dair aklımdan milyonlarca olasılık geçiyor ama eylemlerimi yönetmesine izin verdiğim tek durum pes etmemek. Bekleyeceğim. Babam gelene kadar her gün hayatta kalacağım. O gelecek. Geleceğini biliyorum.

"Seninle ölene kadar savaşıacağım," diye alay ediyorum toplayabildiğim tüm inancımınla.

Bu onu sadece gülümsetiyor. Kanımı donduran hınzır bir sırıtış. "Bunu düşünerek rahatlayacaksın... kısa bir süre için." Giderek büyüyen bir zafer gülümsemesiyle beni olduğum yerde bırakıyor. Ayakkabıları yere vuruyor ve kendinden emin adımlarla kapıya doğru ilerleyip kolaylıkla tokmağı çevirdiğinde ses daha da azalıyor.

Nasıl? Sadece uzaklaşıyor ve kapı onun için açılıyor. Hiçbir şeyi düşünecek zamanım yok. Şu anda tek bildiğim kapının açık olduğu. Ve o orada olsun ya da olmasın, kaçmaya çalışmalıyım. Kapıyı geçmeme yetecek kadar açtı. Ama ben yine de ona doğru koşuyorum. Kapanmadan önce kapıya varmak için elimden geleni yapıyorum ve o acımasız hıyar gibi kapıyı açık bırakıyor.

Işığa doğru koşarken çıplak topuklarım çimentoya çarpıyor, ama tam başarmışken umutlarım kolayca yıkılıyor. Tam da buradan kolayca çıkabileceğime dair umut göğsümde alev alev yanarken, uzun boylu, geniş gövdesi kapı aralığını dolduruyor, önsezili bir varlıkla duruyor ve bana doğru büyük bir adım atıyor.

O kadar güçlü ve inkar edilemez bir şekilde kontrollü bir adım ki geriye doğru sendeliyorum, ayağım betona sürtünüyor ve dengemi kaybediyorum.

Önce kığım yere çarptı ve Cross'un eli ön kolumun etrafına sıkıca sarılmamış olsaydı başım da betona çarpacaktı. Parmakları içeri girdi ve ben hem şaşkınlık hem de acı dolu bir çığlık attım.

"Sen bundan daha zekisin," diye tıslıyor. Gözlerindeki öfke karanlıkla karışıyor, ama onunla birlikte entrika ve zevkin altın benekleri de var. "Ben söyleyene kadar bu odadan çıkmayacaksın."

Sesindeki kesinlik beni felç etti. Kavrayışının gücü. Her kelimesinden damlayan arzu.

"Sen. Benimsin. Aria." Kalbimin çarpıntısından onu zar zor duyana kadar her kelimeyi daha alçak sesle söylüyor. Bu adam tarafından sahiplenilme kavramı, hem korku hem de arzu dalgalarını doğrudan merkezime gönderen ölümcül bir karışım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni serbest bırakıyor ve ben yere düşüyorum, hâlâ sarsılmış bir halde ona bakıyorum. "Ben sahip olunacak bir nesne değilim. Kimse bana sahip değil!" Şu anda kendi sözlerime inanmasam da ona bağıryorum.

Bana sadece gülümsüyor. Sanki her şey onun için bir şakaymış gibi.

"Bırak beni," diye bir talepmiş gibi bağırmaya çalışıyorum ama kelimeler kendi kulaklarıma bile acınası bir yakarış gibi geliyor.

Yine de ayağa kalkmaya çalışıyorum, gülümseyip kapıyı kapatıyor ve beni tam istediği yerde bırakıyor.

Çelik kapı kesin bir şekilde kapanmadan önce bana cevap verdiğini duyduğuma yemin edebilirim. "Asla" dediğini duyduğuma hayatım üzerine yemin edebilirim.

CHAPTER 9

Carter

DANIEL kapıyı çalmayan tek kardeşim. Hiç çalmadı.

Bu sefer de yapmayacağını biliyorum. Adımları aceleci, öfkeli ve sinirli bir iç çekişi bastırmak zorundayım. Çok yorgunum ve onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yok.

"Talvery ve Romanos arasındaki bu savaşın bizimle hiçbir ilgisi yok."

Daniel'in odaya girdiğinde, bakışlarımın masamda ürün çizelgesine ve ne kadar satıldığına odaklanıp odaklanmadığına bakmaksızın konuşma konusunda her zaman bir becerisi olmuştur. Talebin yüksek olması iyi bir şey ama bunların bir kısmı mantıklı değil. Ve bu sadece bizim bölgemizin Romanoların bölgesine değen sınırında.

Burnumun kenarını sıkarak onu görmezden geliyorum.

"Jase ile kulübe gittin mi?" Malzemeleri sıralamaya devam ederken Daniel'a soruyorum.

"Beni duydun mu?" Daniel ofis kapısını tekmeleyerek kapatıyor ve karşımdaki sandalyeye oturmak için ofise doğru ilerliyor.

"Söyledim. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemedin." Dizüstü bilgisayarı kapattıktan sonra nihayet ona dikkatimi veriyorum ve bir an için hazırlıksız yakalanıyorum.

"Bok gibi görünüyorsun," diyorum ve sesimdeki şaşkınlığı gizlemiyorum.

Kardeşim bana sırtarak "Sen de Ken bebeklerine benziyorsun. Uyuşturucu satıcısı Barbie tarzı."

Elini çenesinin üzerinde gezdirirken içimden bir kahkaha kopuyor. "Addison uyumuyor. Bununla zor zamanlar geçiriyor."

"Neyle?" Kanımda bir ürperti hissederek ona soruyorum.

"Olan bitenler yüzünden. Savaş, onu kimin kaçırmaya çalıştığını ya da ne planladıklarını bilmemek."

"Hiçbir şey bilmesine gerek yok," diyorum içimden, tüm mizah duygularım çoktan yok olmuş bir halde. "Ona hiçbir şey anlatmamalıydın. Kilit altında kalacağız. Talvery'lerin ve Romano'ların kendi sayılarını azaltmalarını bekleyeceğiz. Ona bir şey söylemen gerekiyorsa, bilmesi gereken tek şey bu."

Daniel'ın başı hafifçe arkaya eğiliyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor, vücudu sandalyeye çökmüş durumda. "Kuzey kanadına girmesine izin verilmiyor ve ben ya da yanında başka biri olmadan gitmesini istemiyorum... ve ona hiçbir şey söylememem mi gerekiyor?" diye soruyor, çenesini bırakıp gözlerimin içine bakmaya cesaret ediyor.

"Kadınlar bu işe karışmamalı." O daha iyi bilir.

"Bunu bir parça kış için savaş başlatan adam söylüyor."

"Dikkatli ol." Cevabıma kaşlarını çatıyor ama ben kararlı duruyorum.

Öne doğru eğilerek iki avucunu masanın üzerine koydu ve sanki bir sırmış gibi sessizce sordu: "Neyin var senin?"

Sırtımı deri koltuğa yaslıyorum, bir elimi kolçağa koyuyorum, parmaklarım çelik çivi başlarında geziniyor.

"Keşke bilseydim," diyorum ona nefes nefese. "Bu konuda ilerlemek zorundayız ve bize fayda sağlayacak bazı şeyler var ama buradan sonuna kadar dikkatli bir yürüyüş olacak."

Daniel başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Peki Marcus'tan ne zaman intikam alacağız? Benim olanı almaya çalışan adamdan?"

"Onu kaçırmaya çalışanın Marcus olup olmadığını bilmiyoruz."

"Bunu başka kim yapmış olabilir?" Daniel sorar ama son sözler ağzından çıkarken bile inancı azalır. Düşmanlarımız etrafımızı sarmış durumda. Tek kurtarıcı lütuf bizden korkmaları ve savaşacak başka savaşları olması.

"Henüz hiçbir mesajımıza cevap vermedi ve kimse onun bu olayla bir ilgisi olduğunu doğrulamadı." Daniel kendini koltuğuna geri atıp sandalyenin ön ayaklarının neredeyse yerden kesilmesine neden olurken burun delikleri alevleniyor ve yanımdan geçip pencereden dışarı bakıyor.

"Yani hiçbir şey yapmamam ve Addison'ı karanlıkta tutmam mı gerekiyor?" Daniel küçümseyerek sorar. "*Bir şeyler* yapmam gerek. Onun ya da her kim yaptıysa yanına kâr kalmasına izin veremem." Hayal kırıklığı onu daha iyi bir hale getiriyor. Ve ben anlıyorum. Anlıyorum. Ama akıllı olmalı ve harekete geçmeden önce en iyi nasıl ilerleyebileceğimizi bilmeliyiz.

"Kimin yaptığını bilmiyoruz. Öğrenene kadar hiçbir şey yapılmayacak." Cevabım kesin, pazarlığa yer yok ve Daniel beni düşünürken hava geriliyor. Bir an geçiyor ve ben nefes alamıyorum. Kardeşlerim benim her şeyim. Her şeyim.

var. Ve beni hiç sorgulamadılar. Ta ki geçen haftaya kadar.

Kontrolümü kaybediyorum; bunu hissedebiliyorum. Ve bu asla iyi bir şey değildir.

Sonunda bir kez başını sallıyor ve duruşunu gevşeterek bir ayak bileğini dizinin üzerine koyuyor.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor ve dirseğimi masaya dayayıp çenemi elime alarak başımı sallıyorum. Ne olursa olsun bana soracak.

"Onunla ne yapıyorsun?"

"Bu kişisel bir şey." Bu kısa cevap zaten herkese söylediğimden daha fazlasını ortaya koyuyor, ama Daniel başını sallıyor, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi açıkça görülüyor.

"Sen hatırladığım ağabey değilsin." Bu yorumun bana verdiği acıyı asla bilemeyecek.

"Bana ne hatırladığını söyle, Daniel? Addison'dan sonrasını hiç görmedin." Adını neredeyse tıslıyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Öfkesi açıkça görülüyor ve çenesi geriliyor.

"Sen ona sahiptin ve benim kimsem yoktu." İfade karşısında sesim çatlıyor. Birbirimize bakarken zaman ilerliyor. Kızın onu nasıl kurtardığı hakkında hiçbir fikri yok. Uzaktan da olsa sevecek birine sahip olmak insana umut verebilir. Ve umut her şeydir.

"Birbirimize sahiptik," diyor sonunda bana. Onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünü biliyorum. Yaşadığımız tüm o boktan şeyleri. Beş kişiydik, beş kardeştik ama Daniel ve ben en büyükleriydik ve babamızın daha çok ilgi gösterdiği iki kardeştik. Yaptığı şeye *ilgi* denebilirse tabii.

Öfkenin ve diğer tüm duyguların kaybolmasına izin veriyorum, bu toplantının bittiğini belirtmek için dizüstü bilgisayarını açıyorum. Gerçek yanımdan kayıp gidiyor

istemeden de olsa "Aynı şey değil" diyorum.

"Sadece ona zarar vermediğini bilmek istiyorum." Peşini bırakmıyor. Sakin kalmaya çalışırken dizüstü bilgisayarını daha sıkı kavriyorum.

"Bana güvenmek zorundasınız. Her şey değişmek üzere ve eğer o kız olduğu yerde kalsaydı ölecekti." Daha fazlasını bekler. Kanıt belki. Ne istediğini bilmiyorum ama ne kadar az bilirse o kadar iyi. "Bilmediğin çok şey var."

"Bana anlatabilirsin." Sesinde bir parça hüznün var, belki de ben hayal ettim.

"Yakında," diye söz veriyorum ona. "Yakında."

Uzaklaşırken veda etmiyor. Ama kapıya varıp kolu kavrayarak açtığında Addison hakkında söylediklerini hatırlıyorum. "Daniel. Ona bunu ver," diye sesleniyorum çekmeceyi açarken. Küçük kasanın içinde birkaç şişe S2L var ve bir tanesini ona atıyorum. Bir kez başını sallayıp Jase hakkında bir şeyler söylüyor ama ben duymuyorum ve ben onu sorgulayamadan çoktan gitmiş oluyor.

Kapalı kapıya bakarken, sahip olduğum tek sabit şeyin kardeşlerim olduğunu düşünüyorum. Sadece onlar, başka kimse yok.

Ama gerçeği yüksek sesle itiraf etmek... Bunu yapmak için kendime güvenemiyorum.

En son bu ağırlıkta bir şeyi itiraf ettiğimde dünyam değişti. İçimdeki ahlaksız canavarı hayata döndürdüm ve bu her şeyi değiştirdi.

Talvery'nin beni bulduğu yerde çürümeye terk ettiği gün. Babamın kamyonetinin durduğunu duyduğumda hissettiklerimi asla unutmayacağım. Eski şey tekliyordu ve kapısı kapanıp sesindeki öfke netleşene kadar ses çok rahatlatıcıydı.

"Açıkta ne halt ediyorsun? Birinin polis çağırmasını mı istiyorsun?" diye bağırdı ve kolumu çekiştirdiğinde, yanıklar ve kesikler koluma öyle korkunç bir acı verdi ki karanlık sokakta çığlık atmama neden oldu. Kanlar içinde ve morarmış halde babam beni bir hiçmişim gibi sağa sola savurmaya devam etti.

Bana ne yaptıklarını göremiyor muydu? Gözlerimi zor açıyordum.

"Bunu yapanı yakalayacağız, ama biri görmeden gel lan," diye tısladı dişlerinin arasından.

"Kimin için çalıştığımı öğrenmek istediler," diye zar zor konuşarak topallaya topallaya arabaya doğru yürüdüm. Nefes almak bile her yerimi acıtıyordu. O kamyonun etrafında dönerken ben koltuğa yığıldım. Ve gördüklerini biliyorum. Beni izliyor olmalıydılar. Kimin geleceğini görmek için bekliyorlardı.

Babam kapısını kapatıp sokaktan aşağıya, toprak yollara doğru giderken country müzik çalıyordu. Camımı açmayı o kadar çok istiyordum ki. Öleceğimi düşündüğümü hatırlıyorum, bu yüzden rüzgarı son bir kez yüzümde hissetmek istedim. O kadar çok kan öksürmüştüm ki, iyi olmamın imkânı yoktu. Babamdan bunu yapmasını istediğimde beni görmezden geldi ve bunun yerine müziğin sesini kısarak sadece kamyonun gürültüsünün ve sorularının duyulmasını sağladı.

"Onlar da kim?" diye sordu babam bir kasisten hızla geçerken ve bedenim öne doğru sarsılırken. Bir orospu gibi bağırdım ve o da soruyu bana tekrar haykırdı. Sesinde öfke değil, korku vardı.

Artık biliyorum. Hareketlerini belirleyen şey korkuydu. Bana bunu yapan adam gibi güçlü değildi.

"Talvery," diye cevap verdim acı dolu tek bir nefesle. Adını söylerken, Nicholas Talvery'nin benimkinden sadece bir santim ötedeki yeni temizlenmiş yüzünü hatırladım. Bana hiçbir şey değilmişim gibi bakmasını ve benimle ne isterse yapabileceğini bilmenin ona ne kadar keyif verdiğini asla unutmuyacaktım.

"Ona ne söyledin?" diye sordu ve ben de babama baktım. Güvende olduğunu söylerken ona gerçekten baktığımdan emin oldum.

"Sadece ölmüş annemin kanser ilaçlarını sattığımı söyledim. Kimse olmadığını söyledim. Ve bana inandılar."

Kalbim, babamın başını salladığı ve sakinleşir gibi olduğu o andaki kadar hiç acımamıştı. Kendi başının çaresine bakmakta iyiydi. Korku içinde yaşamakta iyiydi.

O gün bana oyunundaki bir piyonmuşum gibi baktığı son gündü. Ona karşılık vermeye başladığımda yaralarım hâlâ tazeydi. Ve hiç durmadım. Benden istediği aptalca şeyleri yapmayacaktım. Para kazanacaktım, hem de tonla. Ama bir daha Talvery'nin bölgesine adımımı atmadım. Babam gibi aptal bir pislik değildim. Ve bir dahaki sefere beni kamyonu itip yüzüme öyle bir bağırdı ki damarlarım sarsıldı ve tükürükleri tenime çarptı, öfkemi öne çıkarıp yumruğumu çenesine indirdim.

O an korkunun beni yönetmesine izin verdim. Ama aramızdaki değişimi tanımlayan şey babamın gözlerinde gördüğüm korkuydu.

Her dışarı çıktığımda, seçmediğim bir hayatı sürerken, bunun sonum olacağını düşündüm. Ölmek istedim ve hayatımda ilk kez her şeyin sona ermesi için tatlı bir ölüm dilemedim.

Ama ölüm korkusu olmadan, gücün gerçekte ne olduğunu öğrendim. Ve kardeşlerimin hiçbiri bunu anlamadı.

Tek bir tanesi bile.

CHAPTER 10

Aria

GÖZLERİ BENİMKİLERDEN AYRILMIYOR.

Odadan çıkmıyor. Bana hiç
yer vermiyor.

Kaç gündür burada olduğumu bilmiyorum ama Cross'un gözlerindeki bakıştan bugünün farklı olduğunu biliyorum.

Günleri saymak zor. Gözlerim Carter Cross'un hiç değişmeyen sert ifadesinin hemen ötesindeki duvara kazınmış çizgilere kayıyor. Benden birkaç adım ötedeki metal sandalyede oturması, kazınmış çizgileri engellemek için onu mükemmel bir yüksekliğe getiriyor. Burada bulunduğum her gün için bir tane. Ama bir süre önce bıraktım.

Uykum berbat ve odada hiç pencere yok. Uyumak için uzandığımda ve kıvrıldığımda ışıkların söndüğünü fark ettim. Bu da anladığım kadarıyla iki anlama geliyor.

Uyumamı istiyor. Ve ne kadar zaman geçtiğini bilmemi istemiyor. Kaçırılmamdan bir hafta sonra gece yarısı olabilir. Ya da öğlen olabilir ve özgürlüğümün son gününe kadar daha da çok gün geçebilir.

Duvarda dört çizgi var. Her uyuyuşumdan sonra bir tane çizilmiş. Ama beşinci gün, beni sürekli uyandıran çocukluğumun dehşetiyle aralıklı olarak uyudum.

İlk iki gün üç öğün yemek aldım, hep aynı şekilde teslim edildi. Kapıdaki küçük bir yuva açılıyor, yemek küçük bir köpük tepsiyle içeri itiliyor ve ardından yuva kulakları sağır eden bir çarpmayla hızla kapanıyordu. Üçüncü gün saatlerce başında bekledim, yakalayabilmek, elini tutabilmek için dua ettim... Ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim diğer tarafta özgürlüğün olduğuydu. Ama kısa süre içinde yuvanın sadece ben odanın kapıdan en uzak köşesindeyken açıldığını fark ettim. Aksi takdirde yemek gelmiyordu.

Zaten zar zor yemek yiyebiliyorum, ama açlık birkaç kez kazandı. Ve hemen ardından uyudum. Bana ilaç verip vermediğini bilmiyorum ama uyku korkusu yemek yeme ihtiyacıyla savaş halinde.

Her iki durumda da, bana verilen yiyecekler günün hangi saatinde olduğumu bilmeme yardımcı olmuyor. Tepside ne olduğuna dair bir kafiye ya da sebep yok gibi görünüyor.

Kahvaltıda hiç yiyecek yoktu. Yediğim son şey bir bisküvi ve bir parça jambonu. Balla kaplanmıştı ve midem minnettardı. Her kırıntıyı mideye indirdim ve hemen ardından bana daha önce verdiği her neyse onu yemediğim için pişman oldum. Eğer verilenleri yemezsem, uyuduğumda onları elimden alır. Ve bir şekilde, ne zaman uyuma numarası yaptığımı anlıyor. Bunu ben de denedim. Kaç kez karanlıkta yatıp kapıyı açmasını bekledim bilmiyorum, sadece kendimi uyuduğuma inandırdım ve uyandığımda tepsinin yerinde olmadığını gördüm.

Çok fazla zaman kaybı.

Belki de zamanı kaybetmek onun için zaferin ilk işaretidir. Ama ben geri istiyorum.

"Bugün günlerden ne?" Ona soruyorum ve bu, onun burada olduğu süre boyunca söylediğim ilk şey oluyor.

Arada bir gelir, sadece beni izler. Sandalyesini yaklaştırıyor ve bir şey bekliyor. Ne olduğunu bilmiyorum.

"Bugün Pazar."

Pazar... Bara gitmek için ayrıldığımda Perşembe günüydü. Perşembe olduğunu biliyorum. "Yani sadece üç gün mü oldu?" İçten içe içim çalkalansa da ona soruyorum. Bu mümkün değil.

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirliyor.

"Çok uyudun, bülbül. On gün oldu."

Sözleri cesaretimi biraz olsun kırıyor ve yüzümü ona değil kapıya dönüyorum, bacaklarımı göğsüme çekip derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. On gündür bu odada çılglık atıyor ve ağlıyorum. Yardımın ne zaman geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini bilmeden. Zar zor yemek yiyerek ve kirli kıyafetlerimin altında saklanırken sadece bir kova suyla banyo yaparak.

"Eğer içeri girdiğimde önümde diz çökersen, sana bundan çok daha fazlasını verebilirim."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Sorum fısıltılı bir nefesten ibaret. Kuru gözlerimden yaş gelmiyor ve göğsümdeki acı donuklaşıyor. Bir insanın kırılmadan önce dayanabileceği çok şey var. Uykuya ya da yemeğe bile ihtiyacım yok. Cevaplara ihtiyacım var.

"Bunu sık sık soruyorsun," diye cevap veriyor sandalyede doğrulurken. Omuzlarını bana doğru dikleştiriyor ve ütülü gömleğinin omuzlarını sıkıca sarmasını sağlıyor.

Bana bakarken yakışıklı yüz hatları günahattan başka bir şeye benzemiyor. Gözlerimi ondan ayırmak zorundayım. Ona bakamıyorum. O bir canavar ve hakkında bilmem gereken tek şey bu.

Carter Cross. Beni mahrum bırakmaktan ve yok oluşumu izlemekten zevk alan güzel bir canavar.

"Bir oyun oynamaya ne dersin?" diye soruyor ve dudaklarımdan kaotik bir kahkaha patlıyor.

"Şimdi gel, söz veriyorum bundan zevk alacaksın," diyor ve sesi umut verici bir okşamaya dönüşüyor.

"Peki oyun ne, Cross?" Adını yüksek sesle söylüyorum, meydan okurcasına gözlerinin içine bakıyorum. Cevabım karşısında sinirleneceğini, hatta öfkeleneneğini hayal ettim ama onun yerine bana sırtıtmakla yetindi. Büyüleyici bir yüz üzerinde çarpık bir sırıtış. Keşke onu tokatlayabilseydim.

"Bir cevaba karşılık bir cevap" diyor ve işte o zaman kafama dank ediyor.

"Babamın işi hakkında bir şey bildiğimi mi sanıyorsun? Vaktini boşa harcıyorsun," diyorum ama konuşurken sesim bana ihanet ediyor. Son kelimelerimde çatlıyor.

Planı bu mu yani? Beni çalmak, günlerce hiçbir şey olmadan bir odaya kilitlemek, böylece benden bilgi alabilmek için çaresiz kalana kadar? Bunun sadece bir kadın olduğum için olduğunu biliyorum. Bu yüzden bana işkence etmediler. Ama eninde sonunda gelecek ve benim onlara verecek hiçbir şeyim yok.

Ağlama isteğiyle gözlerim yanıyor ama buna izin vermiyorum. "Yemin ederim," diye zar zor konuşuyorum ve sonra Cross'un karanlık gözlerine bakarak bana inanmasını istiyorum, "Hiçbir şey bilmiyorum."

"İstemediğini biliyorum." Ne dediğini anlamam bir an aldı.

"Bu bir numara mı?" Sanki deliriyormuşum gibi hissederek ona soruyorum. Göğsümdeki umut çok güçlü bir şekilde çırpınıyor. "Ölmek istemiyorum," diye fısıldıyorum itirafımı.

"Seni öldürmeyeceğim." Basitçe, duygudan yoksun bir şekilde cevap veriyor ve bana gerçek kelimelerden başka tutunacak bir şey bırakmıyor. "Romanos seni öldürürdü. Seni önce ben almasaydım ya öldürdün ya da yakalanıp çok daha acımasız bir kadere mahkûm edilirdin." Benim hakkımda sanki kurban edilecek bir piyonmuşum gibi konuşmasını dinlerken susuyorum. "Başına geleceklerden kurtulmak için en iyi şansın benimle olmak."

Babamın malikânesine sızan adamları düşündükçe gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor. Nikolai'nin hafta sonu sabahları her zaman oturduğu mutfak masasında otururken vurulması. Babamın, annemin hayatının sona erdiği aynı odada öldürölmesini.

"Oyunu oynamak ister misin?"

"Oyunlarla aram hiç iyi olmadı," diye cevap veriyorum nefes nefese, yüz ifadesinin her santimetresini izleyerek gelecek olana dair bir ipucu arıyorum.

"Battaniye oynamak için senin," diyor ve içeri girdiğinde ayaklarımın dibine attığı kumaş yığınınna doğru başını sallıyor. Ve içten içe minnettar oluyorum. "Neden yemiyorsun?" diye soruyor ve oyunun başladığını anlıyorum. Bir cevaba karşılık bir cevap ve ilk soruyu elinde tutuyor.

Kendime bakarak, ona yarı dürüstlikle cevap veriyorum. "Aç değilim." On gün... Kaç kez yemek yediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Belki altı öğün. Farkına varınca midem bulanıyor.

Bir an sonra sandalyede kayıyor, arkasına yaslanıyor ama ellerini uyluklarının üzerinde tutuyor. "Eğer sen yalan söylersen, ben de yalan söyleyebilirim" diyor ve "yalan" kelimesini söyleyiş şekli beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Sanki şeytanın kendisi aldatmayı tartışıyor. "Bu oyun böyle işliyor."

"Bana ilaç vermeyeceğine ya da beni zehirlemeyeceğine güvenmiyorum. Ya da başka bir şey." Gerçek dudaklarımdan kolayca döküldü.

Buraya geldiğimden beri aklımdan geçen tüm o korkunç fikirleri hatırlayınca gözlerim yere düşüyor.

"Bu sadece yemek ve yemelisin." Yine duygu yok, sadece bir gerçeği ifade ediyor. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayarken ve ellerini önünde kavuştururken onu dikkatle izliyorum. "Sıra sende."

"Benimle ne yapacaksın?" Hiç düşünmeden sordum.

"Seni besleyeceğim ve bana boyun eğene kadar sahip olduklarından başka hiçbir şeyin olmadan seni burada tutacağım." Koltuğa yeniden yerleşiyor ve ekliyor: "Sen sosyal bir yaratıksın ve yalnızsın. Ne kadar yalnız olduğunu görebiliyorum." O benimle konuşurken bakışlarım dolanıyor ve göğsümdeki boş ağrı artıyor.

"Yalnızlığa alışkırım."

"Karanlıkta ettiğin duaları duyuyorum, bülbül. Birinin seni kurtarması için dileklerini duyuyorum. Baban için. Nikolai... Nikolai kim?"

"Bir arkadaş," diye cevap veriyorum ona, acının ve ıstırabın bedenimi sardığını hissederek. Ve kendimi bir yalancı gibi hissediyorum. Arkadaş kelimesi kulağıma bile yanlış geliyor ama Nikolai başka bir şey olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki. Ve olması gereken şey bir arkadaştı. Daha fazlası değil. Yoksa babam öğrenirdi.

"Yanlış cevap. O artık hiç kimse değil. Hepsi gitti ve kimse seni kurtarmaya gelmiyor."

"Gitti mi?" Kelime bir soru gibi çıkıyor ama karşımdaki canavar cevap vermiyor. Yalan söylediğini düşünerek derin nefes alırken gözlerim kapanıyor. Geliyorlar. Benim için gelecekler.

"Sıkıldın, yalnızsın ve açlıktan kendini yiyip bitiriyorsun. Ya bana boyun eğeceksin ya da sonsuza kadar böyle kalacaksın."

Dudaklarım nedenini bilmediğim küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Çıldıırıyor olmalıyım.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Sözlerini bir parça öfke karşılıyor ve bu sadece gülümsememi büyütüyor, ama buna gözlerimin kenarından sızan yaşlar eşlik ediyor. Ve ne zaman ağlamaya başladığımı bile bilmiyorum.

Başımı sallayarak gözlerimin hemen altındaki yaşları siliyorum. "Hiç komik değil, hayır. Ve şimdi sıra sende." Beni burada böyle mi tutacak? Beni sonsuza kadar burada tutabilir.

Bu ifadeyi düşünürken bile, ezici yalnızlık beni tüketiyor. Hiçbir şeyim yok ve bu hapishane akıl sağlığımı canlı canlı yiyor. Duvara bakarak, bana bir önceki günden farklı bir şey sunması için dua ettiğim saatler geçiyor.

Hafifçe bir o yana bir bu yana sallanırken beni izliyor.

"Boyun eğmek ne demek?" Tam konuşmaya başladığında onun yerine ben konuşuyorum. Sözlerim düşündüğümünden daha sertti ve bana cevap vermeyerek kaşlarını çattı ve sonra sorusunu sordu.

Oyunun kuralları, sanırım.

"En sevdiğin yemek nedir?"

Bir an için başım dönüyor ve başımı duvara yaslıyorum. Bu oyunu kazanacak. Ve diğerlerini de. O hile yapıyor ve ben kötüye gidiyorum.

"Pastırma, sanırım. Herkes pastırmayı sever," diye gönülsüzce cevap veriyorum, çünkü kısmen bu oyundan zaten bıkmıştım ve kısmen de bu durumda biraz mizaha ihtiyacım vardı. "Evimin yanındaki köşedeki dükkândan aldığım bir sandviç var. Benim

Annem beni oraya götürürdü." Konuşurken tavana bakıyorum, aslında onunla değil, sadece konuşmak ve bundan başka bir şey düşünmek için. Yine de etrafımda birinin olması güzel. İçimde boş bir boşluk hissediyorum. Mide bulandırıcı yenilgi hissindense bunu tercih ederim.

Alt dudağımı yalayarak devam ediyorum. "Beni her hafta sonu oraya götürürdü. Onun için kahve ve hamur işleri, ama çok sevdiğim bir sandviçleri vardı, hala da var. Hindi ve domuz pastırması, kraker ekmeği üzerine ranch sos." Başımı yana eğiyorum ve her zamanki sert ifadesinin yerini merak dolu bir bakışa bırakmış olan Cross'a bakıyorum. "Sanırım bu benim favorim olabilir."

Annemin anısı beni gülümsetiyor ve neredeyse ona daha fazlasını anlatacağım. Neredeyse ona öldüğü günü ve oraya ilk nasıl gittiğimizi anlatacaktım. Ama her zamanki poğaçalarından ya da kahvesinden almamıştı ve biz de fazla kalmadık. Bana sandviçimi getirmediği için çok üzülmüştüm ama yarın getireceğine söz vermişti.

Eğer bu kadar genç ve aptal olmasaydım, neler olduğunu anlayabilirdim. Annemin gördüğü birinden nasıl kaçtığını. Korunmak için eve koştuğunu ama canavarın çoktan orada olduğunu görürdü.

Tanrım, onu özlüyorum. Herkesi ve her şeyi özlüyorum. Ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim.

"Bu iş bittiğinde eve gitmek ister misin?" Cross'un sorusu beni geçmişin düşüncelerinden uzaklaştırıyor.

"Ne zaman bitecek?" Açıklığa kavuşturmak için soruyorum ve ondan sadece başını sallamasını duyuyorum.

Şeytanla bir anlaşma. Tek düşünebildiğim bu. İma ettiği şey bu olsa bile savaşın bir önemi yok. Bana şimdi ne söylerse söylesin, beni istediği kadar tutacak.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun." Ona söylediğim tek söz bu. Sıra bir kez daha bana geliyor ve ona tekrar soruyorum: "Gitmek için ne yapmam gerekiyor?"

"Ben gitmeni istemedikçe gitmek yok." "O zaman neden buradayım?" Çaresizlik çok açık.

"Sana zaten söyledim. Bana boyun eğmeni istiyorum. Dokunuşumu arzulamanı ve diz çöküp bana itaat etmeyi bekleyerek bunu hak etmeni istiyorum. Her şekilde benim olmanı istiyorum."

"Bunun asla olmayacağını biliyorsun," diyorum dalgınca. "Sonsuza kadar bu odada kalacağım ya da başka bir şey olmasını bekleyeceğim. Zamandan başka bir şeyim yok."

Cross sanki bir tehditmiş gibi, "Rutininde bir değişiklik yapacağım," diyor.

Yine başımı yana eğip ona bakıyorum, enerjim azalıyor. "Öyle mi?" Ona soruyorum, o da sinsice sırıtıyor.

"Sadece ben seni beslediğimde yiyeceksin. Isıra ısıra." Gözleri beni korkutması gereken bir sıcaklıkla titriyor, ama görmezden gelmeyi seçtiğim başka şeyler yapıyor bana. "Daha önce yemeliydin, bülbül. Meydan okuman sadece sana zarar veriyor."

Beni beslediği düşüncesi, o gittikten sonra saatlerce aklımdan çıkmayacak bir şey, bunu zaten biliyorum. Beni Cross'a çeken sadece yalnızlık değil. Onu gördüğüm an bunu hissettim.

Hayal gücümün beni alt etmesine izin vermektense ona tek bir nefeste "Zaten yemek yemeyecektim," diyorum. Açlıktan ölmenin korkunç bir ölüm şekli olduğunu duymuştum ve başka bir yol bulmam gerektiğini biliyorum. Tıpkı daha önce yaptığım gibi pes edeceğimi biliyorum. Aklımı okuyormuş ya da belki de daha iyi biliyormuş gibi Cross bana sırıtıyor ama bu öncekilerden farklı. Bunda neredeyse melankolik bir şey var.

"Yiyeceksin," diyor ve başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyor. Kapı kolunu çevirdiğinde, parlak ışığın geldiğini bilerek gözlerimi kapatıyorum. Gözlerim kapalıyken bile onu görebiliyorum. Ve sonra kayboluyor ve bir kez daha yalnızım ve odada kapana kısılmış durumdayım.

Bana tutunabileceğim bazı bilgiler verdiğini bilmek beni rahatlatmalı. Ama tek düşünebildiğim annem ve onu son gördüğüm gün.

Ayrılmak ve kaçmak istedi. Anlamam için bana yalvardı. Ve bana "*Ria, lütfen*" dediğinde ağladım.

O gün adımın dudaklarından nasıl sefilce döküldüğünü asla unutmayacağım. Bir annenin ölümcül kusuru, çocuklarına duyduğu sevginin onu ne kadar körleştirebileceğidir. Bu benim hatam. Yüzümden taze gözyaşları süzülüyor ve yatağa doğru sürünürken onları silme zahmetine bile girmiyorum.

Bunu yapması her zamankinden biraz daha uzun sürüyor ama battaniye üzerime sıkıca sarılınca odanın ışıkları sönüyor. Anılara teslim olmadığım sürece yalnızlık benim tek yoldaşım. Ve ne kadar zararlı olabileceklerini fark etmemiştim. Kendi geçmişim düşmanım haline geliyor.

Uyku beni ele geçirirken kendimi pişmanlıktan başka bir şeyle dolu bulmuyorum. Keşke geri dönebilseydim ve onunla savaşmasaydım.

Keşke geri dönüp ona eve gidemeyeceğimizi söyleyebilseydim.

CHAPTER 11

Carter

Onunla hücrede olduğum zaman farklı. İkimiz arasında izole bir savaştan başka bir şey olmadığında. Kırılacağını ve kırıldığında buna bayılacağını biliyorum.

Orada onunla birlikteyken, ona bakarken ve onun her küçük, hesaplı hareketini izlerken, tek hissettiğim onu o sınıra getirme ve düşüşünü izleme ihtiyacı.

Onun güzel saçlarını elime aldığımda karmakarışık bir halde hayal edebiliyorum, özgürce verse bile zevkimi ondan alıyorum. O da dizlerinin üzerine çökmüş, benimle aynı şeyleri arzuluyor olacak.

Hücrenin dört duvarı beni çevrelediğinde beni tüketiyor, ancak çelik kapı arkamdan kapandığı anda, onu kontrol edemediğim bir günün daha geçtiğine dair bir kesinlik ile, arzu çaresizliğe dönüşüyor.

Boyun eğmek zorunda. Hücre sine girdiğimde diz çökmeli ve emirlerimi hevesle beklemeli.

Ve yakında.

Başka planlarım var ve onun da bu planların bir parçası olmasını istiyorum. Teslim olması gerekiyor. Basit bir diz çökmeye başlar.

Kapı sıkıca kapandığında hâlâ onun tatlı meydan okumasını görmenin etkisindeyim. Tabloyu yerine yerleştirirken, koridorda bana doğru yürüyen ağabeyimi bir an için görebiliyorum.

"Beni mi bekliyorsun?" Ona soruyorum ve ofisime doğru ilerlerken o da benim hızıma ayak uyduruyor.

"Sanırım neden Romanolara daha yakın olan güney tarafının kenarına daha ağır vurduğunu biliyorum." İş konuşmaya başlamak için bir saniye bile kaybetmiyor.

"Erzak mı?" Açıklığa kavuşturmasını rica ediyorum. Uyuşturucu piyasası tahmin edilebilir. Bağımlılığın en iyi yanı da bu. İstikrarlı, yaygın ve kolayca sürdürülebiliyor. Talep sadece bir alanda artıyorsa, bunun bir nedeni vardır. Ve bu değişimin neden bu kadar beklenmedik olduğunu bilmem gerekiyor.

"Romanos'un elinde. Sattıkları miktara bakılırsa üretiyor olmalılar." Jase'in açıklamaları karşısında kanım donuyor. Merdivenlerden inerken çenem geriliyor. Her adım kulaklarımda çınlayan uğultuyu daha da artırıyor.

Bir müttefik istiyordu.

Birlikte iş yapmak istedi.

O bir yalancı, hırslı ve omurgasız bir hıyardan başka bir şey değil. Ama bunların hiçbirisi benim için yeni değil.

"S2L mi satıyor?" Ona sordum. "Emin misin?" Uyuşturucu bizim. Yalnızca bizim. Herkesin onu istemesi an meselesiydi ama Romano ayrıntıları öğrenmek yerine çaldı. Aptal herif.

Jase bana "Eminim," diye cevap veriyor ve ben dişlerini geçirirken Romano'nun çirkin hırıltılı gülümsemesini hayal ediyorum. Dişlerini geçirirken parmak eklemlerimdeki sıkı derinin nasıl yarılacağını hissedebiliyorum.

altlarında kırıldı. "Onların sokaklarından bir örnek aldım, geri götürdüm ve bu kesinlikle bizim karışımımız. Malcolm'dan aldığımızdan daha ağır bir versiyon."

"Sence Romano eczanenin ilacı neden geri çektiğini ve yan etkilerini biliyor mudur?" Ofisimin kapısını iterek açarken Jase'e soruyorum.

Yasaklı bir ilacı ele geçirdik, manipüle ettik ve sokak adı Sweet Lullaby olan S2L'yi satmaya başladık. Anksiyete ve uykusuzluğa yardımcı olmak için tasarlandı. Daha sert uyuşturucu bağımlılığından kurtulmaya yardımcı olabilir. Ancak S2L, sizi sakinleştirmesi, size ve tüm varlığınıza her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna dair güvence vermesi ve sizi derin bir uykuya daldırması nedeniyle en bağımlılık yapıcı olanıdır. Bu yüzden adı Tatlı Ninni. İstenmeyen yan etkiler riske atılamayacak kadar büyüktü... onlar için. Bizim için değil.

"Sanırım tam olarak ne olduğunu biliyorlar," diyor bir parça öfkeyle, "formülle nasıl oynadıklarını görünce." İtişinin ağırlığıyla kapı neredeyse çarparak kapanıyor. Karşımdaki sandalyeye oturana kadar gözlerimin içine bakmıyor. Ancak bir sonraki cümleyi söylediğinde nihayet benimkilere dalıyorum. "Daha güçlü hale getirdiler. Duyuları uyuşturması, kalbi yavaşlatması ve vücudu derin bir uykuya zorlamasıyla neredeyse ölümcül."

Romano'nun neyin peşinde olduğunu düşünürken başparmağım çene çizgime sürtünüyor. "İlacımızı çaldı; kendi bölgesinde ölümcül olan bir versiyonunu satıyor..." Düşüncelerimi Jase'den gizleme zahmetine girmeden yüksek sesle düşünüyorum.

Jase, bize borcu olan ama sektörde sırları olan bir pislikten ilacı ele geçiren kişiydi. Malcolm'un yaşamasına izin verecek kadar faydalıydı. Kısa bir süre için.

"Kendi bölgesinde satış yapıyor. Sweet Lullaby ama ölümcül versiyonu ST, Sweet Tragedy olarak geçiyor. Elinde yeterince

yok herhalde, yoksa talepte bu kadar artış görmezdik."

"Taleple ilgili olan şey, bağımlı olanların hala yaşıyor olmasıdır."

"Başka biri üzerinde kullanılmadığı sürece."

"Yani bunu silah olarak mı satıyor? İlaç olarak değil mi?" Bu düşüncenin bizim de aklımıza geldiğini itiraf etmeliyim, ancak ölümcül versiyonu işe yaramaz hale getiren önleyici bir ilaca sahip olana kadar, bu olasılığı ima etmeye bile cesaret edemem.

Parmakları gergin bir şekilde kolçağa vuruyor, vuruyor, vuruyor. "Yine de uymayan şey... Akla yatmayan şey... ölü sayısında bir artış olmaması. Cinayetlerde ani bir artış yok ya da insanlar uykularında ölmüyor."

"Ya satın alıyorlar ve kullanmıyorlar ya da başka bir yere satıyorlar. Belki denizaşırı ülkelere?"

"Sanırım Romanolar S2L üretimine ayak uyduramıyorlar, küçük bir talepleri var ama bizim tedarikçi olduğumuz söylentisi yayıldı. Bu yüzden Romano, birilerinin dikkatini çeken güçlü bir versiyon yapmaya karar verdi. Piyasayı kontrol etmek isteyen biri. Her kimse, güçlü versiyondan alabildiği her damlayı ve bizimkinden de her parçayı satın alıyor, böylece değişikliği kendisi yapabilir, konsantre edebilir ve izi sürülemez bir silah yapabilir."

"Romano nasıl bu kadar aptal olabilir?" Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından geçirdim. Uyuşturucuyu rahatlatıcı olarak sattık, acıyı hafifletmenin ve insanların daha ölümcül şeylere aşırı doz almasını engellemenin bir yolu. Bağımlılığı kalıcı hale getirmek için mükemmel bir yol. Ve Romano'nun açgözlülüğü bunu mahvetmek zorundaydı.

Jase'in teorisini düşünürken sessiz kaldım.

"Bunları toplayan her kimse onun tarafında, bizim değil. Kendi bölgesini isteyen biri olabilir mi?" diye soruyor ve ben de cevap olarak sadece başımı sallayabiliyorum. Bu her kimse, kimliğini gizlemekte pek de iyi bir iş çıkarmıyor.

nerede olduklarını ve niyetlerini. Tabii bilinmesini istemedikleri sürece. Romano'nun yerini isteyebilecek tanıdığım her pisliği düşünürken başparmağım yine çeneme sürtünüyor. Belki de bizim bilmemizi istediler.

"Mick'in ekibinin güney yakasında olmasını, her alıcının bilgilerini takip etmesini ve bir bağlantı bulmasını istiyorum. Kimin bu işle uğraştığını ve başka bir yere satıp satmadıklarını bilmek istiyorum."

"Pahalı bir şey, bu güçlü versiyon. Ve kim toptan alıyorsa, yeniden satmak için bekliyor olmalı."

"Belki de Romano'nun savaşı kaybedeceğini ve halihazırda uyuşturucunun tedarik edildiği, talebin yüksek olduğu bir bölgeye geleceklerini düşünüyorlardır?"

Jase tahminimi başıyla onaylıyor, dilini şapırdatıyor ve parmağıyla sandalyeye vurmaya devam ediyor. "Bu bizim için bir sorun değil," diye ekliyor.

"Romanos'ta duracaklarını mı düşünüyorsun?" Ona soruyorum ve o da zeki bir piç gibi başını sallıyor, dudaklarında küçük bir sırıtış beliriyor. Jase meydan okumayı sever. İnşa etmek için bu kadar çok çalıştığımız şeyi tehdit edebileceklerini düşünenleri yok etmek için yaşıyor.

"Yani Romano'ya söylemeyecek miyiz?" diye sordu bana.

"Tek kelime etmedi. Bizden çaldı." Kardeşimle aynı sonuca varırken gözlerinin içine bakıyorum.

"Hâlâ gelecek haftaki yemeği yapmak istiyor musun?" diye soruyor. Romano bunun bir kutlama yemeği olduğunu düşünüyor.

Talvery zayıf. Etrafındaki her şeyin bu kadar kolay parçalanması neredeyse bir hayal kırıklığı. Kendi hizipleri içinde zaten bir çatlak var ya da sokakta öyle konuşuluyor. Mürettebatının yarısı

Romano'dan rüşvet alıyor. Gardımı düşürmek konusunda isteksizim. Dışarıdan görünüş aldatıcı olabilir. Bunu çok iyi biliyorum.

Yine de Romano bu kutlama yemeğine gelecek. Ve ben de onun ev sahibi ve uzun süreli rakibinin düşüşünü kutlayan ortağı olarak büyük bir coşku duyacağım. En azından onu cezbedecek kadar uzun bir süre.

"Evet." Odanın sağ tarafındaki kitaplığın altındaki kutuya bakarken kelimelerimi yeterince vurgulayamıyorum. "Gelecek hafta burada, masamızda, evimizde olacak."

"Mesele savaş ya da uyuşturucu değil, değil mi?" Jase'in sorusu bakışlarımı tekrar ona çevirmeme neden oluyor. "Onunla mı ilgili?"

Sezgileri kanımı donduruyor. Kendime onun kardeşim olduğunu, çok uzun zamandır çok yakın olduğu için bilebileceğini hatırlatmak zorundayım. Kendime, başka bir ruhun gerçeği tahmin etmeye başlamasının bile mümkün olmadığını hatırlatmak zorundayım.

Gözlerimiz kilitlenirken ve tepkisini beklerken temkinli bir şekilde "Evet," diye cevap veriyorum. Kelimelerini dikkatle seçerken bir kez daha saatin tik taklarına yenik düşüyorum. "O da bunun bir parçası."

"Ona para verip kaçmasına izin verebiliriz," diye öneriyor. Ve yanıldığını varsayıyor.

"Hemen babasına geri dönecek, bunu sen de biliyorsun."

Jase, "O zaman bırak gitsin," diyor ve sanki babasına geri çekilmesi bizi ilgilendirmemiş gibi omuz silkiyor.

"Romanos ve diğer herkes bizim bir kızın öylece çekip gitmesine izin verecek kadar zayıf olduğumuzu mu düşünüyor?"

"Ne zamandan beri onların ne düşündüğünü önemsemeye başladın?" diye soruyor bana, hala bu konuşmanın hiçbir şey

ifade etmeyen sıradan bir tartışma olduğunu iddia ederek.

"Ne düşündüklerinin umurunda olmadığını *düşünmeleri* gerekiyor. Ama bizi nasıl gördükleri her şeyden daha önemli. Yapacaklarını kontrol edebilmemiz için ne düşündüklerini bilmemiz gerekiyor. Bir sonraki adımda ne yapacaklarını bilmemiz için bunu manipüle edebilmeliyiz."

"Ondan bıktığını söyleyebilirsin." Jase önerilerde bulunmaya devam ediyor ve bu kez öfkemi artırıyor. Onu bırakmam, denklemden çıkarmam için beni zorlamasından bıktım. O benim için çok değerli.

"Asla," diye cevap veriyorum düşünmeden tek bir nefeste.

"Asla mı?" Jase sorguyla soruyor, ancak şimdi gardını düşürüyor, deri kolçağı kavrayışı sıkılaşıyor ve bir öfke kırıntısının ortaya çıkmasına izin veriyor.

"Onu istedim... daha önce."

"Romano ona teklif etmeden önce mi?" Jase'in ilgisini çeker.

Yanıt olarak sadece başımı sallıyorum, itirafın canlanmaya çok yakın olduğunu hissediyorum.

"Neden?" diye soruyor ve ben ona cevap vermiyorum. Veremem. Bunun yerine ona küçük bir gerçeği sunuyorum. "Ona teklif etmedi. Ona ya o ya da hiç kimse olacağını söyledim," diyorum usulca, kelimelerin o duyana kadar yok olup gitmesini sağlamak için.

"Ona ne yapacaksın?" diye tekrar soruyor. Kardeşlerim bana bunu sorup duruyor ve bu beni sadece sinirlendiriyor.

"Benden korkmak zorunda... bir süreliğine." Başparmağım alt dudağımda endişeyle geziniyor. "Her zaman böyle olmayacak."

"Bana daha fazlasını vermelisin," diyor, ben de hemen "Sana bir bok vermeme gerek yok," diye karşılık veriyorum.

Bir ritim geçiyor ve öfke kanıma karışıyor. Anılar ve uğruna çalıştığım her şey, dönüştüğümüz her şey nefrete ve yıkıma dönüşüyor.

"Bu konuşma bitmiştir," diyorum ona. Sadece gülümsüyor. Utangaç ve bilmiş bir gülümseme ve başını sallıyor. Gerginlik buharlaşıyor ve başka bir şey söylemeden ofisten çıkıyor. Gerçi verdiğiinden çok daha fazlasını alıp gittiğini biliyorum.

Onun gidişini izlerken, saatin tik takları durmuyor. Tik tak. Tik tak. Bakışlarım kutudan dizüstü bilgisayara kayıyor, siyah ekran bana bakıyor.

Derin nefesler. İçeri ve dışarı. Derin nefesler beni ona geri götürüyor.

Küçük bülbülümün ne yaptığını görmek için monitörleri tekrar çalıştırdığımda çoktan uyumuş oluyor.

Bu anılar beni rahatsız etmeyeli çok uzun zaman oldu ama hücresinin ışıklarını söndürürken yavaş yavaş geri geliyorlar.

Beni ben yapan anılar. Bilmese bile onun da bir parçası olduğu anılar.

Talvery'nin kim olduğunu ve korkunun bir insana gerçekten neler yapabileceğini öğrendiğim günün anısı.

Öyle bir an gelir ki, son yumruğun neyi kırdığının ya da ne kadar kan kaybettiğinin bir önemi kalmaz. Artık hiçbir şey hissedemediğiniz bir nokta.

Görüşünüz bulanık ve ölümün çok yakın olduğunu biliyorsunuz, bunun için dua ediyorsunuz. Her şeyi alıp götürecek tek şey o.

Hiçbir şeyin anlamı yok. Başım geriye düşerken ve ağzımdan daha fazla sıcaklık fışkırırken bile acının hiçbir anlamı yok. Ve sonun yakın olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Beni sandalyeye bağlayan zincirler kayboluyor ve derime battıklarını hissetmiyorum bile.

Ama tüm bunların içinde bile bir anlamı vardı. Bunu hemen anladım. Her şeyin yakında sona ereceği umudunu yok edecek güce sahipti.

Küçük yumrukları çok yakın ama bir o kadar da uzak olan kapıya çarptı.

Sesi seslendi ve gerçekliğin sisini kırdı.

Ne ılık attığını duyamadım ama o kadar acil bir şeydi ki babası anahtarı yere bıraktı. Yere düşen ağır metalik sesin, kapalı kapıdan ona yardım etmesi için yaptığı tatlı kadınsı yalvarışlarla karıştığını hatırlıyorum.

Her şeyin bitmesine çok yaklaşmıştım ve o beni kurtardı. Hatırlamıyor olsa bile. Beni hiç görmedi bile.

Onu tekrar düşünmeme izin vermem yıllarımı aldı. Ve o günü.

Neredeyse bir çıkışım vardı. Bu hayattan iyi bir ruh olarak ayrılmaya çok yakındım. Belki saf değil, mükemmel değil, ama şu an olduğumdan daha iyi bir adam ve masum bir ruh.

Yaşamamın ve bu hale gelmemin sebebi o.

Onu sadece merhametimde istemiyorum.

Onun sahip olduğu her şeyi istiyorum.

Ona ve her şeyine sahip olana kadar durmayacağım.

CHAPTER 12

Aria

Sanırım Cross kuralları değiştireli iki gün oldu. Eğer yanılmıyorsam, buraya geleli neredeyse iki hafta oldu. Ve iki tam gün hiçbir şey yemedim.

Bir köpek gibi parmaklarından yemeyi reddediyorum. Ben onun evcil hayvanı değilim. Bacaklarının arasında diz çöküp her lokmayı kabul etmemden başka bir şey istemezmiş gibi bana bakışı hem bana duyduğu arzuyla hem de üzerimde güç sahibi olma arzusuyla dolu. Bu kombinasyon baş döndürücü ve zihnimle oyunlar oynuyor. Gözlerindeki açlığa bağımlıyım ama teslim olursam başıma geleceklerden korkuyorum.

Boyun eğmek ve önünde diz çökmek istemiyorum. En azından kendime sürekli bunu söylüyorum. Her ağrım kendime bunu hatırlatıyor. Yalnızlık uzadıkça ve can sıkıntısı beni deliriyor muyum diye dşndrdke, kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Bu her zaman bir hatırlatmadır.

Düşünceler nefesimi ağırlaştırıyor ve midemi bulandırıyor. Tüm bunların mide bulandırıcı yanı ise kapıyı açmasını dört gözle bekliyor olmam. İçeri girmesini istiyorum.

Dün gece ve ondan önceki gece yaptığı gibi. Baştan çıkarıcı gümüş bir tabakla.

Açlıktan ölüyorum ve pes etmem gerektiğini biliyorum. Bir noktada vereceğimi biliyorum. O haklı. Yiyeceğim. Şimdiden kapıyı açması için dua ediyorum, ona lanet okurken ve ellerimi yumruk yapıp onu reddedecek kadar güçlü olacağıma yemin ederken bile.

O kazanacak. Bunu hissedebiliyorum.

Gelmesi için dua ediyorum, böylece yiyecek bir şeyler bulabilirim. Ne getirirse getirsin, şu anda gelse kabul ederim. Bunun doğru olmamasını ne kadar istesem de. Şu anda yemek için her şeyi yaparım. Herhangi bir şey yemek için.

Kapı gıcırdayarak açılırken gözlerim yerden kapıya kayıyor. Başımı kaldırmıyorum ve kirli zeminde kaskatı ve hareketsiz kalıyorum.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama ona bakamıyorum. Dikkatimi çeken tek şey sağ elinde dengelediği ve göğsünde tuttuğu tepsi. İçinde ne olduğunu henüz göremiyorum ama kokusunu alabiliyorum.

Gözlerim yavaşça kapanıyor ve ciğerlerime dolan şekerli kokulardan neredeyse inleyeceğim. Sonunda gözlerimi açtığımda, sandalyeyi yerde bana doğru yaklaştırırken çıkardığı sesle her şeyi görüyorum. Acınası felaketimin sorumlusu olacak lezzetli ikramları görüyorum.

Tepsi en tatlı şeylerle dolu. Meyveler, mango parçaları ve taze ananas.

Hepsi parlak renkli ve güzelce düzenlenmiş. Dediğim gibi, gümüş bir baştan çıkarma tabağı.

"Elin nasıl?" Cross bana soruyor ve ancak o zaman onu kabul ediyorum.

"Peki." Kısa cevabım, tepsiyi kucağına doğru çekmesiyle ödüllendirildi. "Sanırım çürümüş," diye teklif ediyorum ona istediğini vermek için.

"Kırk dakikadan fazla bir süredir yumruğunu kapıya vuruyordun." Verdiği cevap karşısında dişlerim gıcırıyor.

"En azından beni duydun," diyorum, ama bunun canımı yaktığını da inkâr edemiyorum. Çok yalnızım. Yorgunum, ağrım var ve acıdan kıvranıyorum. Ama her şeyden çok yalnızım.

Tek söylediği "Yaptım".

Carter Cross'la birlikte gelen bir rutin var. Her şeyin belli bir şekilde yapılmasından hoşlanıyor, belki de bu sayede öngörülebilir biri gibi görünebilir ama ben daha çok kendi davranışlarımı onun için öngörülebilir olmaya zorlamak için böyle olduğunu düşünüyorum.

Bu seanslarda, yemek teklif edilen seanslarda, yemek teklif etmeden önce bir sohbet görüntüsü vermeye çalışır. Ve bugün, karşılık vereceğimi biliyorum. Ne isterse yapacağımı biliyorum. O kadar çaresizim.

"Kirlisin," diyor bana içten bir sempatiyle. "Umduğum gibi yıkanmıyorsun."

Sapıkça yorumlar karşısında dilimi ısırıyorum ama kendimi tutamıyorum. "Ben yıkanacak bir köpek değilim." Öfkemi gizleyemiyorum. Onun yaptığı gibi ses tonumu taklit etmeliyim ama yapmamayı seçiyorum. Ne olursa olsun beni besleyecek. Umarım. Cevap olarak bana sadece gülümsüyor ve bu neredeyse ondan uzaklaşmama neden oluyor. Bana bakış şeklinden dolayı değil, vücudumun gülümsemeye verdiği tepkiden dolayı. Kendimi tutmadığımda bundan nasıl zevk alıyor gibi görünüyor. Bu çok tehlikeli. Tehlikeli *biri*.

"Yorgunsun."

"Yerde uyumak çok zor." Ona cevap verirken bile gözlerimin altındaki torbaların ne kadar ağır olduğunu hissedebiliyorum.

"En azından bir şilte var," diye takılıyor ve o delici gözleri savunma duvarının arkasını görebiliyormuş gibi derinlerime bakıyor. Sadece bana bakışı bile her şeyi sorgulamama neden oluyor.

Ona bakarken zaman benden kaçıyor, aynı duvarların içimde parçalandığını hissediyorum. Şu anda ona duyduğum nefreti bastırmaya çalışıyorum, sırf bu işi bitirip yemek yiyebilmek için.

"Zayıf görünüyorsun, bülbül."

"Bana sürekli öyle diyorsun," diye karşılık veriyorum.

"Sana asla zayıf demedim," diyor ve cevabı benimki kadar sert.

"Ötücü kuş' demek istedim. Bana ötücü kuş deyip duruyorsun." Sesim çatlıyor. Bana hiçbir şey demesini istemiyorum. Ne ismim, ne de tatlı bir lakap. Bu onun beni gerçekte nasıl gördüğünü yansıtmıyor. Beni zayıflatmak, yumuşatmak için. "Bana öyle demeyi kes."

"Hayır," diyor sertleşmiş bir sesle. "Şimdi buraya gel bülbül, önümde diz çök ve seni beslememe izin ver."

Bu onun rutininin ikinci kısmı ve ona defalarca gidip kendini becermesini söylediğim kısım. Ama bugün, vücudumu yavaşça hareket ettiriyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Gururumu ayaklar altına alıyorum ve canım acıyor. Fiziksel olarak acıyor. Bir dizimi diğerinin önünde hareket ettirene kadar gururun çivili bir top olduğunu bilmiyordum. Ayaklarının dibinde durduğumda vücudum utanç ve mahcubiyetten yanıyor.

Sert eli çeneme değene kadar gözlerimi açamıyorum. Keşke ona doğru eğilme ihtiyacı hissetmeseydim. Yalnızlık

beni her gün tüketiyor. Bu anı durdurabilseydim ve başka bir yerde, başka biriyle birlikteymişim gibi davranabilseydim, onun güçlü dokunuşuna yaslanırdım. Onun sıcaklığının ve rahatlığının tadını çıkarmak için kendime izin verirdim.

Ama şu anda, bana daha önce de bu şekilde sarılmış olan bir adamın karanlık gözlerine bakıyorum. Ve sonra bana ne kadar kolay zarar verebileceğini gösterdi.

Kalın kalın yutkunarak üçüncü kısmı bekliyorum. Ağzımı açmamı söylemesine sadece saniyeler var.

Cross sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi başparmağının dudaklarımla kenarında gezinmesine izin veriyor. Bu, içimdeki ilkel bir şeyi ateşleyen, ekirdeğimi ısıtan ve kalbimin göğsümün içinde öfkeyle atmasına neden olan nazik bir okşama. Dizlerim vücudumun ona yaklaşma emrine uyarak öne doğru çekiliyor.

zgrlğm kontrol eden adama daha yakın. Nazik dokunuşa daha yakın.

"A," diye emrediyor ve dudaklarımla kendiliğinden ayrıldığını hissediyorum.

Elini çekene kadar gözlerim kapalı kalıyor ve onun sıcaklığı yerini hücredeki havanın soğuğuna bırakıyor.

Bir parça ilek alıp dudaklarıma gtrşn izleyene kadar kalbim korkuyla titriyor. Küçük meyve parçasını agzllkle yediğim için utanıyorum, eğer onu tüketmek bana açlıktan lyormuşum gibi hissettirmeseydi. Tatlılık, içi boş bir açlık acısı çukuruna düşüyor. Ve yine bedenim ona yaklaşıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ya da beni beslemeye devam etme arzusundan başka bir şey ima etmiyor. Ve ben her parçayı daha da yoğunlaşan bir açlıkla kabul ediyorum. Ellerim yolunu buluyor

Bana sunduğu bir sonraki parçayı yutarken onu dizlerine kadar kavıyorum.

Ona dokunduğumu fark etmem çok uzun sürdü. Onaylayan iniltisi farkındalığımı arttırıyor ama ben uzaklaşmaya çalıştıkça o da aynı şeyi elindeki meyveye yapıyor.

"Kal." Bana basit bir emir veriyor ve ben de yapıyorum. Daha fazlası için ona sarılıyorum.

Asıl utanç verici olan kısım ise bana kalmamı söylemesinin beni ondan daha fazla arzulamama neden olmasıydı. Elini elime koyması, beni izlemesini izlemek.

Yasak düşüncelerimi bildiğini fark ettiğim bir an geçiyor.

En büyük korkum onları seslendirmesi ve hayata geçirmesi. Parmaklarımı bacağının daha derinlerine girmeye zorluyorum ve dudaklarımı daha geniş açıyorum, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum, böylece aramızda giderek artan cazibeyi gizleyebiliyorum.

Sanırım bunu bilerek yavaş yapıyor. Tatlı meyve parçalarını topluyor ve dudaklarımın arasından geçirmeden önce acele etmiyor.

"Daha geniş aç," diye emrediyor ve sadece karnım yemek yeme ihtiyacıyla ağrıdığı için ona itaat ediyorum, kendime böyle söylüyorum. Gözlerimi kapatıyorum, diğer tüm düşüncelerimi bastırıyorum.

"Bana bak," diye emrediyor ben küçük lokmayı yutarken ve güçlü eli çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Parmaklarının suyu, kavradığı çenemin alt tarafını ıslatıyor. O kadar yakın ki, koyu renk gözleri bakışlarımı esir alan bir yoğunlukla dönüyor. "Çok güçlüsün," diyor bana ve bunun için ondan nefret ediyorum. "Bana inanmıyorsun ama öylesin."

Başparmağının sert ucu alt dudağıma değiyor ve neredeyse onu ısıracağım, sırf ona inat olsun diye. Düşündüğümü varsaydığı her şeyin kafasında olduğunu ona kanıtlamak için. Ona tekrar baktığımda yüzünde büyüyen geniş gülümsemeyi yakalıyorum.

Bana bir parça daha uzatıyor ve ben de ağzıma alıyorum. Parmaklarını çekmesini beklemek zorundayım ama çekmiyor.

Bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor ve dudaklarını boynuma indiriyor, parmakları hala ağzımda ve meyvenin suyunun tadı daha da tatlı. Kısa kirli sakalı köprücük kemiğıme değiyor ve sonra kulağıma fısıldıyor, "Ne kadar güçlü gördün mü? Beni ısırarak isterdin ama nasıl hayatta kalacağını biliyorsun."

Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Utanç verici bir şekilde meme uçlarım sertleşiyor ve sırtım hafifçe eğiliyor. "Ne kadar iyi bir kızsın, Aria," diyor Cross ve ben ondan uzaklaşıyorum, meyveyi parmaklarının arasında bırakıyorum ve geriye doğru kayarken kıcımlı çimentoya sürtüyorum, aramıza mesafe koyuyorum.

Korku içimde yaşıyor ama değışti. Yapabileceklerimden ve bundan ne kadar zevk alacağımdan korkuyorum.

Beni yere yatırdığı görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor ve acımasızca, beni daha da ateşlendiriyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Cross sandalyesinden kalkmıyor. "İşin bitti mi?" diye soruyor bana. Gözlerinin içine bakamıyorum. Konuşmak için kendime bile güvenmiyorum. Belki de kırılmak gerçekten böyle bir şeydir.

"Bitirdiğın için mi, yoksa benim için ısılandığın için mi?" diye soruyor bana boğuk bir sesle ve bu da ona olan arzumu daha da artırıyor.

Nefesimin altında "Siktir git," diyorum, gözlerimi kısıyorum ve kör tırnaklarımın çimentoyu kazmasına izin veriyorum.

Cross dudaklarında bir gülümseme izi bırakıyor, ama ayağa kalkıp üzerimde yükselirken gözlerine ulaşmıyor. "Seni istediğimi söylemiştim, Aria. Ve istediğim her şeyi elde ederim. Bunu unutma."

CHAPTER 13

Carter

YEMEDİ, dün gece teslim olduğundan beri neredeyse hiç hareket etmedi. O zamandan beri iki kez geldim ve üç gün içinde yediği tek şey bir avuç meyve olmasına rağmen ikisinde de beni reddetti.

Aramızdaki gerilimi hissedebiliyorum. Onun da en az benim kadar bununla savaş halinde olduğunu biliyorum. Ama gecelerini çılgılık atarak ve zar zor uyuyarak geçiriyor. Gün içindeki azıcık ilerleme de silinip gidiyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Yine pes edecek ve bunu ufukta hissedebiliyorum. Bu hücreye girmek için hiç bugünkü kadar istekli olmamıştım.

Yataktan yere doğru kayarken gülümsememi saklamak zorunda kalıyorum. Ben içeri girdiğimde asla yatakta kalmaz. En azından henüz kalmadı.

Yüzündeki ifadenin düşüşünü izlerken kalbim hızla çarpıyor. Bu gece tepsi yok. Ona ikram yok.

Başka bir şey için burada olduğumu anladığında nefes alışının hızlandığını görmek çok kolay.

Ona doğru ilerlerken sandalyenin bilerek yerde sürüklenmesine izin veriyorum.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diyor bana, ondan sadece birkaç adım uzağa oturduğumda. Bana doğru emekleyip diz çökebileceği kadar uzağa. Sürünme kısmı beni ilgilendirmiyor. Bunu kendi başına yapmaya karar verdi, ama onu önümde nasıl diz çöktürdüğüm umurumda değil. Yeter ki boyun eğsin.

"O zaman bu konuşmayı senin başlatman ilginç, değil mi?" Cevap vermiyor. Köprücük kemiği bugün her zamankinden daha belirgin görünüyor. Monitörlerde göremedim ama üç gündür neredeyse hiç yemek yemediği belli olmaya başladı ve bu hoşuma gitmiyor. Açlıktan ölmesini istemiyorum.

Gözlem karşısında öfke değil, pişmanlık duymalıyım.

"Neden bunu kendin için zorlaştırıyorsun?" Ona derin bir onaylamama tonuyla soruyorum.

Ve bir kez daha, cevap vermiyor.

"Yine pes edeceksin. Kendine yardım edemezsin. Bunun farkındasın, değil mi?" O akıllı bir kız. Azıcık akıllı olan herkes açlığın acı verici olduğunu ve hayatta kalma içgüdüünün gururun önüne geçeceğini bilir.

"Bırak gideyim," diyor zayıf bir sesle, gözlerinin altını fırçalıyor ve gözyaşlarını saklıyor. Kırılmaya çok yakındı. Çok ama çok yakın.

"Bu isteğinizi duymaktan yoruldum."

"O zaman ikimiz de yorgunuz," diyor usulca, kirli kıyafetlerini karıştırırken. Bana itaat etse ona her şeyimi verirdim.

"Beni sen istedin," diye hatırlatıyorum ve o da acınası bir iğrenme sesi çıkarıyor.

Gözlerimin içine bakarken gözleri kısılıyor ve bana "İstediğim sen değilsin" diyor.

"Ne istiyordun o zaman?" Koltuğumda o kadar hızlı öne doğru eğilerek soruyorum ki onu ürkütüyorum. Sadece birkaç santim uzağındayım ve o kadar yakını ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Benden uzaklaşıyor, boş duvardaki hiçliğe doğru bakıyor.

"Cevap ver bana," diyorum ve sesimde çok az sabır var. Ona olabildiğince yakın olmak için koltuğumda ilerlerken vücudum geriliyor. Bana yaptıklarından hoşlanmıyorum, ama daha da fazlası, onunla ne yapacağımı bilmediğimden hoşlanmıyorum. Onu bu şekilde istemiyorum. Şimdi kırılmasına ihtiyacım var, bedeninden önce zihninin.

"Ne istediğimi bilmiyorum" sözlerini zar zor söylemeden önce bana küçümseyen bir bakışla bakıyor.

"Seni becermemi istedin," diyorum baştan çıkarıcı olması amaçlanan bir sesle. Neredeyse fısıldıyorum. "Seni beslerdim, sana bakardım, seni becerirdim ve seni kullanılmış ve doyurulmuş olarak yatağa yatırırdım." Ben rahatsız sandalyede rahat bir pozisyona geri dönerken o sessiz. "İstedğin buydu."

"Sadece lanet olası defterimi geri istedim!" diye bağıyor bana, acıttığını bildiğim bir öfke ısırığıyla. Kalın bir şekilde yutkunurken, gözleri parlarken benden uzağa bakıyor.

Kalbim bir kez sertçe çarpıyor, sonra o gözlerini silerken bir anlığına duruyor.

"Defter ister misin?" Neden bahsettiğini bilmediğim halde ona soruyorum.

Bana bakarken göğsü sürekli inip kalkıyor. Her nefes köprücük kemiğindeki çukurluğu derinleştiriyor. "Söyle bana," diye emrediyorum ona.

"Çizim defterim," diye mırıldanıyor usulca, öfke ve küçümseme unutulmuş. "O şerefsizlerin beni bara götürdüğü şey buydu."

beni yakaladı," diye fısıldıyor yenilgiyle. "Sadece çizim defterimi geri istedim."

"Belirli bir tane mi?" Kaşlarım hafifçe kalkarken soruyorum. Böyle bir şey olmayacak. Ona yeni bir tane bulabilirim, ama geride bıraktığı bir şeyi bulmak için zaten harekete geçmiş olan şeyi riske atmayacağım.

"Evet," diye fısıldıyor ve bana başka bir şey söylemek için dudaklarını aralıyor ama ben onun hiçbir eşyasının peşine düşemiyorum ve düşmeyeceğim de.

"Gitti," diyerek sözlerini kesiyorum.

Yutkunmasını izliyorum ve gözlerindeki hüznün nasıl geri döndüğünü fark ediyorum. "Herhangi biri olur." Yatağa sırtını yaslayıp ağırlığıyla yatağı dalgalandırırken gözleri ihtiyatla yüzümü arıyor. Çelimsiz ve yüzeye yakın bir teslimiyet ifadesi var.

"Bir çizim defteri. Başka ne istiyorsun?" Parmaklarım çenesini çizmek ve onu bana bakmaya zorlamak için kaşınıyor. Bunu hem kendisi hem de ikimiz için kolaylaştırmaya zorlamak için.

Sadece yarıklardan bana bakıyor, koyu kirpikleri gözlerinin hiçbirini görmeme izin vermiyor. Ama bana sunduğu küçük kısımda öfkeden başka bir şey görmüyorum.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" "Siktir git," diye tükürüyor.

Şimdiye kadar onu öpmek için hiç istek duymamıştım. Kirli kıyafetler içinde. Ensesinden kavradığımı ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdiğimi hayal ederken aramızdaki sessizlik. Beni ısırırdı. Isıracağını biliyorum çünkü ısırması gerektiğini düşünüyor ve bu beni daha da sertleştiriyor.

"Senin o ağzın. Başını belaya sokacak olan da bu."

"Sanki zaten başım belada değilmiş gibi," diye cevap veriyor sıkılmış dişlerinin arasından, çenesini bana doğru kaldırarak.

"Eğer bana itaat etmezsen olacaksın." Her kelime ağır geliyor, göğsümün gelecek olanın gerginliğiyle sıkışmasına neden oluyor. Nefesim sığlaşıyor ve kanım biraz daha sıcak yanıyor.

Dudaklarının konuşma isteğiyle seğirdiğini görebiliyorum ama dilini ısıtıyor.

Aria'nın istediğim versiyonu bu. Benim merhametime kaldığını bilmenin ve kabullenmenin çiğ öfkesi.

"Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle, Aria," diyorum usulca, kelimeler kulaklarımda yüksek sesle çınlasa da. Bakışlarım onunkilere kilitleniyor. Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Tek yapabildiğim onu beklemek.

Bir vuruş. Çatlak bir sesle "Sen bir canavarsın" diye fısıldamadan önce kalbimin iki atışı.

"Peki neden?"

"Benden istediğin şey yüzünden," diyor sessizce, ama göz temasını kesmiyor.

"Senden istediğim şey ne?" Sandalyenin kenarını daha sıkı kavrarken ona soruyorum.

"Beni becermek istiyorsun." Cevap vermekte tereddüt etmiyor ama bakışlarını benimkilerden ayırdığında ifadesindeki öfke acıya dönüşüyor.

"Tabii ki seni becermek istiyorum," diyorum ona elimden geldiğince sakın bir sesle. Bakışlarım kıvrımlarına kayıyor ve yatakta daha da geriye kayarken geyik gözlerini tekrar benimkilerde görmek için onları tekrar yukarı kaldırmaya zorlamam gerekiyor. Rahatlık ve güvenlik arıyor ama tek yaptığı onu takip etme isteği uyandırmak.

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Seni gördüğüm an, seni istedim." İtirafım fısıltıyla çıkıyor ve yıllar önce yaşanan o geceden haftalar sonraki anısı zihnimde yanıp sönüyor. Beni kurtaran meleğin yüzünü tanımam gerekiyordu. Keşke o zaman ne yaptığını bilseydi, keşke kurtarılmaya değmeyeceğimi bilseydi. Ona duyduğum nefret ve sevgi yıllarca içimde savaştı.

Sessizlik bizi bir anlığına ayırıyor. Ve sonra bir başkası.

"Bitir şu işi," diye nefes alıyor ama başını kaldırıp bakmıyor. Yenilginin tonu yanlış çınlıyor.

"Çünkü sen de beni istiyorsun ama bunu itiraf edecek cesaretin yok, öyle mi?" Ona meydan okumaya cüret ediyorum ve yine o öfke tüm gücüyle geri geliyor.

"Siktir. Seni." Her kelimeyi söylerken öne doğru eğiliyor, adeta tükürüyor. Öfkesi ve meydan okuması, sikimi onun derinliklerine sokmak için daha da heveslendiriyor.

"Yapacaksın, küçük bülbül." Yatağa bir kez daha uzanırken şehvet kanımı pompalıyor, bakışları sanki her hareketimi izliyormuş ama bunu bilmemi istemiyormuş gibi yanımda sabitleniyor.

Bu sadece dudaklarımdaki gülümsemenin daha da büyümesine neden oluyor.

Ben ayağa kalktığımda sandalye geriye kayıyor ve zemini çizirken çıkardığı ses Aria'yı korkutuyor. Biraz daha dik, biraz daha sert oturuyor ve ben ona iki adım daha yaklaşırken iri gözlerle beni izliyor.

"Bitirmek mi istiyorsun?" Kemerime uzanırken ona soruyorum. Onun için ne kadar zor olduğumu görmesini istiyorum. Ve ona bir ders vermek.

Kemerim pantolonumun ilmiklerinden kayıyor ve derinin kumaşa sürtünme sesi havada şarkı söylüyor. Benim

Daha ağır ve daha hızlı nefes alışını izlerken kanıma adrenalin ve şehvet karışıyor.

Tokanın metali yere düşerken şingirdiyor ve sonra pantolonumun fermuarını açıyorum. Aria'nın göğsünden yanaklarına doğru bir kızarıklık yayılıyor.

"Buraya gel," diye küçük bir komut veriyorum ciğerlerimde kalan son nefesimle, pantolonumun içinden kalın ereksiyonumu kavırıyorum ve o beni izliyor. İzlerken dudaklarını araladığına ve kalçalarını sıktığına yemin edebilirim.

İri gözleri sikimden gözlerime kaydı.

Hareket etmediğinde ona tekrar "Buraya gel," diyorum. Beni istediğini biliyorum. Belki bu şekilde değil ama ona nasıl bir güce sahip olduğunu göstermeliyim. Boyun eğene kadar, sahip olduğu tek şey benim üzerimdeki gücü. "Önümde dizlerinin üzerine çök," diye ekliyorum ve kendimi tekrar avuçluyorum. "Aria." Adı dudaklarımdan sertçe dökülüyor, ama günah ve arzuyla damlıyor, "Seni istiyorum," diye ekliyorum.

Bir saniye daha tereddüt ederken dudaklarından çıkan küçük nefesi kaçırmıyorum.

Yüz ifadesindeki her küçük değişikliği izliyorum. Tırnaklarının şilteye nasıl battığından, vücudunun nasıl gerildiğine ve sanki beni dinleyecekmiş gibi öne doğru eğilirken yatağı nasıl gıcırdattığına kadar. Yavaşça yataktan inerken o kadar yüksek sesle yutkunuyor ki duyabiliyorum. Yavaşça önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce zayıf bacakları üzerinde duruyor.

Nabzım hızlanıyor ama nasıl bilmiyorum. Vücudumdaki tüm kan aletimdeymiş gibi hissediyorum.

"Eğilsen ve elimi kalçalarının arasına soksam," diye soruyorum, düşünceden kaynaklanan bir iniltiyi tutarak, "amın şu anda ne kadar ıslak ve sıcak hissedirdi?"

Gözleri açılıyor ve arkasına yaslanıyor ama oturuş şekliyle, dizleri altında olduğu için dengesini kaybetmeden fazla geriye yaslanamıyor.

"Sonunda kendimi senin daracık amının derinliklerine soktuğumda nasıl hissedeceğini biliyor musun?" Aletim ihtiyaçla titrerken soruyorum ve bir kez daha okşamak zorunda kalıyorum.

Ağır, neredeyse şiddetli bir şekilde nefes alıyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Hayatın merhametime bağılıymış gibi adımı haykıracaksın." Kendimi tekrar tekrar okşuyorum. Kahretsin, onun dokunuşu için o kadar istekliyim ki, aletim o kadar sert zonkluyor ki acıtıyor. "Sana merhamet göstermeyeceğim Aria, seni mahvetmek için benimmişsin gibi becereceğim."

İnliyor ve önümde hareketsiz kalmak için mücadele ediyor. Arkamdaki sandalyeyi tekmelediğimde kalçaları sıkıştı, böylece önüne çömelebildim.

Ela gözleri geniş ve arzuyla dolu.

"Sana her şeyi vermek istiyorum," diye fısıldıyorum öne doğru eğilip dudaklarımın çenesinde gezinmesine izin verirken. Bu sözlerdeki gerçeği fark ettiğimde içimde bir huzursuzluk dalgası oluşuyor.

Titriyor ve tırnaklarının kalçalarına batışını izliyorum. "Bana ne istediğini söylemelisin ve sana sikimi ne kadar çok istediğini sorduğumda bana doğruyu söyleyen iyi edersin."

Parmaklarımın yüzünün sağ tarafında, sonra daha aşağılarda, boynunda ve köprücük kemiğinde gezinmesine izin vererek geri çekiliyorum. Sonra göğsüne doğru indiriyorum. "Bunları çimdiklediğimde ve ısırıldığında nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum," diyorum parmaklarım göğüslerinin tepelerine doğru ilerlerken.

"Hoşuna gideceğini düşünüyor musun?" diye sordum. Ve ilk kez küçük bir gerçeği itiraf ediyor, başını bir kez sallıyor ve

sonra gözlerini benden ayırıyor.

Nefes alış verişı karmakarışık ve utandığını biliyorum.

"Umutsuzca sikime boşalmanı istiyorum," diye itiraf ediyorum ona, hâlâ başını çevirmiş olduğu için kulağına fısıldıyorum. "Bana ne istediğini söyle."

Tek duyabildiğim, aramızdaki sıcak havada birbirine karışan gergin nefes alış verişlerimiz.

"Söyle bana bülbül," diyorum, teslim olmasını isteyerek. Zaman sonsuza kadar uzuyor gibi.

"Bir çizim defteri." Gözlerindeki bulanıklığı kırıştırarak ve gerçekte ne istediğini hâlâ inkâr ederek işe yaramaz sözcükler sarf ediyor.

Ve onu öylece bırakıyorum, istekli, nefes nefese ve ihtiyaçtan kızarmış bir halde.

İstediğini istemeyi öğrenecek. Ya da sonsuza kadar burada kalacak.

CHAPTER 14

Aria

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Sanki benden geriye zayıf ve zavallı bir insan kabuğundan başka bir şey kalmamış gibi. Kendimden ve vücudumun Cross'a teslim olmam için bana yalvarmasından nefret etmenin sınırındayım.

Ama en çok da kendime acıyorum ve nefretimin sebebi de bu.

Babam gelmiyor. Nikolai gelmiyor.

Öldüklerinden endişeleniyordum ama Carter dün bana hala hayatta olduklarını ve savaşın daha yeni başladığını söyledi. Bana yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Eğer bana umut verip onu yok etmek istiyorsa. Artık hiçbir şey bilmiyorum ve hiçbir şey bana buradan çıkma umudu vermiyor.

Bu düşünce aklıma geldiğinde bile öne doğru çöküyorum ve yüzümü kirli ellerime gömüyorum. Kir kokuyorlar ama nefes almak ve soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken umurumda bile değil. Uyandığımda beni bekleyen ılık suyla kaç kez yıkanırsam yıkanayım, kendimi kirli hissediyorum. Yıkanınca çıkmayan türden bir kirlilik.

Yalnızım. Bir mahkum. Ve buradan bir çıkış yolu göremiyorum. Buraya girmeyi planlayan bir beyaz şövalye yok. Ben buna değmem. Değseydim, beni bulurlardı, benim için gelirlerdi. Beni kurtarırlardı ve Cross'a beni burada aç bıraktığı ve oyuncağı olma düşünceleriyle eziyet ettiği için bedelini ödetirlerdi.

Kader onun yerine peşime bir kara şövalye gönderdi. Çizik çizik zırhı ve arzulamamam gereken bir şeyin tadıyla. Ellerimi çekip nefesimi sakinleştirdiğimde ve başımı arkamdaki duvara yasladığımda yüzüm çok sıcaktı.

Yorgunluk beni ele geçirdi ve bunun yemek yemediğim için olduğunu biliyorum.

Ama yapabilirdim, küçük bir ses zihnimin yarıklarında fısıldıyor. Dünün anılarının bedenime bir sıcaklık gönderdiği aynı karanlık köşeler.

Onun teninin benimkine karşı nasıl hissettirdiğini hatırlarken dişlerim dudağıma gömülüyor. Her şeyin nasıl hissettirdiğini. Her şeydi.

Tüm sinir uçlarımda aynı anda kıvılcımlanan elektrik gibi, vücudumu sallamak istememe neden olan bir sıcaklık ve akışkanlıkla.

Evet, kara şövalye yaptığı işte iyi. Hem onun hem de benim arzularıma boyun eğip teslim olmamı sağlamakta çok iyi. Alt dudağımı yalıyorum, sırtım sertleşirken çatlayan derimden irkiliyorum ve kıpırdamayı reddeden çelik kapıya bakıyorum.

Sanki onu ve bana neler yapabileceğini düşündüğümü biliyormuş gibi, bu hapishanenin kapısı açılıyor ve sertleşmiş yüz ifadem endişe, merak ve heves dolu bir ifadeye dönüşüyor.

Çatlak kapının hemen ötesinden gelen parlak ışık beni irkiltinceye kadar odanın ne kadar karanlık olduğunu fark etmemiştim. Yorgun gözlerim uyku ihtiyacıyla yanıyor.

Küçük bir nefes çekiyorum ama gözlerimi kapatmıyorum ya

da uzun süre kapalı bırakmıyorum. Duvara yaslanmış bir şekilde

Gözlerim alışana kadar nefesim kesildi.

Kapının kapandığını duymayı bekliyordum ama açık kaldı.

Peki ya içeri gireceğini düşündüğüm adam? Bu o değil. Carter değil.

Güm, güm. Jase içeri bir adım attığında kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Kapı hâlâ açık duruyor ve gözlerim kapının ardında ne olduğuna bakmak zorunda kalıyor.

Bir koridor ve fark edilebilir hiçbir şey yok, ama bunun özgürlük olduğunu biliyorum. Zar zor aralanan kapı özgürlüğe açılıyor.

"Şimdi beni buna pişman etme." Derin ses küçük odada yankılanıyor gibi görünüyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. Boğazımın ne kadar kuru olduğunu ancak boğazım düğümlendiğinde ve boğulacak gibi hissettiğimde fark ediyorum.

"Jase?" Tesadüfen bir kelime söyledim ve bu adamın gülümsemesine neden oldu. Onu kaçırıldığım geceden hatırlıyorum. Carter ona böyle sesleniyordu. Paçavrayı ağzıma o koydu. O da onlardan biri.

Beni korkutması gereken seksi, orantısız bir sırıtış attı. Ama onun yerine, çekici bakışları beni rahatlattı. Carter'dan daha genç olmalı. Gözleri daha yumuşak. Ama onları yanlış nedenlerden dolayı çok iyi hatırlıyorum.

"Beni hatırladın mı?" diye soruyor ve Carter'ın kullandığı sandalyeyi kaparak bir adım öne çıkıyor. Carter kadar uzun, ama daha zayıf ve üzerinde sadece beyaz bir tişört ve solmuş bir kot pantolon var, daha az tehditkâr görünüyor.

Ama görünüş aldatıcıdır.

Dudaklarım konuşmak için kıpırdıyor ama tek kelime edemiyorum. Kafamda milyonlarca soru dönüp duruyor.

Neden buradasın? Carter nerede?

Gitmeme izin verecek misin?

Sadece başımı sallayabiliyorum.

"Biraz kaba görünüyorsun," diyor ve arkasına bakarken sesi uzaklaşıyor. Bakışlarını açık kapıya kadar takip ediyorum, ama bakışlarım hemen onunkine ve elindeki betonu çizen sandalyeye geri dönüyor. Sandalyeyi geriye doğru çevirip üzerine oturuyor. Sanki kasıtlı olarak rahat davranıyormuş gibi.

Öyle. Bu bir şey için tuzak. Kafamda, kelimelerim güçlü ve talepkâr, ama dışarı çıkmaya zorlandıklarında zayıf ve çaresiz geliyorlar.

"Ne istiyorsun?" Yutkunuyorum ve bu sefer boğazımdaki gıcık hissi neredeyse yatışıyor. Ama göğsümdeki ağrı kalbimin her atışında daha da artıyor.

Jase derin bir nefes alıyor ve omzunun üzerinden özgürlüğüme doğru dönüp bakıyor, sonra da başparmağıyla onu işaret ediyor. "Seninle ilgileniyor gibi görünmüyor, değil mi?"

Güm. Bir güm daha.

"Bu bir numara mı?" Benim sorum en iyi ihtimalle yetersiz.

Jase'in kıkırdaması göğsünün derinliklerinden geliyor ve gülümsemesi genişleyerek mükemmel dişlerini gösteriyor.

Başını iki yana sallar. "Numara yok. Sadece inatçı olabileceğini ve bazen kendi yoluna çıktığını biliyorum." Çok nazik davranıyor. Ona zerre kadar güvenim yok.

Bakışlarım ayaklarıma düşüyor. Kirli ayaklarıma ve sıyrılmış dizlerime. Sonra tırnaklarıma, parmaklarımanın altındaki bir türlü çıkmayan kire.

Dişlerim alt dudağıma gömülüyor ve yukarı çıkmam için yalvaran tüm çaresiz yakarışları dökmemi engelliyor ama acıyor. "Ne istiyor?"

"Uyku hapları," diye cevap veriyorum hiç düşünmeden. Acıktım ama bundan daha çok uyumaya ihtiyacım var. "Burada uyumak çok zor."

Başımı kaldırıp ona baktığımda Jase onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi bana bakıyor ve göğsümdeki gümbürtü gittikçe daha hızlı atıyor. "Uyumam gerek," diye yalvarıyorum ona. "Onları evde alıyorum. O ya da bazı geceler şarap. Lütfen, kimseyi uyuşturmaya ya da aşırı doz almaya falan çalışmıyorum. Sadece uyumam gerek, lütfen." Sesim çatlıyor ve o kapıdan içeri girmeden sadece birkaç dakika önce beni rahatsız eden o acınası his, sert bir şekilde bana geri dönüyor. Neredeyse utançtan başımı dizlerimin arasına gömecektim.

"Sadece uyumak istiyorum," diye yalvarıyorum.

"Uyku hapları... belirli bir marka var mı?" Jase'in sorusu endişeyi biraz hafifletiyor.

Elimden geldiğince kendimi toparlayarak saçlarımı kulağımın arkasına tarıyorum ve ona cevap veriyorum: "Birçoğunu denedim. Eczanede pembe bir kutu vardı. Adını unuttum" dedikten sonra gözlerimi sıkıca kapatıp hatırlamaya çalışıyorum. Komodinimin üzerinde duran kutuyu hayal etmeye çalışıyorum.

Sandalyenin zemini tırmalayan sesiyle hemen açılırlar.

Ama Jase arkasına yaslanmış, cep telefonunu eline almış ve bir şeyler yazıyor.

"Başka bir şey ister misin?"

"Tarot kartları," diye düşünmeden ağzımdan geçiriyorum ve Jase'in yüzündeki ifade bana aptal, saf ya da tuhaf olduğumu söylüyor. Bilmiyorum. Yani, aklımı kaçırıyor olsam bile, bunu istemenin tuhaf bir şey olduğunun farkındayım. "Çok sıkıldım ve onlarla birlikte düşünmeyi seviyorum. Bu sadece

sevdigim bir şey." Her cümlemde kelimelerim daha yumuşak çıkıyor.

Her gün kartlarımı okurum. Lanet şeyler bana bunun olacağını söylememişti.

"Belki kıyafet?" Jase bana sivri bir bakış atarak soruyor ve yanaklarım utançtan alev alev yanıyor.

"Kıyafetler iyi olurdu." Gerçek kıyafetlerim hakkında pek düşünmedim; kirli ve pislik içinde olduğumu biliyorum. Oturduğum ya da uyuduğum tek yer bu küçük şilte ve koktuğumu biliyorum.

"Pek çok şey işime yarayabilir-"

Jase sözümü kesti. "Sana banyo malzemeleri ve şu şeyleri getireyim."

Başımı sallıyorum, beni tüketmekle tehdit eden her bir aşığılanma parçasını yutuyorum.

"Bir gardiyana göre çok kibarsınız," diyorum ona, ama gözümü odanın boş köşesine dikmiş bakıyorum.

Kısa, esprisiz bir kahkaha attı ve "Yemek mi?" diye sordu.

Jase'e hemen, "Carter beni kendisinin beslemesi gerektiğini söyledi," diye cevap veriyorum ve sonra boş midem acıyla kasılırken gözlerimi kapatıyorum. Daha önce yemek yemeliydim. Akıllı olmalıyım. Ama bunu kendime kaç kez söyledim ve sonunda hiçbir değişiklik olmadan aynı yere geldim?

"Bu onun söyleyeceği bir şeye benziyor."

Şu anda her şey acıyor. Bedenim yorgunluktan, kalbim umutsuzluktan. Açlık listemde sadece üçüncü sırada.

"Carter başka ne derdi?" Sadece konuşmaya devam etmek için ona soruyorum. Onu tanımak için. Kalmasını istediğimi ona hissettirmek için. Kalbim, gitmemin anahtarının onda olabileceği umuduyla titriyor.

"Carter bu şekilde olduğu için üzgün olduğunu söylerdi." Jase'in sözleri beni bu kadar incitmeseydi gülerdim.

"Buna inandığımı sanmıyorum," diye neredeyse fısıldıyorum.

"O bunların hiçbirini istemedi," diyor Jase bana. "Her şey kızıştığında o sadece bir çocuktı ve öldürmek ya da öldürülmek vardı." Carter'ın nefret ve ölümlle sertleşmemiş daha genç bir versiyonunu hayal ettiğimde sessizlik uzuyor.

"Her zaman bir seçeneğin vardır," diye konuşmayı başarıyorum, ancak bu hücrede kendi seçeneğim olmadan otururken bunu ironik buluyorum.

"Güzel bir düşünce, değil mi?" Jase teklif ediyor. Alaycılık yok, öfke ya da üzüntü duygusu yok. Sadece gerçekçi sözler.

"Bu odadan çıkmak istiyorum," diyorum ona her ne kadar soru gibi gelse de. Jase başını sallayınca içimde bir umut doğuyor.

"Olacak," diyor Jase. "Olacağını biliyorum."

"En azından dışarı çıkmama izin verir misiniz? Ya da temiz hava almak için bir pencere kenarına?" Jase başını eğiyor ve aptal olduğunu düşünüp düşünmediğimi sorar gibi gözlerini kısıyor.

"Söz veriyorum kaçmayacağım ya da öyle bir şey yapmayacağım. Yemin ederim." O beni düşünürken boğazım düğümleniyor.

"Ne yapabileceğime bir bakacağım," diyor sadece hızla atan kalbime. Ama bu da bir şeydir. Küçük bir umut parçası.

"Neden bana iyi davranıyorsun?" Koyu renk gözlerine bakıyorum, bana cevap vermesini istiyorum ama içimden bir yalan söylemesini umuyorum. İstiyorum ki

Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için. Beni buradan çıkaracağını. Ama hepsi hüsnükuruntu.

"Ben iyi bir adam değilim Aria, bunu aklından çıkar." Aniden ayağa kalkıyor ve gidebilmek için kapıyı daha geniş açarken bana bakıyor.

Jase'in figürünün kapıyı kapattığı açık kapıyı görünce kan beynime sıçırıyor. Gölgesi odanın karanlığında kayboluyor.

Akıllıca. Tekrar ediyorum. Akıllı olun.

Şimdi zamanı değil. *Onun arkadaşı ol.* Düşünce tıslıyor ve ben dinliyorum. Bana yardım edebilir. Carter'ın merhamet etmediği yerde o bana merhamet edebilir.

"Ben sadece Carter'ın emirlerini uyguluyorum."

Sadece bir kez başımı sallıyorum ve kendimi başka bir yere bakmaya zorluyorum. Kapının ardındaki sahte özgürlük duygusu dışında herhangi bir yere. Geri gelecektir. Bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacağım.

Ve böylece tekrar yalnız kaldım.

CHAPTER 15

Carter

ÜÇ SAAT GEÇTİ ve her geçen saat daha da rahatlıyor.

Jase hücreden çıktığından beri resim yapmayı bırakmadı. Ben de gözlerimi ondan ayırmadım. Odada sadece bir kamera var ve yakınlaştırma yapamadığımız için yüz hatlarını görmek zor.

Bir yığın giysi ve battaniyesi yatağın üzerinde düzgünce istiflenmiş ve katlanmış. Ama o yerde oturmuş, bir şeyler karalıyor. Sanki takıntılıymış ve duramıyormuş gibi sayfaları birbiri ardına karalıyor.

Ne yazdığını bilmem gerek. Özellikle de son birkaç günde olanlarla ilgili bir şeyse. Bir mesaj, belki? Belki de neredeyse her gece uykusunda çığlık atmasıyla bir ilgisi vardır.

Anılar omurgamda huzursuzluk yaratıyor. İsteddiği ilk şeyin uyku hapları olmasına şaşırmadım. Ben de artık uyuyamıyorum. Her geçen gece dehşet içinde ağlıyor ve bu durum daha da kötüye gidiyor.

Geçen günden sonra her şeyin değişeceğini düşünmüştüm.

Yerde bir kâğıt daha uçuşuyor, ama onun çırpınışları daha durmadan, kadın onun altındaki sayfaya bir şeyler karalamaya başlıyor.

Değişim gerekli. Zorlamak zorunda kalsam bile.

Ofisimden hücreye kadar olan yürüyüş çok uzun sürüyor. Yaklaştıkça yumruklarım sıkılaşıyor ve kalbim daha hızlı atıyor.

Kapıyı açık tutuyorum ve bu sefer sandalyeyi olduğu yerde bırakıyorum.

Ben yaklaştıkça benden uzaklaşmak için kıcının üzerine ve kâğıt yığınlarından uzağa doğru kayarken, kendimi onlara doğru alçaltıyorum, çömelıyorum ve en yakın olanı alıyorum.

Aramızda hâlâ birkaç metre var ama Aria'nın yüzündeki ifade tam bir korku ifadesi. Beklediğim meydan okuma değil.

"Seni hazırlıksız mı yakaladı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Belki hediyelerini çalmaya geldiğimi düşünüyor, belki de yiyeceksizlik ona geçen gece olanları hatırlatıyor. Bugün Jase'in ona yeni eşyalarıyla birlikte verdiği tepsinin her parçasını yediğini biliyorum.

Acaba benden sakladığı bir sır olduğunu mu düşünüyor?

"Korkmuş görünüyorsun," diye ekliyorum ilk soruma cevap vermeyince. Geyik gözleri geniş ve renkleri çok fazla düşünce ve merakla karışıyor.

Bana cevap vermiyor. Gözleri elimdeki kâğıttan açık kapıya bakarken nefes bile almıyor gibi görünüyor.

"Kaçmayı düşünme, Aria. Bunları aldığın anda elinden almak zorunda kalmak istemem."

Göğsü yavaşça inip kalkıyor. Geride durmasına rağmen sert vücudu gevşiyor. Başını eğmiş, sadece bana bakıyor. Bu ilginç bir farklılık.

kardeşime kıyasla bana bakıyor. Bundan nefret ediyorum. Ama korku ve kontrol her şeydir. Bir gün Jase bunu görecek.

Bu düşünce karşısında çenem sertleşirken, ne çizdiğini görmek için elimde çevirmeden önce kağıda bakıyorum. İlk başta baş aşağı duruyor ve bunu fark etmem bir anımı alıyor.

Kalemle çizilmiş ama çok güzel. İnce küçük çizgiler ve çizimler, üç bıçak saplanmış kanayan bir kalbi tasvir ediyor. Arka planda bir fırtına var ve mürekkep lekeleri sadece kâğıtta açıkça görülen duyguya katkıda bulunuyor. Bıçaklar kalbi kolayca delip geçiyor gibi görünse de, arkasındaki yağmur o kadar şiddetli ki, bıçakların etkisini biraz azaltıyor.

"Nedir bu?" Ona bakmadan soruyorum. Bana baktığını biliyorum; dikkatli bakışlarını hissedebiliyorum. Ben ona bakarken o bana bakmaktan hoşlanmıyor. Bu kırmam gereken bir alışkanlık olsa da, itaat etmekten çok cevap almakla ilgileniyorum.

"Kılıçların üçü," diye küçük bir sesle cevap veriyor ve beni tekrar ona bakmaya çağırıyor. Bir an için bakışlarımızı paylaşıyoruz ama sonra o bakışlarını bırakıp elimdeki kâğıda odaklanıyor.

"Tarot kartlarından biri mi?" Ona soruyorum ve sonra elimdeki kâğıdı düzeltiyorum, nasıl bir karta benzediğini fark ediyorum.

"Evet. Jase bana internetten bir deste aldığını söyledi ama onlar gelene kadar kendim çizerim diye düşündüm."

Bir an için onu düşündüm. İsteyebileceği, şu anda yapıyor olabileceği her şey arasından seçtiği şey buydu. "Neden?"

"Bir şeyler hakkında düşünmeyi seviyorum ve bu bana yardımcı oluyor." Sinirli bir şekilde kirli gömleğinin bir ipliğinin çözüldüğü kenarını karıştırıyor. "Çok yalnızdım ve yeni bir şey düşünemiyordum. Bu sadece bir şeydi..." sesi kesiliyor ve

ürpertici bir nefes alır. Haftalarca hiçbir şey yapmadan şeytanlarınızla yaşamak en güçlü zihinleri bile rahatsız eder ve kırar. Ama o hayatta kaldı.

"Kıyafetlerin uymuyor mu?"

"Öyle, sadece bunu yaparken kirleniyorum. O yüzden düşündüm ki..." kısa bir nefes almak için duraklıyor ve sonra bir nefes daha alıyor. "Sadece bununla ilgilenmek istedim, sonra da üzerimi değiştirip temizlenmeyi planladım."

Başımı sallayarak kağıdı ona geri veriyorum ve "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Uzanıp almakta tereddüt ediyor ama uzandığında parmakları bıçakların kenarlarında geziniyor. "Üç kılıç reddedilmeyi, yalnızlığı, kalp kırıklığını temsil eder..." Sözleri bu bilgiden dolayı üzgün değil, sadece gerçekçi.

Yalan söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Acaba çektiği bir kart gerçekten bu anlama mı geliyor, yoksa benimle oyun mu oynuyor? Sempati kazanarak kararlılığımı zayıflatmaya çalışıyor olabilir. Bu asla olmayacak.

"Ama seninki tersine döndü," diyor ve niyetine dair düşüncelerimi yarıda kesiyor.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Her şeye benim sebep olduğumu söylemesini bekleyerek soruyorum. Bütün suçu benim üzerime atmasını. Pek çok açıdan benim hatam ama o da suçlu ve bunun farkında bile değil.

"Affetmek," diye fısıldıyor ve sonra yavaşça yaklaşarak yere düşen kâğıtların her birini, düzinelercesini topluyor, bir araya getiriyor ve ne pahasına olursa olsun benden kaçıyor.

Kelime bir an için yankılanıyor, aramızdaki boşlukta kalıyor ve içimde derinlerde bir şeye çarpıyor.

Gözlerim ne demek istediğini anlamak için yüzünü ararken tansiyonum yükseliyor. Ama bana bakmıyor ve vücudu her geçen saniye daha da sinmiş gibi görünüyor.

Bir an geçiyor ve önündeki yığını düzgünce düzenliyor ve hala bana bakmıyor.

İnatçı kız. Bir an daha beklerken çenemdeki tanıdık tik kasılmaya başlıyor. Ve sonra kalın kirpiklerinin arasından bana bakmadan önce bir tane daha. İlgisizlik, kızgınlık ya da beklediğim her neyse onu görmek yerine, tek gördüğüm bu küçük mutluluk parçasına sahip olmasına izin vermem için dile getirilmemiş bir yalvarış.

Ama bu hayatta hiçbir şey bedava değildir. Ve o bundan daha iyisini bilmeli.

"Buraya geldiğimde, benim için diz çökmeni istiyorum."

Ne söylediğimi anlayınca irkiliyor ve başı öne eğilirken köprücük kemiğindeki çukur beni hasta edecek kadar derinleşiyor.

İtaat etmeye direniyor ama anlaması gerekiyor. İkimizin de karşılaması gereken bir beklenti var. Ve yapılan şey geri alınamaz. Bu bir seçenek değil. "Gücüne hayranım. Gerçekten." Uzak duvardaki metal sandalyeye doğru yürürken gözleri sırtımda konuşuyorum. Orada bırakmayı ve ona alan açmayı düşünüyorum. Ama bu niyetim çabucak unutuluyor.

Sandalyeyi alıp hâlâ oturduğu yere götürüyorum, omuzları kamburlaşırken başını sallıyor.

"Güçlü olduğumu söyleyip duruyorsun ve itiraf etmeliyim ki espri anlayışını anlamıyorum." Ses tonundaki sertlik ve konuşurken her heceyi örten zehir beni şaşırtıyor. Bana dalgalanan bir gülümseme sunuyor ve ekliyor, "Her şeyini vermesine izin verdin mi?"

Böylece onu elimden alabilirsin?" Belki de eskiden olanın ve kolayca sahip olabileceği şeyin küçük bir tadı, meydan okumasını hatırlamak ve aramızdaki kıvılcımı yeniden ateşlemek için ihtiyaç duyduğu şeydir.

Benimle dövüşmesini çok isterim ama buna ancak boyun eğerse izin veririm.

"Nasıl uygun görürsem öyle yaparım," diye basitçe cevap veriyorum ve o bana dönüp bakmayı reddediyor, parmakları her bir kâğıdın üzerinde geziniyor. "Tek yapman gereken bana itaat etmek ve ben de sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

"Ölmeyi tercih ederim." Cevabımı beklerken ela gözleri öfkeyle parlıyor. "Onu geri alabilirsin."

Acele etmeden önündeki sandalyeye oturuyorum. Küçük bedeninin üzerinde yükselerek öne doğru eğiliyor ve sakince konuşuyorum. "Ötücü kuşum, bunu söyleyecek cesarete sahip olmak başka bir şey. Buna saygı duyuyorum. Ama bunu yapmak başka bir şey. Zaten iki kez itaat ettin. Senden fazla bir şey istemedim, değil mi?"

Hem zayıf hem de güçlü bir ses tonuyla ofluyor. İşkence görmüş halini yansıtan bir tavır. İsteddiği ve ihtiyaç duyduğu şeye sahip olmaya çok yakın ama her şeyi kaybetmeye de çok yakın.

"Acımasız bir şakaydı, değil mi?" Kapı onu çağırıyormuş gibi bakarken gözleri kısılıyor.

"Şaka yapmıyorum, Aria. Hayatın bana ait. Varlığının geri kalanında elde edeceğin her şey benden gelecek." Sözlerim sert ve sinirli çıkıyor. İkimizi de inkâr etmesinden bıktım usandım. "Get. Bin. Dizlerinin. Dizlerinin."

"Siktir git," diye tükürüyor ve o anda parmaklarım neredeyse boğazına dolanıyor, başparmağımın sert ucu dudaklarına dayanıyor. Kanının boynuna hücum ettiğini hissedebiliyorum.

Onu sıkıca kavrayınca, hızlı bir şekilde ileriye doğru hareket eden sandalyenin çıkardığı sesle birlikte nefesi de havayı doldurdu.

Dokunuşumla sertleşiyor ama itiraz etmiyor, ben kavrayışımı sıkılaştırırken o yakıcı ifadesiyle bana bakıyor. Nefesi titreyerek çıkıyor, ama bir sonraki adımda ne yapacağımı bekleyerek bana bakıyor.

Ateşli bakışlarımı üzerinde tuttuğu her geçen saniye kalbim güm güm atıyor ve aletim sertleşiyor. Ellerin belimde olduğunu fark ettiği anı görüyorum. Kendini bana doğru çekiyor, beni itmiyor.

Gözleri parlıyor ve neredeyse dudaklarımı onunkilere çarparak daha fazlasını istiyorum. Bunun yerine, onu orada bırakıyorum, dudaklarımdan düşük bir onay mırıltısı düşmesine izin veriyorum, böylece tam olarak ne düşündüğünü bildiğimi biliyor.

Beni daha sıkı kavrarken aramızda bir ateş tutuşuyor, o kadar sıkı ki tek duyabildiğim tırnaklarının pantolonuma sürtünme sesi.

"Size yanlış olduğu öğretildiği için bunu yapmamanız gerektiğini düşünüyorsunuz. Ama gerçekten istediğiniz bu mu?"

"Seni istemiyorum," diyor nefes nefese, arzusunu gizlemeye bile çalışmadan.

"Bana ne kadar çok boşalmak istediğini söyleyene kadar sikime binmene izin vermeyeceğim." "Beni anlıyor musun?" diye sorarken onun ateşli bakışlarını tutuyorum.

Boğuk bir şehvet iniltisini bastırırken vücudu hafifçe sallanıyor.

"Dalga geç benimle, Aria. Senin güçlü olduğunu zaten biliyorum."

"Beni güçsüzleştiriyorsun." Sesi kırılıyor ve geçen günkü gerginlik tüm gücüyle geri dönüyor. Titreyen dudağını

dişlerinin arasında sabitliyor.

"Korktuğun şey bu mu? Zayıf olmaktan mı?"

Başını hafifçe sallıyor, çok hafifçe. Ve duvarlarının son parçasının da benim için parçalandığını görebiliyorum. Küçük, önemsiz moloz yığınları halinde yere çöküyor.

"Zayıf olmanı istemiyorum." Öne eğilip dudaklarına fısıldıyorum, "Benim olmanı istiyorum."

Gözleri kapanıyor ve vücudu öne doğru eğiliyor; neredeyse tüm ağırlığını bana veriyor. "Sana asla boyun eğmeyeceğim," diyor ve sözleri zayıf bir itiraf gibi. Sanki onların varlığından nefret ediyormuş gibi.

Çok yakın. Çok yakın. Ona bir şey teklif etmeliyim.

Umut. Umut teklifi, çaresiz bir insanın asla geri çeviremeyeceği bir şeydir.

"Yapmamam gereken bir anlaşma yaptım. Ama bunu yapmam gerektiği sürece devam ettirmeliyim. Ve benden bekleneni yapmış gibi görünmeliyim. Bana yardım edeceksin ve ben de sana ne istersen vereceğim."

"Benden ne istiyorsun-"

"Bana itaat et," diyerek sözünü kestim. "İçeri girdiğimde diz çök ve istediğimi yap." Ellerim onun boyun eğmeye bu kadar yakın olduğunu hissetmenin verdiği duyguyla karıncalanıyor. Yanımda bir sıkılıp bir çözülüyorlar.

Kendini benden uzaklaştırırken zaman yavaş yavaş geçiyor. Gidecek başka bir yeri varmış gibi davranmaya çalışabilir. Ama ben onun tek çıkış yoluyum. Ve sonunda, bana bir şey için yalvaracak. Yalvaracak. Yalvaracak. Yalvaracak.

"Herhangi bir şey?" diye soruyor ve cevabı zaten biliyor. "Özgürlüğüm gibi mi?"

"Neredeyse her şey." Ona yalan söylemem.

"Başka bir şey yok-" diye başladı ama sözünü kestim. "Her zaman başka bir şey vardır." Sözlerim ilk başta sertti ama kendimi düzelttim.

"Her zaman başka bir şey vardır," diye tekrarlıyorum ve ayrılmak için ayağa kalkarken ekliyorum, "Çok çaresizce ihtiyaç duyduğun bir şey, ama onu göremiyorsun bile."

CHAPTER 16

Aria

Carter'a ve uyanık olduğum her anı ele geçiren duygulara teslim olmamı engelleyen şeyin bir kısmı açık.

Geçmişin geri dönme korkusu. Gecelerimi yiyip bitiren dehşetin içindeki gerçek.

Ve geçmişteki bir canavarla ilgili hatırladığım kâbuslar Carter için hissettiğim her şeyi siliyor. Bunu değiştirecek hiçbir şey yok.

Bazen Stephan'ın ellerinin üzerimde olduğunu hissetmek beni çılgılık atarak uyandırıyor. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Ya da en azından farkında olduğumdan beri.

Eskiden her gece olurdu. Onun yüzünü görmeden uyuyamazdım. Benimle kalması için yalvardığım annemden beni kopardığını hissetmeden. Ama o çoktan gitmişti. Çocukken bile öldüğünü biliyordum.

Onu öldürmüştü.

Babamın isteği üzerine doktorun bana verdiği uyku hapları bir süre işe yaradı. Sonra bıraktım ve

Herkes ığlık attığını söylerdi ama ben hatırlamazdım. Tek bir rüya bile hatırlamıyordum. Uyumken karanlıktan başka bir şey yoktu.

Son birkaç ay içinde bana geri döndü. Haplar bile artık kabusları hafifletemiyor. Gözlerim açıldıktan sonra da devam etmelerini engelleyemiyorlar.

Sanki on dört yıl öncesine dönmüş gibiyim ve hem gecelerim hem de gündüzlerim anılarla dolup taşıyor.

"LÜTFEN, STEPHAN," diye yalvardım ona. Beni ondan uzaklaştıran adamın gözlerinin içine baktım. Onu tekmelerken turnaklarım ahşap zemini çizdi ve eğildi, sertçe yere düştüm.

Ve hırladı, "Seni küçük kaltak."

KALBİM HIZLA ATIYOR ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Parmaklarım yatağı kazıyor ve ter, tenimde buza dönüşüyor. Uyuyor muyum yoksa uyanık mıyım bilmiyorum ama başıma gelecekleri biliyorum. Hareket edemiyorum; nefes alamıyorum.

Kendimi sallanırken görebiliyorum ama hala sallanıyorum. Bunun farkındayım. Farklı bir zamanda, farklı bir yerdeyim.

Güvendeyim, diye fısıldıyorum ve görüntüleri uzaklaştırmaya çalışıyorum. Güvendeyim.

Ama gözlerimi açtığında ve daha fazla ağlamamak için kendimi zor tuttuğumda nerede olduğumu hatırlıyorum.

Kabuslar bana böyle işkence etmeyeli yıllar oldu. Şimdi geri gelmeleri mantıklı. Ama ne uykumda ne de uyanıkken saklanabileceğim bir yer olmadan, daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum.

Bu şekilde
yaşayamam.

Yaşayamam ve
yaşamayacağım.

Carter'a seslenmek istiyorum. Beni tutup götürebilir.

Yuvarlanırken altımdaki yatak inliyor ve buraya geldiğimden beri ilk kez sırtım kapıya dönük. Bunun bilincindeyim. Carter'ın elini çenemde hissettiğim kadar bilincindeyim. Beni böyle tuttuğunda bedenimi yalayıp geçen güç, kuvvet, sıcaklık ve ateş.

Sanki ben onunmuşum gibi.

Şu sözlerini hatırlıyorum: *"Yapmamam gereken bir anlaşma yaptım. Ama bunu yapmalıyım."* Ona yardım etmem gerektiğini nasıl da söylemişti. Bu hücrede haftalarımı umutsuzca geçirdim, ta ki şimdiye kadar. Hayal gücüm neler olabileceğine dair düşüncelerle dolup taşıyor. Ama her biri tek bir sahneye geri dönüyor. Kalçalarımı daha da sıkan bir sahne.

Yavaşça parmaklarımı onun parmaklarının olduğu yere doğru kaldırıyorum ve parmaklarımın uçları tenimi gıdıklarken gözlerimi kapatıyorum. Bu anı beni sakinleştiriyor ama yine de kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Uykuya dalmaya çalışırken onun ellerimi tuttuğunu düşünüyorum. Ve neredeyse yapıyorum.

Ama beni kontrol etmek için bir dokunuş gibi basit bir şeyle üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu fark etmek, acımı hafifletmek uykuya geri dönme şansımı alıyor.

CHAPTER 17

Carter

STEPHAN. Alexander Stephan.

Onun adı haykırılıyor. Uykusunda onu korkutan o. Öyle olduğunu biliyorum.

Tekrar tekrar dinledim, her seferinde öfkem daha da arttı.

Dün gece onun adını haykırdı.

Bütün bu geceler boyunca korkuya benim sebep olduğumu düşündüm. Benden nefret ettiğini ve ona yapabileceklerimden gerçekten korktuğunu düşündüm.

Hayatımda hiç bu kadar yanılmamıştım.

Hücresinin kapısı küçük bir gıcırtyla açılıyor ama Aria'nın kan çanağına dönmüş gözleri bana bakarken kapı kulaklarımda çınlıyor.

"Uyuyamıyor musun?" Ona soruyorum, kapıyı açık bırakıyorum ve eşit tempolu ve kasıtlı adımlarla yatağının yanına yürüyorum.

Altımda çok zayıf görünüyor. Bir hafta boyunca zar zor yemek yemek ve birkaç saatten fazla uyumamak herkese zarar verir. Bana cevap vermiyor. Yine de gözleri beni takip ediyor.

"Diz çökmeyeceğim," diyor
zayıf bir sesle. "Bunun için
gelmedim."

Kaşları çatılıyor ve neredeyse beni sorgulayacak. İtaatsizlik ettiğini biliyor, hala kaybedeceği bir savaş veriyor ama benim gardım düşmüş durumda. Bu beni neredeyse gülümsetiyor.

"Uyumak için hap istedim" diyor ve çaresizce yalvarıyor. Ama daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Benimle paylaşmadığında bunu ortadan kaldıracak haplar olmayacaktı. Başka nasıl öğrenebilirdim ki? Ona acı çektirecek olan inatçılığı.

"Alexander Stephan'ı nereden tanıdığını bilmek istiyorum." Sözlerim yumuşak ve nazik bir şekilde çıksa da, önümde solgunlaşıyor ve benden uzaklaşırken vücuduna yayılan ürpertiği görebiliyorum.

Burada kaçabileceği tek yer burası ve onu yakalayıp bana cevap vermeye zorlamak istiyorum ama ihtiyacım olan her şeyi zaten biliyorum.

Aria hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi düşünerek aptallık etmişim. Onun beş yıl önceki halinden başka hiçbir şeyi dikkate almadım. Onu o kıza dönüştüren geçmişini dikkate almadım.

Annesinin, ailemiz bu gerçeklikte var olmadan yıllar önce Romanos'un şimdi ortağı olan biri tarafından öldürüldüğünü biliyordum. O zamanlar Talvery'nin sağ koluydu. Bu işte ihanet çok yaygındır. Annesinin öldürülmesi yıllar önce kan davasını başlatan şeydi, ancak on yıldan fazla bir süredir sessizdi. Talvery'nin başarısız misillemesinden bu yana kimse harekete geçmedi. Her iki taraf da sadece manevra yapıyordu ve o zamandan beri diğerinin saldırmasını bekliyordu.

Aria'ya dokunmamak için direnirken kör tırnaklarım avucuma batıyor. Sırtını duvara dayamış, sanki onu kurtarabileceklerine dair bir umudu varmış gibi yorganı göğsüne doğru çekiyor.

Ama sizi geçmişinizden kurtarabilecek hiçbir şey yoktur.

Sonunda konuştuğunda, sesindeki öfke dışarı çıkmakla tehdit ediyor. "Beni ona verme, lütfen."

Öfke içimde kıvılcımlar çıkarıyor. Bu kız içimdeki öfkeyi başka hiç kimsede olmayan bir şekilde ateşliyor.

"Sen bana aitsin." Sıkıştığım dişlerimin arasından dökülen basit sözcükler onun sertleşmesine neden oluyor ama gözleri farklı bir tepki gösteriyor. Belki de umut.

"Sana elini sürebileceğini düşünen herkes benim elimde ölecek. Anlaşıldı mı?"

Başını sallarken bile gözleri benimkilerde samimiyet arıyor. "Sana söyledim, sen bana aitsin."

Tavrındaki değişim hafif. Daha ağır nefesler, omuzlarındaki hafif gevşeme ve bakışlarındaki muhteşem yeşil karışımında ortaya çıkmak için yalvaran meydan okuma.

"O senin için kim?" Ona tekrar soruyorum ve yutkunurken ince boynundaki kordonların gerilmesini izliyorum.

"Annemi öldürdü." Çok fazla duygu göstermiyor; saklamaya, duygusuz görünmeye çalışıyor. Ama sesinden üzüntü ve korku yayılıyor.

Ona daha sonra ne soracağımı düşünüyorum ama bildiklerimi bilmesini istemiyorum. Zaten bilmiyorsa, bana inanmayacaktır.

Ayrıntıları sormak yerine, "Bana daha fazlasını anlat," diye emretmeye karar verdim.

Yüzündeki saçları tarıyor ve bunu yaparken battaniye göğsünden düşüyor. Sonunda kıyafetlerini değiştirdiğini ancak o zaman fark ediyorum. İnce, soluk al pamuklu gömlek ten rengini tamamlıyor. Dizlerini göğsüne doğru çekerken parmakları kollarının manşetlerini sarıyor.

"Bu konuşmaktan hoşlandığım bir şey değil," diyor basitçe ve sonra yanağını dizlerine dayayıp bana bakıyor. Aramızdaki hava farklı. Oynadığımız oyunun gerginliği burada yok ve bu yüzden nasıl tepki vereceğini merak ederek ona yaklaşıyorum.

Ve öyle. Benim küçük bülbülüm.

Aramızdaki boşluğu koruyor, yatağın diğer tarafına geçiyor ve gözlerini benden ayırmamak için omuzlarını dikleştiriyor.

Dudaklarımın kenarları yarım bir sırıtışa dönüşüyor.

"Şimdi bile mi?" Ona soruyorum ve savunmasızlığı azalıyor ama cevap vermiyor.

Bir an geçer, sonra bir an daha. Sonunda açık kapıya doğru bakıyor. Bunu bu sabah ilk kez yapıyor; genellikle bakışları sürekli kapıya kayar.

"Dün gece onun adını haykırdın," diyorum ve bana dönüp baktığında nefes almadığını anlıyorum.

"Nedenini bilmek isterim," diyerek düşüncemi tamamlıyorum.

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve dizlerini tekrar göğsüne çekiyor. O öyle yaptıkça, ben daha da yaklaşıyorum. Sadece bir tane. Yatağın üzerinde düz bir şekilde uzanan ve ona daha yakın olan elime baksa da uzaklaşmıyor.

"Bunu yaptığında

oradaydım." "Onun

öldüğünü gördün mü?"

Başını sallıyor. "Saklanıyordum. Sadece oynuyordum." Başını sallıyor ve ben tekrar ilerliyorum, onu daha fazlası için çağırıyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor.

"Bana söylemediğin şey ne?" Sorum bir talep olarak ortaya çıkıyor ve işte o zaman meydan okuma geri dönüyor ve görmeye alıştığım kız geri dönüyor.

Kuru dudakları aralanıyor ama birkaç dakika geçmesine rağmen tek kelime etmiyor. Ayağa kalkıyorum, ince yatağı itiyorum ve yatağın eğimiyle birlikte onun da sallanmasını sağlıyorum.

"Çılgılık atmanı duymak hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyorum ve sessizlikle karşılaşıyorum.

Omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum ve onun yumuşak gözlerinin dökülmemiş yaşlarla dolup taşarak bana baktığını görüyorum.

"Özür dilerim," diye benden özür diliyor ve bakışlarını benden battaniyeye çevirdiğinde yutkunmakta zorlanıyorum.

Bu iş çok yavaş ilerliyor. Çok yavaş. Kırılmaya çok yakın ve ikimizin de iyiliği için onu zorlamalıyım. Geriye gitmesine izin vermeyeceğim. Çok yakınız ve zaman hiç durmuyor.

Bu düşünceyle uzanıp battaniyesini elinden alıyorum. Korkmuş bir çocuk gibi bana bakıyor ve her zaman sahip olduğum kontrol ve güçle çıkmalarına rağmen kelimelerimi zorlamak zorunda kalıyorum. "Yıkanman gerek. Sana güvenmiyorum. O yüzden bana güvenmek zorundasın."

CHAPTER 18

Aria

Bir mahkûmun zincirlerinden kurtulup sahte bir özgürlüğe kavuştuğunda nasıl hissedeceğini HİÇ MERAK ETMEMİŞTİM. Bir avlu ya da başka bir yer gibi. Acaba onlar da benim Carter'a hissettiğim gibi gardiyanlarına yakın durmak için aynı ilk içgüdüyü hissederler mi?

Belki de yorgun olduğum içindir. Çok yoruldum. Savaşmaktan, kendimi aç bırakmaktan, uyumamaktan. Kırılmadım ama çok yoruldum.

Zengin maun mobilyalar, yüksek tavanlar ve oymalı pervazlar etrafımda bir bulanıklık içinde hareket ediyor. Ayakkabısız, çıplak ayaklarım cilalı zeminlere yumuşakça basıyor ve duyabildiğim tek şey bu.

Kafamı kaldırıp etrafıma bakmam gerekip gerekmediğinden emin değilim, ama bunu her yaptığımda Carter omzuma hafifçe dokunuyor ve ben de içgüdüsel olarak hızımı artırıyorum, olacaklara odaklanıyorum. Yine de her şeyi takip etmeye, her kapı ve pencereye, olası her kaçış şansına dikkat etmeye çalışıyorum.

Beni sağa doğru götürürken kalbim şiddetle çarpıyor ve karanlık koridorda bir odadan gelen ince bir ışık akımı görüyorum.

mesafe. Carter beni ters yöne çekmesine rağmen, etrafımda sohbet ve hatta kahkaha sesleri yankılanıyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve boğazım sıkılıyor.

Burada başka insanlar da var.

"Aptal olma Aria," diye fısıldıyor Carter kulağımın dibinde, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor ve beni geri sıçramaya zorluyor. Düşüncelerimin bu kadar açık olduğunu fark etmemiştim.

"Gel," diye emrediyor ve bana elini uzatıyor. Güçlü parmaklarını benimkilerin etrafına sarıp beni karanlık koridorun derinliklerine doğru götürürken benimkiler onunkilerin içinde küçücük kalıyor. Beni istediği yere yaklaştırırken düşünebildiğim tek şey, bunca zamandır burada insanların olduğu ve çılgılıklarımı duyup duymadıkları ya da birkaç dakika önce çılgılık atsaydım ne yapacakları hakkında hiçbir fikrim olmadığı.

Carter bir kapının kilidini açıyor, metal anahtarların şingirtısına sert sesi eşlik ediyor ve şöyle diyor: "Kardeşlerim geç saatlere kadar ayakta kalıyor. Her zaman öyledir."

Kardeşleri. Jase. Başka kim olabilir? Dünyada ona sormamı gerektirecek kadar merak yok. Ama ruhumun derinliklerinde, kafatasımın arkasındaki gerçeğin tıslamasını şimdiden duyabilsem de cevaplar için ağlıyorum.

Burada merhamet yok. Hiç kimseden.

Kapı sessiz bir gıcırtyla açılıyor ve içeri girmemi işaret ettiğinde sadece başımı sallıyorum. Göğsümde çırpınan küçük umut kırıntısı boğuluyor. Güçlkle yutkunabiliyorum, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak geniş bir yatak odasına doğru ilerlemekten başka bir şey yapamıyorum, ta ki bir elektrik düğmesi sesi duyana kadar.

Loş ışık siyah-beyaz mermer fayansların üzerinde akıyor. Carter banyoyu açmadan önce benim girmemi beklemiyor.

odanın uzak tarafında. Banyonun büyüklüğü beni şaşırttı. Kendim bile zenginlikten geliyorum, şaşırdım.

"Çok güzel," diyorum usulca. Gerçi nasıl konuşabildiğimi bilmiyorum.

Ayaklarımın altındaki soğuk fayans hissi hiç bu kadar hoş olmamıştı.

Tezgâhın üzerinde özenle katlanmış pelüş havlunun görüntüsü, başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi dokunmak için kaşınmama neden oluyor.

Akan bir banyonun sesi hiç bu kadar rahatlatıcı gelmemişti. Yine de yaldızlı bir kafeste tutsak olduğumun ve hücre dışındaki bu anın tek kaçış şansım olabileceğinin o kadar farkındayım ki.

Vücudum fazla yemek yememekten ve her uyuduğumda terörün beni uyandırmasından dolayı yorgun. Ama hala savaşıma ihtiyacı hissediyorum.

Carter söylediğim hiçbir şeye ya da banyoya doğru attığım bir sonraki adıma tepki vermiyor, parmaklarımın gümüş duvar kağıdındaki soluk şal deseninin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Bakışlarım odada kolayca geziniyor ama küveti gördüğümde duruyor.

Gözlerimi pençe ayaklı küvetin kenarından yayılan buhardan alamıyorum.

Lekesiz porselenin üzerine eğilen Carter'ın sırtı bana dönük, kaslı omuzları gömleğini sıkıca çekmişken onu nasıl itip kaçabileceğimi hayal ediyorum. Sahip olduğum tüm güçle onu itip odadan kaçabilirdim. Yine de uzağa gidebileceğimden şüpheliyim ve nereye gideceğimi bilmiyorum.

Şimdi kardeşlerinin burada kaldığını biliyorum. Buralarda bir yerdeler. Hayır, fazla uzağa gidemeyeceğime eminim.

"Seni yıkamadan önce beslemek istiyorum." Carter'ın ifadesi koşarkenki hayallerimin arasına giriyor ve ekliyor: "Soyun

"Ben yemeğini getirirken sen de aşağı in ve küvete gir."

Ölü umut yeniden dirildi; beni terk ediyor. Bu düşünce beni her şeyden daha çok endişelendiriyor.

Carter çıkarken kapıyı tutuyor ve ekliyor: "Uzun sürmez."

Sadece akan suyun sıcaklığı ve rahatlığıyla baş başa kaldığımda kalbim bir kez atıyor, sonra iki kez.

Gözlerim kapanıyor ve fısıldıyorum, "Aptal olma." İçimdeki sızı, çaresizce kaçma ihtiyacı, itaatsizlik edersem başıma gelecekleri bilmekten daha ağır basıyor.

Sıcak bir banyo için kendimi pervasız bir özgürlük şansından mahrum eder miydim? Yemek ve onun dokunuşu için? Bu kadar küçük konforları bu kadar önemseyecek kadar mahrum mu kaldım?

Kendimle savaşıırken tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve gözlerim açıldığında aynada sadece kendimi görüyorum. Her gün parmaklarımı gezdirmeme rağmen saçlarım birbirine karışmış. Yağlı ve kirli, ki bu beklenen bir şey.

Yüzüm ince. Hatırladığımdan çok daha ince. İnce pamuklu gömleğimi başımın üzerine kaldırarak vücudumu inceliyorum, parmaklarımı yanlarımda ve belimde gezdiriyorum. Hücre çok loş; götürüldüğüm zamanki morlukları göremedim. Bileklerimin etrafındaki kesikler ince beyaz yara izleri bırakmış ve kaburgalarındaki çürük koyu kahverenginin çirkin bir tonu ve neredeyse solmuş.

Hücremden çıkarılana kadar yenilgiyi hissetmemiştim, sadece ne kadar zarar gördüğümü görmek için kaçma olasılığımdan vazgeçtim.

Yüzeye daha sert çarpan suyun sesi dikkatimi küvete çekiyor.

Neredeyse doldu. Dumanı tüten sıcak su ve Carter'ın içine döktüğü lavanta banyo yağlarının rahatlatıcı kokusu, teslim olmam için bana yalvarıyor. Bırakmam ve savaştırmam için. İyi olmak ve bana söyleneni yapmak için. Sadece böylece başarısızlık duygusundan kurtulabilir ve kim olduğumu yeniden hatırlayabilirim.

Günler önce söylediği o sözleri hâlâ hatırlıyorum. Bir anlaşma yaptı ve ben de ona yardım edeceğim. Bu işte bildiğimden fazlası var. "Akıllı ol," diye fısıldıyorum kendime. Kurallarını bilmediğim bir oyun oynuyorum. Bir sonraki aşamayı bilmeden. Azıcık umut ve merak beni günaha doğru itiyor.

Demir musluğu çevirirken, hücredeki birkaç eşya dışında haftalardır dokunduğum ilk şey olduğunu fark ediyorum. Bir düğmeyi çevirmek kadar basit bir şey hem yabancı hem de nostaljik hissettiriyor. Hücreye asla geri dönmek istemiyorum. *Asla diye* düşünürken göğsümde bir boşluk hissediyorum ama seçimin bana ait olmadığını biliyorum.

Öyle, kafamın arkasında küçük bir ses mırıldanıyor. Acımdan faydalanan ve aldatma fısıltılarında çok fazla umut vaat eden ses.

Yasemin ve lavanta kokularını içime çekerken ciğerlerime doluyor ve hızla gömleğimi çıkarıp pamuklu pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyorum. Kıyafetler yeni olmasına rağmen hala kirli. O hücredeki her şey kirli.

Kumaş ayak parmaklarıma yapışıyor ve onu tekmeleyip kıyafet birikintisine doğru gitmek zorunda kalıyorum. Tam bunu yaparken Carter'ın ağır ayak seslerinin geri geldiğini duyuyorum.

Korku beni sadece bir an için hareket etmekten alıkoyuyor, ama sonra hızla bir ayağımı buharlı suya sokuyorum, sıcaklığın saldırısı karşısında tıslıyorum ve suyun küvetin etrafına sıçramasına neden oluyorum. Diğer ayağımla sıcak banyoya adım atarken su yere çarpıyor, vücudum alıştıkça sıcaklık daha da hoşuma gidiyor. Sırtım kapıya dönükken,

Carter'ın içeri girdiğini duydum ama onu görmezden geldim ve kendimi çok ihtiyacım olan sıcaklıkla dolu küvete bıraktım. Ve kendimi ondan sakladım.

"Nasıl bir his?" Carter'ın sesi güçlü bir yankıyla odaya yayılıyor.

Cennet gibi, diye düşünüyorum yavaşça dönerken, suyu sıçratmamaya dikkat ediyorum, ama aynı zamanda yüzeydeki beyaz kabarcıkların altında ve biraz ötesinde saklı kalmaya da dikkat ediyorum.

Sonunda bakışlarıyla buluştuğumda ona harika hissettirdiğini söylemeye ve teşekkür etmeye çalışıyorum ama içimdeki yoğunlukla susturuluyorum. Gözleri, istediğini elde etmeye yakın bir adamın tehlikesiyle dönüyor. Aramızdan hayvani bir sıcaklık geçiyor ve ona bir kelime söylemeye cesaret edersem sesimin nasıl çıkacağından korktuğum için sadece başımı sallayabiliyorum.

Neyse ki bakışlarını benden ayırıyor ve tezgahtan seramik bir tabak alıyor.

"Yemek yemelisin." Carter'ın emri daha çok kendisine bir hatırlatma gibi geliyor. Ve ben yine sadece başımı sallıyorum.

Daha önce de lezzetli yemekler yedim. İki kez düşünmeden kendimi lezzetlere boğdum. Yetiştirilme tarzımın tek faydalarından biri de bu. Ama Carter'ın bana getirdiği yemek ağzımı sulandırdı ve tabağı onun elinden koparmamak için küveti sıkıca kavradım.

Hevesimi görmüş olmalı; hevesli olduğumu anladığında hep o şeytani sırıtışıyla gülümser. Piç kurusu.

"Aç," diye emrediyor ve iyi bir kız gibi dudaklarım aralanıyor ve üstüne bir tutam otlu tereyağı sürülmüş küçük fileto parçasını bana uzattığında neredeyse inliyordum. Et ağzımda eriyor, tadı dudaklarımda şarkı söylüyor. Yemeğin tadını çıkarırken gözlerim hâlâ kapalı.

Carter bir parça daha dudaklarımaya değdirdiğinde yediğim en lezzetli şeydi.

Anında dudaklarımı onun için açıyorum ve bana ikinci bir parça ve sonra bir tane daha verirken parmağı dilime sürtünüyor. Dişlerim parmaklarına sürtünüyor ve gözlerim bunu bilerek yaptığımı dşndği için endişeyle açılıyor, ama o beni sadece daha fazla besliyor.

Korku ve endişe, tıpkı her bir dilim yumuşak etle birlikte zamanın da akıp gitmesi gibi.

Carter beni karnım doyana ve başka bir ısırık alamayana kadar beslerken, kabarmış domates ve biberler ile közlenmiş patatesler de karışıma dahil oluyor. Açlık sancısı ekmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Sıcak suyla kaplı derin bir küvete girmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Başımı küvetin kenarına yaslıyorum ve her şey yolundaymış gibi davranıyorum. Seramik tabağın fayans zeminde şıngırdaması beni rahatsız edip şimdiki zamana geri getirene kadar sadece küçük bir an.

Vücudum hafifçe sertleşiyor, Carter küvete bir bez daldırırken su küvetin kenarına doğru kayıyor.

Parmakları tenime değiyor ve günahkâr bir şekilde bu dokunuşu memnuniyetle karşılıyorum. Çok uzun zaman oldu ve çok yalnızdım. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyaım var. Beni istediğini bildiğim gibi almasını dilerken buluyorum kendimi.

Beni gerçekten bu kadar kolay mı kırdı? Ya da bu benim istemem gereken bir şey mi? Sorular zihnimi bulandırıyor ve kanımda bir uğultu yaratıyor. El bezi ayaklarımdan başlayıp yukarı doğru vücudumda geziniyor. Baldırlarım, uyluklarım ve onların arasına çok yakın.

Ağır nefes alışımı duyduğunu biliyorum; küvetin kenarını nasıl kavradığımı görebiliyor. Ama bana dokunmuyor. Bunun yerine saçımı ıslatmamı söylüyor ve saç derime masaj yaparak saçımı köpürtüyor. Papatya şampuanının kokusu beni bastırıyor ve onu duyup kendimi durdurana kadar hafifçe mırıldanıyorum.

Her şey çok iyi hissettiriyor.

O kadifemsi sesiyle bana, "Geri çekil, bülbül," diyor. İtaatsizlik etmek istemediğim bir ses ve ben de itaat etmiyorum. Dediğini yapıyorum. Bana verdiği her komutta, tam olarak ne diyorsa onu yapıyorum.

Omuzlarımdaki beze masaj yapıyor ve acıyı yoğurarak dindirirken inliyorum. O bana bunu gösterene kadar vücudumun ne kadar acıdığını fark etmemiştim. Alçak bir onay iniltisi beni gözlerimi açmaya ve onunkilere bakmaya zorluyor. Ama o benim bakışlarıma bakmıyor. Gözleri sertleşmiş meme uçlarıma odaklanmış, sudan yukarı bakıyor.

El bezi suya çarptığında bir sıçrama yapıyor ve yavaşça küvetin derinliklerine batıyor. Carter parmaklarını göğsümde gezdiriyor, önce meme uçlarımdan birini, sonra diğerini koparıyor. Bu yavaşça oluyor, parmakları kararlı ama aynı zamanda bana bir uyarı veriyor. Sert başparmağı önce meme uçlarımda etrafında dolaşıyor, sonra onları çekiştirerek başımın geriye düşmesine ve kalçalarımda sıkılmasına neden oluyor. Her çimdik bacaklarımda arasına keskin bir ihtiyaç dalgası gönderiyor ve neredeyse onun için onları açıyorum. Klitorisim ihtiyaçla zonkluyor. O kadar güçlü hissediyorum ki, onun için boşalmamın çok da uzun sürmeyeceğini düşünüyorum. Ve içimde bu durumdan utanacak hiçbir şey bulamıyorum.

Solmayan o donuk arzu içime işliyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Carter'ın koyu renk gözleri benimkileri buluyor, ama aşağıya uzanmak yerine kolu yanımdaki suya dalıyor ve

Bir kez daha el bezi.

Onun sabrını hatırlıyorum. Her şeyi ne kadar yavaş yaptığını. Benimle alay etmekten zevk mi alıyor yoksa sadece bu anın bitmesini istemiyor mu bilmiyorum ama her iki durumda da beni yıkamaya devam ederken başımı arkaya yaslıyorum ve eli tam da içten içe olmasını istediğim yere gelene kadar itiraz etmiyorum.

El bezini zonklayan klitorisime sürüyor ve ben nefes nefese kalıyorum, yoğun zevkten uzaklaşıyorum ve küvette kenara sıçrayan dalgalar yaratıyorum. Korku ve arzu, uzun zaman önce içtiğim kafa karıştırıcı bir iksire karışıyor. Ve şu anda şişeyi tekrar içebilir, emerek kurutabilir ve son sıvı taneciklerinin toplandığı boynun kenarını yalayabilirdim. Bunu tekrar yapmasını işte bu kadar çok isterdim.

"Sakın bırakma, Aria. Bırakırsan dururum," diye uyarıyor beni ve ciğerlerim hareketsiz kalıyor. Bedenim ihtiyaçtan alev alev yanıyor. Göğüslerim tekrar gizlenene kadar kendimi yavaşça ılık suyun altına geri indiriyorum ve yavaşça yukarı uzanıp kenara tutunurken Carter'ın gözlerini tutuyorum. Carter'ın bakışları amım ve bakışlarım arasında gidip gelirken vücudum hareketsiz, çok hareketsiz. Tekrar bacaklarımın arasına uzandığında alt dudakımı ısıırıyorum.

Hareketleri istikrarlı ve yavaştı. Hatta dikkatli ve düşünceli. Ama bez suya düşüp kalçama ve kıcıma sürünürken ve parmakları bezi değiştirirken, hareketleri vahşiden başka bir şey değil.

Parmaklarını içime sokuyor. Ani bir zevk patlaması vücudumun her santimine çarptığında sırtım eğiliyor.

"Carter," diye inliyorum avucunu klitorisime bastırırken. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım. Hava benden koptu

Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum ya da daha sıkı kavramaktan başka bir şey yapamıyorum ve beni daha sert ve daha sert parmaklarken hareketsiz kalmaya çalışıyorum.

"Carter," diye sıcak havaya doğru daha yüksek sesle haykırıyorum ve küvetin kenarına olabildiğince sıkı tutunuyorum. Bırakamıyorum ama bedenim koşmam, hareket etmem, hem yoğun zevke yaklaşmam hem de bir an önce oradan ayrılmam için yalvarıyor.

Boşaldığımda beni parçalara ayıracağını ve dokunuşuyla nasıl paramparça olduğumu seveceğini biliyorum. Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

Suyun içinde kıvrılırken utanmalıyım. Amım parmaklarının etrafında kenetlendiğinde ve orgazmım beni yırttığında, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı ve sert geldiğinde tıslarken utanmalıyım.

Kalbim daha fazlası için çarpmamalı. Vücudum daha fazlası için ağrımamalı. Bileğini kavrayıp daha fazlası için ona yalvarma niyetiyle bu kadar hızlı doğrulmamalıydım. O arkasını dönüp havluyu alırken ve az önce onun için nasıl parçalandığımı görmezden gelirken dalgalar hala içime çarpıyor.

Korkularım arzuyu gölgeliyor; kanımda seken şehvet hissini karartıyor, nefesim düzene giriyor.

Ama yüzünü bana döndüğünde, sorun olmadığını biliyorum. Bana dokunmasına izin vermekle iyi ettiğimi biliyorum. Bana bakışından, hayatında daha fazla bir şey istemediği anlaşılıyor.

CHAPTER 19

Carter

O ÇOK İYİ. Çok mükemmel.

Ve onu bu şekilde tutacağım ki her seferinde onu mahvedebileyim. Bu hassas bir denge, ona ne sunacağımı ve ondan ne zaman alacağımı bilmek.

Bu gece, gereğinden fazlasını verdim ve onun altımda kırıldığını hissedeceğim. İstedğim her parçasını alırken altımda paramparça olduğunu hissedeceğim. Ve bunun için beni sevecek.

Su, etrafından fayans zemine pıtır pıtır dökülüyor. Sırtından ve yanlarından aşağı damlamasına izin veriyor. Beline sardığım kalın havlu bile onu benden saklayamıyor. Her santimini hissettim. Her kıvrımı hafızama kazındı.

Omuzlarına değdirdiğim parmak uçlarımin altında teni titriyor.

Acele etmiyorum, her küçük dokunuşun onu hazırlıksız yakalamasına izin veriyorum. Nefes alışları ve keskin solukları heyecanı daha da artırıyor. Onu yatak odasına götürürken sikim hiç olmadığı kadar sertleşiyor ve sanki onu tutabilecekmiş gibi havluya yapışıyor.

Küçük bedeni kalın halının üzerinde bir gölge oluşturuyor, ay ışığı perdelerin arasından parlıyor. Yatağa bakarken kalbinin atışını duyabiliyorum. Parmaklarım ipeksi teninin üzerinde kayıyor ve dudaklarımın omzuna düşmesine izin veriyorum, böylece "Artık buna ihtiyacın yok" diye fısıldayabiliyorum. Parmaklarım pelüş havlu ile yumuşak teni arasında kayıyor. Ötücü kuşumun itiraz etmesini bekliyordum. Bunu istemiyormuş gibi davranmaya devam etmesini.

Ama beni şaşırtarak ve sevindirerek havlunun düşmesine izin veriyor ve aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırarak öne doğru küçük bir adım attığımda sırtını nazikçe göğsüme yaslıyor.

Parmaklarım amına dalıyor, hâlâ şişmiş klitorisini okşarken saçları parmaklarımı gıdıklıyor. Kıcının sikime doğru itilmesi, sırtının eğilmesi ve zar zor boğuklaşan küçük bir inilti ile ödüllendirildim.

"Sıra bende Aria," diyorum ve kalçalarının parmaklarımın etrafında gerildiğini hissettiğimde sesim neredeyse titriyor. "Bu kadar çabuk tekrar hazır mısın?" Onu çeviriyorum, küçük göğüsleri güzelce kızarıyor ve alt dudağı yakalanmış gibi şaşkınlıkla düşüyor.

"Tekrar boşalmak ve o tatlı, günahkâr işkencenin vücudunu felç ettiğini hissetmek için sabırsızlanıyor musun?" Yarım adım ileri atarak kıcını yatağa çarpmaya zorluyorum.

"Bahse girerim sadece bunları emerek seni boşaltabilirim," diyorum ve soluk taç yaprağı pembesi meme uçlarını orta ve işaret parmaklarımın arasına çekiyorum. Aynı anda ikisini de çekiştiriyorum. Baş hafifçe sallanıyor ama inerken o güzel ela gözleri benimkilerde kalıyor.

"Otur." Ona basit bir komut veriyorum. O da itaat ediyor. Onu başka bir komutu hevesle beklerken izlemekten duyduğum gururu ve tatmini tarif edemem. "Aferin kızıma," diye ekliyorum.

Kelimeler kolayca dökülüyor ve elim hafifçe kalçasında duruyor. Kıçını kavrayana kadar yukarı doğru hareket ettiriyorum ve onu yatağın üzerine fırlatıyorum.

"Bana amını göster." Yanakları karanlıkta bile kıpkırmızı, ama başını geriye atıp tavana bakıyor, bacaklarını ayırıyor, sonra dizlerini büküyor, topuklarını altındaki yorgana gömüyor, böylece ödülümü görebiliyorum.

"Bana bak," diyorum ona, kendi kızgınlığıma şaşırarak. Gözleri anında benimkileri buluyor ve hafifçe açılıyor. "Beni izle. Sana nasıl baktığımı bilmeni istiyorum. Senin hakkında ne düşündüğümü. Beni anlıyor musun?" Başını sallamakta tereddüt etmiyor. Yüzü ile açılmış am dudakları arasına bakarak beni dikkatle izlediğinden emin oluyorum.

Parmaklarım dudaklarında geziniyor, yumuşak ve uyarılmayla ıslanmış. Tüyleri diken diken oluyor ve şişmiş yumrusunu nazıkçe ittiğimde titriyor. Parmaklarım girişinin üzerinden kayıp sonra tekrar yukarı çıkarken sırtı yataktan kalkıyor.

"Güzel," diyorum ve göğsündeki o muhteşem kızarıklık yanaklarına doğru süzülüyor. Komodine doğru giderken gömleğimi çıkarırken dikkatsiz davranıyorum.

İki çift kelepçem var ama bu gece sadece birini kullanacağım. Kapıyı çekerek açıyorum, seti alıyorum ve istediğim yere götürmek için bileğini kavriyorum. Biri bileğinde, diğeri yatak direğinde olan kelepçelerin sıkılma sesiyle şaşkınlık içinde nefes alıyor. Uzanmış, itiraz etmemek için çabalıyor.

Kendini yeniden ayarlamasından ne olacağını bildiğini anlayabiliyorum. Pantolonumun kemerini çözüyorum ve o da hareketsiz kalıyor; yere düşüyor ve sertleşmiş sikim dışarı fırlıyor. Aletimin bir kadının içinde olmak için ne kadar acı çektiğini hiç bilmiyordum. Şimdiye kadar.

Kavrayıp bir kez okşadığında, kafasında çoktan boncuklar oluşmuştu.

Benim güzel Aria'm ihtiyaçla inliyor.

"Benim için bacaklarını aç." Ben daha sözlerimi bitirmeden, o çoktan itaat etmişti.

"Bunun için çok uzun süre bekledim," diye itiraf ediyorum ona, yatağa tırmanıp küçük bedeninin üzerinden geçerken. Kalçalarım uyluklarının arasına sığıyor ve dudaklarımı boynunun kıvrımına indirirken sikim amına yerleşiyor.

Onu ilk kez nasıl becereceğimi düşündüm. Beni ne kadar çok istediğini inkar edemesin diye onu üzerimde gezdirip gezdirmeyeceğimi. Yavaş ve istikrarlı olup olmayacağımdan emin değildim, orgazmının sınırına yaklaştıkça onu daha sert sikmem için çığlık atmasını sağlayacaktım.

Ama şimdi zamanı geldi ve ne kadar bencil olduğumu fark ediyorum. Ne kadar içten ve derinden bencil olduğumu.

Tek istediğim benim olanı almak. Kendimi onun içine sonuna kadar sokmak ve onu benim fahişemmiş gibi becermek. Benim ve sadece benim.

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Hızlı bir vuruşla onu mahvediyorum. Daracık amcığı zaten sıcak, ıslak ve sikim için istekli. Her şeyimi alıyor ve tatlı bir kendinden geçme sesiyle çığlık atıyor. Serbest eliyle, topuğu kıcımı kazarken tırnakları göğsümü tırmıklıyor.

Aletime şiddetle boşalırken içinde hareketsiz kalma ihtiyacı, kalçalarımı pistonlama ve bacaklarının arasına girme arzusu tarafından geçersiz kılınıyor. Onun uyarılmışlığının tatlı kokusu ve etlerimizin tekrar tekrar birbirine çarpma sesleri, yaptığım şeyi haklı çıkarmak için ihtiyaç duyacağım her şey.

Altımda debeleniyor, her sert hamlemde omuzları yatağa gömülüyor. Ona her vuruşumda, sanki sadece benim için yaratılmış gibi karşılık veriyor. Amının sıkılaşması, boğuk çığlıkları ve tatlı işkence inlemeleri hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Ben durmak bilmeyen bir tempo tuttururken tırnakları omzuma batıyor. Taşaklarım yukarı kalkıyor ve omurgam onun derinliklerine boşalma arzusuyla karıncalanıyor.

Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Dişlerimi sıkarak, tenimde soğuk bir ter patlayana kadar onu daha sert ve daha hızlı beceriyorum.

Tekrar çığlık atıyor, ama bu seferki farklı. Bu acı. Yüzüne de yansıyor. Bileğinin metal kelepçeye doğru çekildiğini görene kadar kalbim göğsümde sıkışıyor.

Lanet olsun. Onun üzerine tırmanırken tedirgin ve umursamazım, lanet kelepçenin kilidini açmak için anahtarı komodinde ararken onun uyarılması aletimi kaplıyor.

İstediğimden daha uzun sürüyor ve sonunda serbest kaldığında, kalçalarını kavramak için bir saniye bile kaybetmiyorum, sonra onu ters çeviriyorum, böylece kıcı havada dizlerinin üzerinde duruyor. Şaşkınlıkla bağırıyor ama ben her şeyimi onun sıcaklığına geri soktuğumda susturuluyor.

Havayı dolduran tatlı sesler cenneti andırıyor. Her itişte zevkle haykırıyor.

İki elimle kıcını kavriyorum, sikimin üzerinde spazm geçirirken neredeyse onunla birlikte boşalıyorum. Tırnakları çarşafı kazıyor ve kalçaları serbest bırakılmasının dalgalanmasıyla titriyor.

Bunun için yalvarmasını istedim. Küvette, yatağımda. Onu sikmem için yalvarana kadar boşalmasına izin vermeyecektim.

Ama en iyi hazırlanmış planlar asla işe yaramaz.

Amansız bir tempoyla içine girerken, dizlerinin üzerinde durmak için çırpındığını hissederken, sonunda ben vahşice içine girerken ve o zevkten tutarsız çığlıklar atarken altıma düşene kadar, durmam için bana yalvarmasını tercih ettiğimi fark ediyorum. Daha fazla dayanamayana kadar ondan aldığım zevkin her zerresini almayı tercih ederim.

Gevşeyip tükenene ve onu benden kurtarabilecekmiş gibi altındaki yorgana tutunmaktan başka bir şey yapamayana kadar.

CHAPTER 20

Aria

HİÇ BU KADAR LEZZETLİ BİR ŞEKİLDE KULLANILDIĞIMI VE BİRİ TARAFINDAN BU KADAR VAHŞİ BİR ŞEKİLDE SERBEST BIRAKILDIĞIMI HİSSETMEMİŞTİM.

Vücudum haftalardır olduğu gibi ağrıyor ama farklı bir şekilde. Hareket etmeye çalışırsam vücudum pes edecek ve çökecekmiş gibi hissettiren bir şekilde. Yatakta yuvarlanırken, onu hala içimde hissedebiliyorum. Her şeyimi alıyor ve beni tekrar tekrar uçurumun kenarına itiyor. Hatırlatma, kanıma arzu dolu bir istek gönderiyor.

Bana sahipmiş gibi sikti beni.

Çünkü öyleydi.

Hâlâ öyle.

Bu düşünce gözlerimin faltaşı gibi açılmasına neden oluyor. Bakışlarım yavaşça gri duvarları ve daha da koyu boyalı tepsi tavanı olan aydınlık odada geziniyor. Odada bir güç hissi var. Cesur ve hatta tehlikeli. Keskin ve modern mobilyalar ve yersiz hiçbir şey yok.

Ben hariç.

Carter'ın odasında olduğumu bildiğim için vücudum hareketsiz.

Hücrede değil; bir nefes beni yavaşça, izin verebileceğim kadar sessizce terk ediyor. Oraya asla geri dönmek istemiyorum.

Hiçbir şey duymuyorum. Tek bir ses bile. Bir an daha geçiyor ve yavaşça arkama uzanıp Carter'ın varlığını, yanımda uyuduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum.

Boş çarşafların ürpertisinden başka bir şey bulamıyorum.

Hala uyuyormuşum gibi davranarak arkamı dönecek gücü ve isteği bulmam itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü. Ama odada başka kimsenin olmadığını hissettiğim anlardan sonra bir fırsatını bulup etrafa bakıyorum ve odayı boş, yatak odasının kapısını da açık buluyorum.

Yatak odasına da diğer tarafa baktığım gibi yavaşça bakıyorum ve Carter'ın burada olduğuna dair bir işaret bekliyorum. Ama ondan hiçbir iz yok.

Parlak beyaz yorganla uyumsuz bir yığın canlı giysi dikkatimi çekiyor.

Doğrulamaya cesaret ederek ve bacaklarımın arasındaki sıkıcı ağrıdan irkilerek, dikkatlice onları kaldırıyorum ve asla giymeyeceğim ipek bir bornoz ve gecelik buluyorum.

Bu skandal ve bir modelin vücudu için. İlk düşüncemin onun beni hayal kırıklığına uğratacağı olması hiç mantıklı değil. Bu narin dantel ve ipek kombinasyonunun hakkını asla veremeyeceğimi. Onu hayal kırıklığına uğrattıysam, beni geri göndereceği düşüncesiyle haklı çıkarmaktan başka. Ve bir daha asla o hücreye girmek istemiyorum. Asla.

Carter'ın sesi tehditkâr düşünceleri delip geçene kadar kumaşı göğsüme bastırdığının farkında bile değilim.

"Sorun ne?" diye soruyor odaya girerken.

Başım kendiliğinden sallanıyor, sallanırken saçlarım çıplak omuzlarımı gıdıklıyor ve bana çıplak olduğumu hatırlatıyor.

Eşyalarını aramalıyım. Kaçmaya çalışmalıyım. Şifonyerin üzerine bir çift metal kelepçe koyana kadar bir çekmeceyi ve ardından diğerini açmasını izlerken, kendimi hayal kırıklığına uğrattığım tüm yolların madde madde sıralanmış bir listesi göğsümde ağırlaşıyor.

Rahat duruşu sadece bir cephe; güç hâlâ etrafına yayılıyor. Carter bana doğru geliyor.

Onu inkar edebileceğim hücreden, onun fahişesi olacağım yatağına TAŞINIYORUM.

"Eğer beğenmediysen, daha fazlası var." Carter'ın ses tonu en iyi ihtimalle küçümseyici ve elimdeki giysi yumağına başını sallayana kadar neyi kastettiğini anlamıyorum.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ince kumaşların yorganın üzerine düşmesine izin verdim. Burada oturup kendimi güvende tutmak ve özgürlüğümü geri kazanmak için mümkün olan en iyi pozisyonda olmak için ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken diken üstündeyim.

"Gergin olmanı seviyorum." Carter'ın sesi gözlerimi tekrar ona çeviriyor. Bugün onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyor. Giydiği kıyafetlerden değil, duruşundan ve bana doğru yürüyüşünden. Yatağın kenarında durup kokusunu içime çekiyorum ve onu bu kadar sevmekten nefret ediyorum. Kalçalarımın sıkılmasından ve inlediğimde dudaklarında beliren sırtıştan daha da çok nefret ediyorum.

Carter'ın sesi sinir uçlarımı ateşleyecek şekilde gürlüyor: "Dün gece senden hoşlandım," diyor. Çenemi avucunun içine almak için uzanarak dudaklarıma bakıyor ve başparmağını alt dudaklarımda gezdiriyor.

Ve içimde bir şeyler değişti. Bu adam çok fazla güce ve kontrole sahip, beni ve birçok insanı yok edebilecek biri.

yollar zaten var. Yine de şu anda tek istediğim beni öpmesi. Henüz öpmedi ve içimde bir parçanın buna ihtiyacı var.

Ancak başparmağı yatıştırıcı hareketleri durduruyor ve soru olarak ifade edilmesine rağmen konuşurken ifadesi düşüyor. "Yemek yemedin mi?"

"Daha yeni uyandım." Sözcükler, yalvarışla kaplanmış bir mazeret gibi çıkıyor. Dudaklarımdan çıkan zayıf ses beni iğrendiriyor. Hücrede daha güçlüydüm. Daha sert nefes alıyorum, şu anda kığım karanlık hücredeki ince şiltenin üzerinde olsaydı bir şakayı ısıracağımı biliyorum.

Ama geri dönmek istemiyorum. Bunu bu kadar net bildiğim ve elimden kayıp giderse ölecekmişim gibi bu gerçeğe tutunduğum için utanıyorum. Bu acınası gerçeğe duyduğum nefreti azaltmak için kendime burada çok daha fazla kaçış şansı olduğunu hatırlatıyorum.

Ve o hücrede ıstıraptan başka bir şey yoktur. Yalnızlığın, açlığın ve geçmiş acılarla dolu uykusuz gecelerin acısı.

Geri dönmeyi reddediyorum.

Carter'ın dokunuşu benden uzaklaşıp şifonyere dönerken düşüyor. "Mutfakta kahvaltı var. Eğer birini görürsen, onları görmezden gel, onlar da seni görmezden gelecektir. Anlaşıldı mı?" Kelepçeleri bir çekmecenin içine atıyor ve başka bir şey arıyor.

Omzunun üzerinden baktığında bir kez başımı sallıyorum, ancak içim sersemlemiş durumda. Tek düşünebildiğim burada beni kurtaracak birinin olabileceği. Merhamet gösterecek biri. Belki Jase? Ya da kaçabilirim.

"Sözlü yanıtlar, küçük bülbul," diyor sanki bana havanın nasıl olduğunu söylüyormuş gibi rahatça. Çekmece son bir kararlılıkla kapanıyor ve ben ona "Evet," diye cevap verirken kendimi tekrar başımı sallarken buluyorum, gözlerim sıktığı elinin arasından görünen metale sabitlenmiş halde.

"Ve bunu takacaksın," diyor bana ince bir zincir tutarken. Her santiminde küçük bir inci ve elmaslar var. Uzun, neredeyse göbek deliğime kadar düşecek kadar uzun ve elime aldığım da sonuna yaklaştıkça elmasların büyüdüğünü görüyorum. Ortada, gözyaşı şeklinde büyük bir elmas var.

Ama tüm bu parıltılar sadece güzelliğe bürünmüş günahlardır.

"Tasma mı?" Kalbim göğsümün içinde bir savaş davulu gibi atıyor. Dilimdeki yenilgiyi duyuyor olmalı.

"Bir ötücü kuşa tasma takamazsın Aria, ama onu bağlayabilir ya da kafese koyabilirsin. Seçim senin."

"Hücre mi yoksa kolye mi?" Açıklığa kavuşturmasını istiyorum ve sadece oraya geri dönmekten kendimi kurtarabileceğim fikri bile elimi kolyeye götürüyor.

Carter bir kez başını sallıyor ve gözlerim tekrar onunkilere dönüyor.

"Arkanı dön," diye emrediyor, gözlerinde ateş parlıyor. Nefesimi düzene sokarak sırtımı ona dönüyorum ve saçlarımı yana yatırdığında tatlı bir ürpertinin hem önümden hem de sırtımdan aşağı aktığını hissediyorum. Serin elmaslar ve inciler göğsümden aşağıya, omuzlarımın ve boynumun kıvrımlarına düşerken meme uçlarım sertleşiyor. Carter işini bitirdiğinde ellerini göğüslerimde gezdiriyor, sıcak nefesi kulağımın kabuğunu gıdıklarken "Çok güzel" diye fısıldıyor.

Ama bana gösterdiği nezaket kadar hızlı bir şekilde beni terk ediyor, yokluğu havanın soğukluğunu artırıyor. Ve ben onun yatağında dizlerimin üzerinde çıplak kaldım. Bir tasma takıyor ve korkuya dayalı kararlar alıyorum.

Babam ve Nikolay'ın düşünceleri geri dönüyor. Utanç, onların onaylamama ve iğrenme görüntülerine eşlik ediyor. Her ne kadar yalan söylemek istesem de, Carter'ın dün gece bana yaptıklarını sevdim ve tekrar yapmasına izin verirdim.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Kelimeler diğerk tarafımdan kopup geliyor. Saklamak ve sessiz olmamı söylemek istediğim tarafımdan.

Şifonyere doğru yürürken Carter'ın beni görmezden geldiğini düşünüyorum, ta ki "Çünkü yapabilirim," diye cevap verene kadar. "Bir adam bana ne istediğimi sordu, istediğim her şeyi alabilirdim ama senin resmini gördüm ve sana asla sahip olamayacağımı anladım." Yüzünü bana dönüyor, şifonyere yaslanıyor ve cevabımı bekliyor.

Günler önce söylediği, çok değer verdiğim sözleri hatırlıyorum. Bana umut veren sözleri. Ona nasıl yardım edeceğimi ve onun da bana her şeyi vereceğini. Bunun bir yalan olup olmadığını ya da şu anda bana söylediklerinin yapmaması gereken o anlaşmayla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Ve şimdi sen..." Sözümlü kesiyorum, sonra yutkunuyorum.

"Sana sahip değilim, Aria. Henüz sahip değilim. Ama sahip olduğumda, kalmam için bana yalvaracaksın." Kalbime en çok korku salan şey, ona ne kadar tamamen inandığım.

Bana doğru yürürken, dudaklarından kaçmak için yalvaran bir şey görebiliyorum. Belki sır olan, belki de olmayan bir şey. Ama o sadece parmaklarını tekrar dudaklarımda gezdiriyor ve beni terk edip yatak odasının kapısını açık tutmadan önce beni tekrar hazır olduğunda bulacağını söylüyor.

Bir şey dokunulduğunda sert ve kan akıtacak kadar keskinse, her zaman dikkatli olmalısınız. Sizi kıracak olan onun yumuşaklığıdır. Gardınızı asla indiremezsiniz.

Eğer akıllıysanız, ondan kaçınırsınız ve eğer etrafında olmanız gerekiyorsa, acı veren kısımlarından uzak durursunuz. Ama yok eden kısımlar bunlar değildir. Sizi dize getiren, arzulamaya başladığınız, karşı koymak istemediğiniz kısımlardır. Size unuttururlar ya da belki de keskinliğin sizi kesmeyeceğini düşündürürler, sanki bir şekilde bağışıklığınız varmış ya da artık ona av olmuyormuşsunuz gibi.

Bunu bildiğim halde, çenemi o şekilde kavrayışına karşı çaresiz kalıyorum. Ve parmak uçlarım hala onu hissedebildiğim yerde dururken orada çok uzun süre oturuyorum.

Uyandığımda nefes alamıyorum. Tenimi kaplayan soğuk ter, çarpan kalbim gibi beni de titretiyor. Oda karanlık ve bir an için göremiyorum, ama omuzlarımı kavrayan ve beni tutan eller kabusumdaki eller değil.

Stephan değil, Carter'ın uyanmam için bana bağırın sesini duyarken mantıklı düşünmeye çalışıyorum.

Işık görüş alanıma süzülürken göğsüm kabarıyor ve onu görüyorum. Ses tonundaki öfke, acı dolu ifadesinde yok.

Sakinleşmeye çalışırken omuzlarım öne doğru eğildi. Sadece bir gece korkusuydu. Onları kontrol edemiyorum. Onları durduramıyorum.

"Lütfen beni geri gönderme," diye zorlukla itiyorum ve Carter beni bırakmadan önce parmaklarının omuzlarımda daha da derinleşmesine neden oluyor. Yatak odasının uzak tarafındaki bir sandalyeye doğru ilerleyerek, vücudu öne doğru eğilmiş bir şekilde oturuyor, karanlık gözleri karanlık odada bana bakıyor.

Derim uyuşturan bir korkuyla karıncalanıyor. Hücreye geri dönemem. Bir korkumun, dünyamı mahveden ve daha fazlasını yapmakla tehdit eden bir adamın beni başka bir korkudan, hücreden uzak tutacağı düşüncesiyle gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Lütfen," diye zayıfça yalvarıyorum ve daha kelimeyi tam olarak söylemeden Carter bana, "Buraya gel," diye emrediyor.

Bedenim güçsüz hissetse de, çarşaflarıyla savaşıp uzuvlarımı hızla hareket etmeye zorluyorum. Neredeyse yere düşüyorum ve hızla ona doğru sürünüyorum, halı dizlerime sürtünüyorum.

Üzerinde sadece ipek bir pijama pantolonu var, ay ışığında karın kasları dalgalanıyor. Vücudu mermerden oyulmuş gibi görünüyor. İçimdeki korku hâlâ güçlü olsa da, parmaklarımın onun kaslarının oyulmuş hatlarında gezinmek için kaşındığını hissedebiliyorum. Başka hiçbir şey olmasa bile, o güzel bir dikkat dağıtıcı. Beni kullanabilir, derin bir uykuya daldırabilir. Ve şu anda bunun için yalvarabilirim.

Beni kullanması ve diğer her şeyi elinden alması için ona yalvarırdım.

Ona yaklaştıkça adımlarımı yavaşlatıyorum, kolye neredeyse yerde sürükleniyor. Kolyenin varlığı çıplaklığımı zihnimin en ön sıralarına yerleştiriyor. Dizlerini ayırdı ve ben de dizlerinin arasına yerleştim. Ayaklarının dibinde diz çöktüğümde karanlıkta ve gözlerindeki o bakışla güç saçıyor.

Sessizlikte ellerimi yavaşça kalçalarına doğru uzatıyorum. Tek kelime etmedi ama onu memnun etmem gerektiğinden eminim. Hücreye geri dönemem. Bunun için olmaz.

Parmaklarım ipek kumaşla sıcak teni arasında, kalçalarındaki derin V'nin üzerinde kayıyor.

Carter'ın güçlü parmakları bileğimi kavrayıp elimi çekince hareketlerim yarıda kesiliyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Bakışlarındaki yoğunluk alevlenirken zar zor nefes alabiliyorum.

O bana bakarken sessizlik uzuyor ve ne istediğini bilmediğim için kendimi çaresiz hissediyorum.

"Dört ayak üzerine kalk," diye emrediyor, ona çabucak itaat edebilmem için tutuşunu zar zor gevşetiyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki tek duyabildiğim bu.

"Yüzünü yere koy," diyor ve ben de kıçımı havada tutarak dediğini yapıyorum. Carter bana "Avuç içlerin yukarıda ve dizlerinde olsun," diyor ve yine dediğini yapıyorum, ama onları yeniden konumlandırıyor. Başımı yere koyduğumda vücudumun tüm ağırlığı omuzlarıma ve boynuma biniyor ve kollarım arkamda kalıyor, dengede durmaya ya da

bana herhangi bir şekilde yardım ediyor. Ona karşı tamamen savunmasızım ve onun merhametine kalmış durumdayım.

Carter etrafımda adımlarken bir an geçiyor ve sonra bir başkası. Yutkunmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Beni hoş bulmaması korkusu dizlerimin titremesine neden oluyor ve o da sadece bacaklarımı birbirinden uzaklaştırarak karşılık veriyor. Gözlerimi kapattığım anda, derin ve sert sesi gözlerimi açmamı ve ona bakmamı emrediyor. Üzerimde yükselen kara şövalyemin benim hakkımda ne düşündüğü ya da bana ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bana ne hayal ettiğini söyle," diyor sonunda ve ben ona cevap veriyorum, halı yanağıma sürtünüyor ve nefesim yüzümde sıcak hissediliyor.

"Hatırlamıyorum," diyorum ona ve bu doğru olsa da, dehşetin nelerden oluştuğunu biliyorum.

"Senin için önemli değil miydi? Hatırlayacak kadar önemli değil miydi?" diye soruyor arkamda çömelirken. Onu göremiyorum ama hissedebiliyorum. Carter'ın inatçı varlığını her zaman hissedebiliyorum.

"Hayır," diye başımı yere doğru sallıyorum ve benden istediğini düşündüğüm şekilde cevap veriyorum. "Önemli değil ve özür dilerim," diyorum ve sessizlik uzuyor.

Eli kıcıma değdiğinde vücudum öne doğru sarsılıyor. Başparmağının sert pedi amıma kadar iniyor, klitorisim boyunca nazikçe ilerliyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Kıç yanağıma morartıcı bir şekilde kavırıyor ve ben daha fazlası için hazırlanırken gözlerim sıkıca kapanıyor.

Vur! Eli kıcıma çarpıyor ve dudaklarımdan bir çığlık çıkmasına neden oluyor. Dişlerimi dudağıma gömüyorum ve bir tane daha alıyorum. Keskin acıya, elinin önümden yukarı kayması eşlik ediyor, böylece sol meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlayabiliyor. Acı ve zevkin birleşimi doğrudan klitorisimle bağlantılı. Vücudum sallanıyor

Şimdi sertleşmiş tepe noktamı çekerken hareketsiz kalamıyorum.

Kürek kemiklerimin arasından üst sırtıma bastırmak için beni anında serbest bırakıyor ve kıcımın aynı noktasına tekrar şaplak atıyor. Dudağımı ısırarak çığlığımı boğuk bir iniltiye dönüştürüyor ve vücuduma yayılan acı vücudumdaki her siniri tutuşturuyor, içimi ısıtıyor ve nefesimi kesiyor.

Halının üzerinde soluyarak daha fazlasını bekliyorum. Amımın hiçbir şeyin etrafında kenetlenmediğini hissedebiliyor, acıyı dindirecek bir zevk için dua ediyorum. Sırtımda gezinen eli omurgam boyunca ilerliyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Isırmadan önce nefesini kıcımda hissedebiliyorum, ağzım hem şaşkınlık hem de başka bir şeyle bir O oluşturuyor. Acı beklediğim gibi değil ve daha fazlasını düşününce bedenim zevkle titriyor.

Hızla geri çekiliyor ve bir başka keskin tokat kızgının tenimle buluşuyor, bu seferki gözlerimi yaşartıyor. Acı ve yoğunluk midemin çukurunda bir top haline geldi ve daha fazla dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ama ne istediğimi bilmiyorum.

"Seni neden cezalandırıyorum, Aria?" Derin sesi, kırık çığlıklarına yatıştırıcı bir merhem oldu.

"Çünkü seni uyandırdım," diye cevap veriyorum kalçalarının uyluklarımın arkasına sürtündüğünü hissederken. Arkama yerleşiyor ve dudaklarını omzuma indiriyor. Aletinin başı hafifçe girişime bastırırken omzuma küçük bir öpücük konduruyor. Bu sadece bir alay ve kendimi geriye doğru sallanırken buluyorum, beni becermesi ve acımı dindirmesi için dua ediyorum.

"Çünkü bana yalan söyledin." diye fısıldarken sıcak nefesi boynumun kıvrımlarını gıdıklıyor.

Cevap veremiyorum çünkü hemen içime giriyor ve beni tam istediğim gibi beceriyor.

CHAPTER 21

Carter

"Mülkte beş kanat var. Ve her birinin kendi kilidi var." Aria'ya bakıyorum, fuayeye girerken çıplak ayaklarının mermer fayanslara basışını dinliyorum. Çift kapılı giriş sadece birkaç adım ötede ve ona bakma isteğine direndiğini biliyorum.

"Her yerde kilit var, içeride ve dışarıda." Bana bir göz atıyor ve bakışlarımla karşılaşınca duraksıyor. "Arkadaş olarak görmediğim kişileri sık sık buraya davet ediyorum ve bazen gitmelerini istemiyorum."

Söylediklerimi düşünürken sessizleşti. Gerginlik vücudundan aşağı süzülüyor. Yutkunma biçiminde, ellerini önünde tutuşunda. Neredeyse kendi ayağına takılıyor. Ve ben onun gerginliğini seviyorum.

"Ön kapı mesela." Ona doğru işaret ediyorum ve sanki bakmak için can atmıyormuş gibi sertçe dönüyor. "Şuradaki kutu, sağında. İçeriden ya da dışarıdan açmak için bir şifreye ihtiyacın var."

"İkisinden biri olduğunu söylediğini sanıyordum." Yumuşak sesi sorgulayıcı. Ela gözleri sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana bakıyor.

Onu. Sanki onu incitmişim gibi. "Bir kuş ya bağlanır ya da kafese konur demiştin, ikisi birden olmaz."

"Tek yapman gerekenin sormak olduğunu öğrenmedin mi?" diye cevap verirken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Dudakları kaşlarını çatıyor ama sessiz kalıyor. Kafeste olduğunu biliyor. Nereye giderse gitsin, benimle birlikte gidecek, kafeste ve aynı şekilde korunacak.

"Ben bir tutsağım," diyor sesi çatlarken ve özlemle ön kapılara bakıyor. Mimari, bir misafirin ayrılmasını yasaklıyor gibi görünen bir şekilde önsezili.

"Daha önce babanın evindeydin." Sesim derinden geliyor ve fuayede yankılanıyor. Ben devam ederken gözleri şaşkınlıkla benimkilere uzanıyor: "Ayrılmaktan korkuyordum. İzin almadan bir şey yapmaktan korkuyordum."

"Korkmuyordum," diye fısıldıyor ve söylediği yalanın çok iyi farkında olduğunu biliyorum.

"Korkunun seni yönetmesine izin veriyorsun. Bana yalan söyleme." İçime bir huzursuzluk çöktü. Gerçekten korktuğu şeyin farkına varması her şeyi değiştirebilir.

"Ne yaptığımı ya da yapmadığımı nereden biliyorsun?" diye zayıfça soruyor, gerçeği reddediyor ve dikkatini başka bir şeye yöneltiyor.

O bana yalan söylediği için ben de ona bir yalan sunuyorum. "Bana teklif edildiğinde, araştırmamı yaptım. Babanın ordusunda arkadaşlarım var. Belli bir bedel karşılığında bilgi veren gözler ve kulaklar. Zamanının neredeyse tamamını odanda yalnız geçirdiğini biliyorum. Belki de bu yüzden bana itaat etmen bu kadar uzun sürdü. Hücrelere alışkınsın."

Ağzını açıyor, şüphesiz bir çürütme ile, ama akıllıca bir kelime konuşmadan önce kapatıyor.

Biz ilerlerken zaman geçiyor. İkimiz de sessiziz. İkimiz de kendi inkar dünyamızda.

"Eşyalarını ofisime, çalışma odama ya da yatak odama taşıyabilirim. Çizim defteri ve başka ne istersen," diye teklif ediyorum ama yine de sessiz kalıyor. Girmesine izin verilen iki kanadı gezerken parmakları birbiriyle oynaşıyor. Bir pencerenin önünden geçmediğimiz sürece hiçbir şeye bakmıyor ya da hiçbir şeyi fark etmiyor gibi görünüyor, ki işaret ettiğim gibi pencerelerin üzerinde de kilitler var.

Onu büyük mutfağa götürürken bana "Neden beş kanat var?" diye soruyor. Hâlâ yemek yemedi ve yemesi gerekiyor. Yememesi için hiçbir neden yok ve yemezse onu hücreye geri gönderme tehdidi, hayatla konuşulmaya çok yakın. Bunu başka bir şey için saklamayı tercih ederim, daha anlamlı bir şey için. Ama küçük kuşumun yemeye ihtiyacı var.

"Dört erkek kardeşim vardı ve her birinin kendi kanadı olması gerektiğine karar verdim," diyorum ve mutfağa giriyorum. Bahçe arka duvarın hemen ötesinde, yerden tavana kadar siyah camla kaplı. Yerler koyu ceviz renginde ve o kadar düzgün cilalanmış ki yansımalarımızı görebiliyorum.

Gözleri son teknoloji dolaplardan beyaz granit tezgahlara kadar şık ve modern mutfakta geziniyor. Her şey beyaz renkte yapılmış. Temiz ve modern ve siyah camı mükemmel bir şekilde dengeliyor.

Birçok şey söyleyeceğini tahmin ediyorum ama dudaklarından dökülen bir sonraki kelimeleri değil.

"Özür dilerim."

Alnım derin bir kırııklıkla kıvrılıyor. "Ne için?" Soruyorum.

"Dört erkek kardeşiniz olduğunu söylemişsiniz. Sanırım biri ya da daha fazlası vefat etti?" Yüzünü bana dönüyor ve kalçası adadaki taburelerden birine sürtünüyor. Oturup oturmaması gerektiğinden emin olmadığını anlayabiliyorum ve onu merakta bırakıyorum. Tıpkı içimdeki pişmanlık ve üzüntü sancılarını bıraktığım gibi. Onun yerine Aria'nın ne kadar seçici olduğuna odaklanıyorum. O güzel ve anlayışlı olmanın ölümcül bir bileşimi. Bunu hatırlamam gerek.

"Carter," diye sesleniyor Jase arkamdan ve ben döndüğümde adımları yavaşlıyor. Gözleri benim olduğum yerden, neredeyse Aria'yı görmemi engelleyecek şekilde, Aria'ya kayıyor.

Gözleri Aria'nın vücudunda gezinirken bana "Meşgul olduğunu fark etmemiştim," diyor. Kuşakla sıkıca bağlanmış ve dekoltesini örten bornozuyla bile baştan çıkarmak için yaratılmış gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Ona soruyorum ve yine ona bakıyor. Çevremden onun yere bakışını ve parmaklarının birbiri etrafında sıkı düğümler atmaya devam edişini izliyorum.

Boynunun arkasını hafifçe kavrayarak kıpırdanmasını durdurur.

İkisi de onun benim için ne olduğunu bilmek istiyor. Havadaki gerilimi hissedebildiğim kadar bunu yüzlerinde de görebiliyorum.

Ne olduğu önemli değil, yeter ki benim olduğunu bilsinler.

Dahası, Jase'in şu anda onu tutuş şeklimi ve neden hücrenin dışında olduğunu sorguladığını biliyorum. Belki de onu burada ne kadar tutacağımı merak ediyordur. Ya da regl dönemini ne kadar sürdüreceğimi.

Jase bana araba hakkında bir şeyler anlatırken başparmağımla boynunun arkasına yatıştırıcı vuruşlar yapıyorum. Ne sikimden bahsettiğini bilmiyorum. Umurumda da değil. I

Tedarikle ilgili bir güncelleme olduğunu varsayıyor ama Aria'nın önünde açıkça konuşmak istemiyor.

Küçük bülbülüm dokunuşlarımın altında rahatlıyor, arada bir bana bakıyor. Onun hakkında ne düşündüğünü merak ettiğini biliyorum.

"Aria," Jase'in söylediklerinin ortasında onun adını söylüyorum ve o da susuyor. "Dışarı ıkmanı istiyorum, böylece Jase'le konuşabilirim." şu anda tek duyabildiğim onun nefes alış verışi. Korku, umut ve çevresindekilerin şaşkınlığı. Zavallı Aria'm çok az şey biliyor. Ama öğrenecek.

abucak başını sallıyor ama elim sırtından aşağı kayarak ipek üzerinde bir iz bırakana kadar kıpırdamıyor. Ben onu kapıya doğru götürürken Jase elleri cebinde, adanın yanında duruyor. Kapı da siyah camdan ve duvarla bütünleşiyor, ancak biyometrik güvenlik paneline onaylanmış bir parmak izi bastırıldığında açılıyor. Aria dikkatle izliyor, ama denese bile aamazdı ve bahçenin etrafındaki on beş metrelik duvarlar ve arazinin etrafındaki korumalı çitlerle kaçamazdı.

Farkına vardığında yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

"Ve bu konuşmayı bitirdiğimde, yatak odasına dönüyoruz." Ona doğru eğildim ve kulağına fısıldadım, "Seni doyana kadar becereceğim."

Jase'in ayak sesleri bana onun geldiğini haber verirken Aria'nın bahçeye doğru yürüyüşünü izliyorum, sanki ilk kez yaşıyormuş gibi güneşin yüzüne vurmasına izin veriyor.

"Jared'i kulüpte gözetim altında tutuyorum. Hafta sonuna kadar S2L'nin ağır alıcılarının bir listesini çıkarmış olacağız."

"Mkemmek," diye yanıtlıyorum onu, Aria'nın bahçenin derinliklerine doğru yürüyüp bir çim parçasına uzanmasını izlerken. "Başka bir şey var mı?"

"Talvery onu yakaladığımızı biliyor."

Bir gülümseme dudaklarımı yukarı çekiyor. "Yeterince uzun sürdü. Romano'nun adamlarından biri mi sızdırdı?"

Başını sallarken Aria'yı izleyen Jase'e dönüyorum. "Sonsuza kadar gizli kalamazdı." "Onun için gelecek." diye eklemekten önce bana bakıyor.

"İsteyecektir," diye düzeltiyorum onu. "Ama hangi adamı buraya gelip onun için ölmeye razı olur?"

Jase, "Nikolai'dan övgüyle bahsediyor," diye öneriyor ve yüzündeki gülümsemenin ipuçlarını görebiliyorum. Aria'nın hücredeki ilk haftası, tuğla duvarlardan başka hiçbir şeye yüksek sesle konuşmadığı, yardım ve arkadaşlık için yalvardığı için bana bol miktarda bilgi verdi. Nikolai'nin adı neredeyse her lanet günde dudaklarından dökülüyordu.

"Bırakın gelsin. İçlerinde ilk ölen o olabilir."

CHAPTER 22

Aria

Kahve kokusu beni uyandırıyor ve hiç düşünmeden geniş yatakta yuvarlanıyorum, daha tam olarak uyanmadan geriniyorum. Kaslarımın yatıştırıcı sızısı rahatlatıcı, temiz çarşafların yumuşak kokusu ve içimi hem sızlatan hem de ısıtan erkeksi bir kokunun ipucu da öyle.

Ve sonra hatırladım.

Her zaman böyledir.

Hücreden çıkalı üç gün oldu ama yine de Carter'ın yatağında uyandığımda hatırlamam biraz zaman alıyor. Belki de bunun gerçek olduğunu kabul etmek istemiyorum. Belki de bilinçaltımın bir kısmı buradan çok uzakta. Ama her sabah hatırlamak zorundayım.

Yavaşça atan kalbimi sakinleştiriyorum ve bir ses, onun burada olduğuna dair herhangi bir işaret bekliyorum. O günahkâr bir bağımlılık, kanıma giriyor ve yasak olana duyduğum şehveti ve ateşi körüklüyor. Onu, kabulünü, hâkimiyetini arzuluyorum ama yine de bunun yanlış olduğunun farkındayım. Buradan çıkmamanın bir yolu olmalı diye fısıldayan o küçük ses gün geçtikçe daha da sessizleşiyor. Beni en çok korkutan da bu.

Üç sabahtır Carter'ın yatağında uyanıyorum ve son ikisinde olduğu gibi burada değil.

Fiziksel olarak değil ama izliyor. Dün zor yoldan öğrendim, hücreden çıktığının sadece ikinci günüydü. Dinleyerek ve itaat ederek bir gün daha harcayamayacağımı düşündüm. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Hatıralarım bakışlarımı şifonyere yöneltti.

Burnumu sokuyordum. Nasıl yapmayayım? O burada değildi ve hâlâ onun elinden kurtulmanın bir yolu yok. Kimse içeri girmiyor ve kimse dışarı çıkmıyor. Burası bir kale ve ben de onun tutsağıyım.

Ve böylece, çekmecedен çekmeceye, bir şey bulma umuduyla onları açtım. Ne olduğundan emin değilim. Bir tabanca ya da silah.

Taleplerde bulunsam ve onu silah zoruyla tutsam beni dinleyeceğinden ya da onu acele ettirmekte veya beni bırakmaya zorlamakta başarılı olabileceğimden emin değilim. Nedense buna inanmakta zorlanıyorum ama yine de denemek zorundaydım.

Gözlerim kapanıyor ve bedenim geriliyor, onun derin sesini ve beni nasıl derinden sarstığını hatırlıyorum. Çılgılık attığımda çekmece çarparak kapandı ve omzumun üzerinden kapı çerçevesine yaslanmış Carter'a bakmaya cesaret ettim.

"Diz çök." Carter'ın defalarca reddettiğim tek kelimesi beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Özür dilemeye ya da yaptığım şeyi gizlemeye çalışırken kelimelerim birbirine karıştı.

Ama ben her zaman berbat bir yalancıydım ve o daha iyi biliyordu.

"Ağzını aç." Bana bu komutu verdiğini duymak amımı ısıttı ve arzuyla sıktı. Beni gırtlığımdan sıktı. Sanırım bir cezaydı ama benim için öyle değildi.

Parmaklarım kalçalarımı kazarken, gözlerim yanarken ve nefesim kesilmişken kendini boğazımdan aşağı itti. Ve ben onun için ıslaktan başka bir şey değildim.

Korku hâlâ mevcuttu. Her zaman vardı. Beni kullanmayı bitirdiğinde, beni hücreye geri gönderebileceği bilgisi bu korkuyu çok canlı tuttu.

Geri çekilip tekrar nefes al m a m a izin verdiğinde benimle işi bitmemişti. Nefes almak için çırpındığımda beni dört ayak üzerine düşmeye zorladı. Utanç verici bir şekilde, yüzüm haliya çarptığında sıcaklaştı ve içime girdi. Boğuk bir zevk sesiyle inlerken sırtım kamburlaşmaya çalıştı.

Neredeyse anında boşaldım ve Carter içimin derinliklerinde hareketsiz kaldı. Kafatasımın dibindeki saçları kavrayarak beni sırtımı eğmeye zorladı ve kulağıma fısıldadı, "Sana yaptıklarımı çok seviyorsun." Bunu inkâr edemezdim.

Çok hoşuma gitmişti. Ama bu bir cezaydı ve beni yerde nefes nefese ve doygun bir şekilde bırakmadan önce bunu ve yaptıklarımı hatırladım.

"Bir dahaki sefere hücre olacak." Henüz açmadığım çekmecelere bakarken sözleri kafamda net bir şekilde çınlıyor.

Beni becerme şeklini seviyor olabilirim ama bu pek bir şeyi değiştirmiyor. Artık dürtülerimle savaşmıyorum. Onları istiyorum ve hayatta kalmama yardımcı o l u y o r l a r , ama bu beni daha az utandırmıyor, çünkü burada bir mahkum olduğumu ve Carter'ın benimle istediği gibi yapabileceğini çok iyi biliyorum.

Özgürlüğümü arzuluyor olsam da, bu tutsaklığında arzularımın olmadığı anlamına gelmez.

Her zaman fark ettiğim bir şey Carter'ın ne yapmadığıdır.

Beni hiç öpmedi. Bir kere bile. Ve etrafta insanlar varken benimle aynı şekilde konuşmuyor. İki erkek kardeşiyle tanıştım ve her seferinde bir kenara atılmayı ya da aşağılanmayı bekliyordum. Ama her seferinde, Carter benimle sanki sıradan biriymişim gibi konuştu.

Belki bir arkadaş. Ya da bir iş tanıdığı. Sözleri az olsa da kardeşleri de öyle.

Yalnızken durum farklı. Sesinde beklemediğim bir rahatlık var ve bu rahatlık bana bir emir verdiğinde yerini ağır bir arzu temposuna bırakıyor.

Tüm bunların birleşimi zihnimde bir kaos kasırgası yaratıyor.

Ama bir gerçek değişmiyor: Hayatta kaldığım bir gün daha, Carter'ın fahişesi olduğum bir gün daha.

Çıplak ayaklarım yatağın altındaki halıya batıyor ve yatağın üzerinden sıyrılıp şifonyerin üzerindeki kahve fincanına doğru yürüyorum. Dokunduğumda hala sıcaktı.

Uyandığım her an milyonlarca düşünce beni bombardımana tutuyor. Bunu neden yapıyor, sürekli aklımda olan bir şey. Carter niyetli bir adam. Hesaplı ve çıkarıcı.

Sıcak kahve fincanını dudaklarıma götürerek üstünden üflüyorum ve sıcaklığın yüzümü okşadığını hissediyorum.

Bardağın içine bir şey koymuş olabilir. Bana dünü hatırlatmak için kasıtlı olarak şifonyerin üzerine bırakmış olabilir. Ayaklarım beni cezalandırdığında olduğum yerde duruyor.

Bir fincan kahveyi görüş alanıma sokup bana bırakmasının olası tüm nedenlerini gözden geçiriyorum. Acı kahve tadını daha az belli edecek kadar krema ve şekerle tatlandırılmış. Dün kendim için bir fincan yaptım, buraya geldiğimden beri içtiğim ilk kahve. O da izlemiş olmalı.

Belki de bunu buraya bırakmasının nedeni buydu; beni izlediğini bilmemi istiyordu. Belki de sadece uyanmamı istiyordu.

Şekerli ilacı yutarken, bunun önemli olmadığına karar verdim. İstedğim kadar merak edebilirim ama asla bilemeyeceğim.

Önemli olan tek şey, eğer içmezsem bunu bilecek olması ve hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyorum. Bu da dünden sonra riske atmak istemediğim bir şey.

Her kararında temkinli ve akıllı olmaya kararlıyım.

Hücreye geri dönmemek ve Carter'a yardım etmek için. Anlaşmasını unutmadım. Ona yardım edeceğimi ve sonra bana her şeyi vereceğini söyledi. Bekliyorum, onun gözüne girmeye çalışıyorum. Ama bir şeyler değişecek. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Tek yapmam gereken itaat etmek ve zamanın gelmesini beklemek. Ya planının meyve vermesini ya da başka bir fırsatın ortaya çıkmasını ve böylece kaçıp babamın evinin güvenliğine geri dönebilmeyi.

Ben daha farkına bile varmadan seramik kupa elimde boşalıyor ve yatağın ucuna benim için bıraktığı kıyafetleri giymek için onu şifonyerin üzerine bırakıyorum.

Onun başka bir rutini. Bu rutinler beni rahatlatıyor. Ne bekleyeceğimi ve nasıl tepki vereceğimi bilmek. Hiç değilse bu beni korkutmayan b i r şey.

Kumaş bugün daha kalın. Şeffaf ya da narin değil. Siyah pamuklu bir elbise olduğunu anlamak için omuzlarından tutup kol uzunluğunda tutmam gerekiyor. Çok güzel ve üzerime geçirdiğimde, yumuşak kumaş dizimin hemen üzerinde durduğu yerde gıdıklanıyor, kendimi güzel hissetmeye başlıyorum.

Kolye, elbise. Klasik olarak zarifler ve kıvrımlarımı sarıyorlar. Saçımı taramak ve Jase'in benim için aldığı tuvalet malzemelerini kullanmak istiyorum.

Her şeyden çok, dün gece bana verilen yeni tuvallere eskiden olduğum kadının resmini çizmek istiyorum. Boş bir sayfa mürekkeple kaplanmak için yalvarıyor ve ben artık çok farklı hissediyor ve görünüyorum. Belki yüzeyde o kadar değil ama

Düşündüğüm ve hissettiğim her şey artık bir zamanlar olduğu gibi değil.

Ama önce, benden istediği gibi giyineceğim, onu arayacağım ve sonra eskiden ne olduğunu hatırlayabileceğim ve eskiden tanıdığım kızın son parçasına tutunabileceğim sanatta saklanarak zamanımı bekleyeceğim.

Parmaklarımı buklelerimin arasından geçirip bir örgü yaparak omzuma yerleştirirken ve ardından kozmetik çantasına uzanırken sadece Carter'ın eline oynadığımı biliyorum. Kendimi tanıyamıyorum.

Ama aynadaki kadın çok güzel. Diğer kadınları kıskançlıkla dolduran türden bir güzellik, ama maskarayı tezgâha bırakırken, kimsenin beni kıskanmayacağını ve Carter için sadece güzel bir oyuncak bebek olduğumu biliyorum.

Şimdilik. Olmam gereken şey bu. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum. Hayatta kalmak için buna mecbur olduğuma kendimi ikna ederek bunu onurlandırmaya çalışıyorum. Ama onun için bacaklarımı açmamı emrettiği düşüncesinin içime bir sıcaklık ve arzu dalgası gönderdiğini inkâr edemem.

Yatak odasından dışarı adım atmak beni tedirgin ediyor. Burada kendimi güvende hissetmek pek mantıklı gelmiyor ama yatak odasına sadece Carter'ın gireceğini bilmenin verdiği bir güvenlik hissi var. Ne beklemem gerektiğini biliyorum. Bu duvarların dışında henüz keşfetmediğim şeyler var.

Çalışma odasının nerede olduğunu biliyorum ve dün orada epey zaman geçirdim. Fotoğraf üstüne fotoğraf ve güzel sanat eserleri çalışma odasının duvarlarının her santimini kaplıyordu. Kendimi kaybetmek ve her birini tek tek incelemek, bir şekilde kayıp gittiğimi ve sanatın içine, buradan uzağa düştüğümü hayal etmek kolaydı.

Burada eski kamyonlara düşkün biri var. Yaklaşık on fotoğrafta paslanmış ve yıpranmış kamyonlar vardı.

Karla kaplı kaputlar ya da lastiklerin altından görünen mavi çiçekler. Fotoğraflardaki duyguyu hissedene kadar eski kamyonların güzel olduğunu hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Belki onun yerine onu çizerim. Ya da ikisini de. İkisi için de bolca zamanım var.

Carter'ın yatak odasından mutfağın nerede olduğunu da biliyorum.

Oraya bir kez tek başıma gittim ama diğer seferlerde Carter beni oraya getirdi.

Dün beni mutfakta diz çöktürdü. Bunu söyleme şekli bana yatak odasındaki cezayı hatırlattı ve itaat etmek için hızla yere kapandım.

Soğuk zemin pürüzsüzdü ve bacaklarıma karşı acımasızdı ama o bana yemeklerinden parçalar yedirirken kıpırdamadan ayaklarının dibinde durdum. Sanırım bunu yapmaktan gerçekten hoşlanıyor. Beni dizlerimin üzerinde, onun merhametine bırakmaktan. Ve itiraf etmeliyim ki bundan nefret etmiyordum, en azından mutfağa biri gelene kadar.

İçeri girenin kim olduğunu duyabiliyordum ama tek kelime etmediler. Nasıl hareketsiz kaldığımı, ne yapacağımı bilemediğimi hatırlıyorum.

Carter somon parçalarını dudaklarımin arasına yerleştirmeye devam etti. Ve saniyeler içinde, içeri giren her kimse gitti.

Bildiğim kadarıyla burada yaşayan dört adam var. Carter dışında benimle konuşan tek kişi Jase. Ama sanırım bu sadece Carter izin verdiğinde oluyor. Ve aklımın bir köşesinde onunla arkadaş olmak için bir not var. Ne kadar çok cephanem olursa o kadar iyi.

Ama dikkatli olacağım. Akıllı olacağım. Ve şimdilik, bu itaat etmek anlamına geliyor.

Neredeyse büyük mutfağın sağ eşiğine gelmiştim ki Carter'ın tezgâha yaslandığını gördüm, elinde bir iPad vardı ve dikkati ona odaklanmıştı.

Donup kalmama engel olamıyorum. Sanki bir şekilde zengin salonun içine karışabilir ve o beni görmeden ortadan kaybolabilirmişim gibi.

Dokunuşu tüm sinir uçlarımı yaksa bile, Carter'dan hâlâ korkuyorum. Bu asla değişmeyecek. Titrek bir nefes vermek benim çöküşüm oluyor; Carter görevinden başını kaldırıp beni görüyor. Görünüşümü incelerken bakışları ölümcül.

Yavaş yavaş. Çok yavaşça.

Bakışlarının değdiği her santim deri anında alev alıyor.

"Gel." Bana verilen tek kelime bu. Reddedilmeyecek bir emir ve göğsümdeki o hızlı vuruş yoğunlaşıyor. Bir adımdan diğerine.

Hayatım bir dizi dikkatli adıma dönüştü.

Daha mutfağa tam olarak girmeden diz çökmemi emrediyor ve ben tereddüt ediyorum. Sesi farklıydı. Hürmet ve arzu yok. Bir terslik var ve hemen savunmaya **g e ç i y o r u m** . Neyin değiştiğini merak ederken ellerim nemli hissediyorum. Neredeyse ona yanlış bir şey yapmadığıma dair yemin edecektim.

Daha önce sadece ayaklarının dibinde diz çökmüştüm ama sesindeki güç dizlerimin bağını çözdü ve beni yanında istemesinden korkmama rağmen koridorda o n d a n bir metre uzakta olduğum yere çöktüm. Korku. Bu çok dikkatli atılmış adımlara korku hükmediyor.

Bir an geçiyor ve sonra mutfağa açılan kapıdan bana doğru bakmadan önce bir an daha geçiyor. "İşte, bülbül. Gel burada diz çök." Sesinde bir kızgınlık var ve neredeyse ağlayacağım. Bu çok saçma. Azarlamasının beni bu derece üzmesi tamamen saçma, ama diz çökmüş bir pozisyonda yanına oturmak için son birkaç metreyi sürünürken, vücudum neredeyse bükülüyor,

Ve bu sabah Carter'ın neden farklı göründüğünü anladım. Daha sert ve daha az ilgili.

"Onu iyi eğitmişsin." Adamın sesi kanımda öfke uyandırıyor. Korkuyla karışıyor, kafamı karıştırıyor ve yüz ifademi, hareketlerimi kontrol etmekte zorlanıyorum. İçimdeki her şey Romano'ya bakmak, onun soğuk ve karanlık gözlerine bakmak ve ona siktir olup gitmesini söylemek için çılgılık atıyor.

"Öğrenmesi gereken daha çok şey var," diyor Carter dalgın dalgın, iPad'in ekranını kaydırıp dikkatini ona odaklayarak. Bana dokunmuyor. Kardeşlerinin yanında yaptığı gibi değil.

Başım neredeyse boynumu acıtacak kadar aşağıya sarkıyor ama Romano'nun yüzümü görmesini istemiyorum. Konuşmamak için yanağımın içini kanayacak kadar sert ısırarak zorunda kalıyorum.

Hissettiğim hiçbir şeyi yatıştırmasa da kendime *akıllı olmamı* hatırlatıyorum.

"Nasıl-"

Carter Romano'nun sözünü kesti ve "Ben bundan memnunum. İlerleyelim."

Carter basit sözleriyle yanımdan ayrılıp mutfığa doğru birkaç adım yürüyor, iPad'i Romano'ya geri veriyor ve ben de yukarı bakma şansını yakalıyorum. Gıcır gıcır gömleği ve koyu gri pantolonuyla Carter'ın pahalı ve baskın görünümü Romano'nunkiyle çelişiyor. Gömleğinin önü bol geliyor, kilosundan dolayı vücuda oturacak şekilde dikilmediğinden şüpheleniyorum.

"Ne zaman başlıyor?" Carter bana doğru yürürken Romano'ya sırtını dönerek soruyor. Bakışımı yakalıyor ve bana ulaşana kadar bakışını sürdürüyor, bakışını kırmamak için beni çenemi yukarı çekmeye zorluyor.

Sadece eli saçlarıma ulaştığında ve başımın arkasını kavradığında gözlerini kaçırıyor. Ona sahip olmanın verdiği tatmin ve heyecan

Beni bu kadar nazik ve sahiplenici bir şekilde tutmak inkar edilemez bir şekilde berbat. Ama yine de neredeyse gülümsüyorum.

Ne kadar rahat olursam, onun küçük dokunuşlarını ve vücudunun sıcaklığını o kadar çok arzuluyorum.

Bu şekilde olmaması gerekiyordu ama kendimi bu yeni gerçekliğe doğru kayarken hissedebiliyorum.

"Gelecek hafta," diye yanıtlıyor Romano ve sırtışını duyar gibi oluyorum. "Hepsini aynı anda çıkarmaya başlayacağız. Yapabildiğimiz kadar çok."

Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, haftalar önceki konuşmayı hatırlıyorum. Babamın adamlarını öldürecek ve benim tek düşünebildiğim Nikolai, ilk öpücüğüm ve bu dünyadaki tek gerçek arkadaşım. Ailem ve birlikte büyüdüğüm herkes.

Biliyorum ama yine de hiçbir şey yapamıyorum. Orada sessizce otururken etrafımdaki hava boğucu bir hal alıyor, bazılarının daha önce ne kadar kolay öldürdüğünü, o adamların ölmesini defalarca nasıl dilediğimi hatırlıyorum. Ama hepsi değil. Ailem değil. Nikolai değil.

İçimden cevaplar için yalvarıyorum, merhamet için yalvarıyorum. Ama yüzeyde sakin kalıyorum ve Romano'nun gitmesini bekliyorum. Sevdiğim insanlardan bazılarını bağışlamamın bir yolu olmalı. Sevdiğim tek insanları. Sahip olduğum tek aile.

Lütfen, merhamet göster. Carter beni bir kez daha terk edip Romano'yu kapıya kadar geçirirken ve beni mutfağın zemininde yalnız ve zavallı bir halde bırakırken neredeyse bu sözleri fısıldayacaktım.

Sesimi çıkarmıyorum. Sessiz kalıyorum.

Ama yalvaracağım. Savaşacağım. Her şeyi yapacağım. Ailemi öldürmelerine izin vermeyeceğim.

Bir yolu olmalı.

Bana değer veriyorsa merhamet gösterecektir. Bakışlarım koridordaki ikisinin gölgelerine düşüyor. Son düşüncenin en üzücü yanı, merhamet göstermeyeceğini zaten biliyor olmam. Ben sadece onun fahişesiyim.

CHAPTER 23

Carter

ATEŞ ÇITIRDIYOR. Bu rahatlatıcı seste her zaman huzur bulmuşumdur. Ötücü kuşumun uğultusu buna yaklaşan tek şey ve farkında olsun ya da olmasın, onu çalışma odasında bıraktığımdan beri sık sık uğulduyor.

Püsküllü kanepenin arkasına tutunarak, ateşin yüzündeki ışıltısını izliyorum. Gölgeler onu daha da güzelleştiriyor. Ocağa yaklaşmış olmasına rağmen ışıkları açmamış. Güneş saatler önce battı ve bu odayı dolduran gün ışığını da beraberinde götürdü. Ama o ateşin başında kalmış, sanatıyla meşgul.

"Aria." Onu ürkütmemek için sesimi sakın ve nazik tutmaya çalışıyorum. Ama tam tersini başarıyorum ve elindeki siyah kömür, çizmekte olduğu parçanın ortasında bir iz bırakıyor. Şaşkınlık ve korku, ayrılmış dudaklarından belli oluyor ama yüz ifadesini çabucak değiştiriyor, defterini ve kömürü ocağın üzerinde bırakıp önümde diz çöküyor.

Bana başka bir şekilde hitap etmiyor, sadece bir emir bekliyor. Teslimiyeti çok güzel, ama içimde bir burkulma var. Numara yapıyor. Sadece dün yüzünden. O

iyi davranıyor çünkü onu odamı ararken yakaladım. Beni kandıramaz.

"Bu sabah iyi iş çıkardın," diye iltifat ediyorum ona geniş kanepenin etrafında dönerken. Gözleri beni izliyor; yaptığım her hareketi izliyorlar.

Benim onu gördüğüm kadar, onun da beni gördüğünü biliyorum. Beni her gün, her saniye ona çeken şeylerden biri de bu.

Benden saklayamadığı küçük dürüstlük ipuçlarını kaçırmak istemiyorum.

"O adamdan hoşlanmıyorum," diyor nefesinin altından, gözlerini bana doğru kaldırmaya cesaret ederek. "Romano." Dudaklarımda bir sırıtış belirliyor. "Anlayamadım," diyorum onunla oynayarak.

Mükemmel bir şekilde yaptı. Bana boyun eğdi ve onu nasıl kontrolüm altında tuttuğumu gösterdi. Ona olan nefretini kontrol edemediği zamanlarda bile onun kontrolünü ele geçirdiğimi.

Onu kendi ölümüne hazırlamama yardım ediyor ve bunun farkında bile değil.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Kanepeye gömülüp rahatlarırken ona soruyorum, o da bir kez başını salladıktan sonra fısıldıyor: "Evet."

"Buraya gel." Yanımdaki koltuğu okşuyorum ve buraya emekleyerek mi yoksa ayakta mı gelmesi gerektiği konusunda tartışmasını izliyorum. Kömürle kaplı sağ eline bakarak ayakta durmayı ve sehpanın üzerindeki havluya uzanmayı seçiyor. Ellerini hızlıca temizledikten sonra yanıma oturmak için sessizce yürürken hareketlerinde kasıtlı davranıyor. Sessizliği sadece ateşin çıtırtısı kaplıyor.

Otururken kolumu beline doluyor, onu kendime çekiyorum, dudaklarımı kulağına indiriyorum ve boynuna geçmeden önce

lobunu ısırıyorum.

Ona dokunduğumda nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyor. İçindeki o sürekli sorgulamayı kaybediyor ve kendini tamamen bana bırakıyor. Nefes alışının hızlanmasına ve başının yana düşmesine izin veriyor. Ellerim onun üzerindeyken benden saklanamıyor.

Bağımlısı olduğum baş döndürücü bir duygu.

Sanırım bana ne kadar sık dokunduğunun farkında değil. Şimdi olduğu gibi, ben dişlerimi boynunda aşağı yukarı gezdirirken o nasıl omzuma uzanıyor.

Kulağını bir kez daha ısıyor ve hırıltılı inlemelerinin heyecanını göğsümün derinliklerinde hissederek ona fısıldıyorum: "O adamın ölmesini istiyorum."

Kirpikleri aralanıyor ve aralanırken Jase kapıdan giriyor. Tereddüt ediyor ve neredeyse arkasını dönüyor ama girmesi için elimle işaret ediyorum. Defalarca denkleme başka bir kişi eklendiğinde kendini kaybediyor. Nasıl tepki vereceğini unutuyor ve kanadı kırık, kaybolmuş küçük bir kuşa dönüşüyor. Kucağımda kaskatı kesilmiş bir halde, Jase içeri girerken nereye bakacağını bilemiyor.

Yavaşça bacaklarını kanepeye doğru çekiyor ve başını eğiyor. Jase'in beni izlediğini biliyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum.

"Sen benimsin," diyorum bana dönüp bakmasını emreden bir sesle. "Başını dik tutacaksın." Gözleri hafifçe açılıyor ve sonra yakasından göğsünün ortasına kadar izlediğim parmaklarımı takip ediyor. "Bunu başka nasıl görecekler?" İşaret parmağım kolyeyle iç içe geçiyor ve o da anlayışla başını sallıyor.

Dokunuşumun hemen ötesinde kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum ama kolyenin yerine düşmesine izin veriyorum ve kardeşime dönüyorum. Daha birkaç gün önce gözlerinde beliren yargı ve tiksinti

gitti, yerini sadece merak aldı. Planladığımdan daha uzun sürmüş olsa da her şey umduğumdan daha iyi gidiyor.

"Gelecek hafta için ayarlandı." Bu sözler Jase'in kulağına gidince ve Romano için sevkiyatın erkene alındığını söyleyince Aria'nın tavrının yeniden değiştiğini fark ediyorum.

Zaten çok şey biliyor. Her ne kadar varlığından hoşlansam da, babasının imparatorluğunun nasıl çökeceğini bilmemeli.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," diyor Jase doğrudan ona. Ateş üzerine gölgeler düşürmeye devam ederken şaşkınlık yüzünü aydınlatıyor.

"Teşekkür ederim," diyor ama sesi yumuşak, çok yumuşak ve kendini tekrarlamak için boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim."

"Sanatına hayranım," diye ekliyor ve ben de yere saçılmış kâğıtlara bakıyorum. Bugün üç yeni kâğıt var ve her biri bir öncekinden daha çarpıcı. Artık acelesi yok. Zaman ayırıyor ve yarattığı güzellik büyüleyici. Sadece dikkat dağıtıcı olduğunu düşündüğüm bir şeyle gurur duymayı hiç beklemiyordum.

Heyecan kanımda çınlıyor. Kabul görmeyi, korunmayı ve benim ona her zaman veremeyeceğim bir şefkati arzuluyor. Ama kardeşlerim verebilir. Şu anda bile endişelenip mücadele ederken, kardeşlerimin şefkati onu bana karşı daha zayıf kılıyor. Her küçük kabul jesti onu bana itaat etmeye daha istekli hale getiriyor.

"Çok yetenekli." Jase ile konuşmama rağmen ben de ona iltifat ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor tekrar ve kıpırdanması bir anlığına duruyor, yerini daha sakın bir tavır alıyor.

Jase'e "Gerisini bu gece konuşuruz," diyorum ve o da kolayca gitmek için işaret veriyor. Artık onun önünde bunları konuşmak yok. O

akşam yemeği için mükemmel
olması gerekiyor. Ve sonra her
şey değişecek.

"Bu gece o zaman," diyor Jase ve Aria'ya başıyla iyi geceler
diliyor. Aria'nın dudaklarında nazik bir glmsemi beliriyor
ama karşılığında onunla konuşmakta zorlanıyor.

Jase yanımızdan ayrılırken ona nazikçe "ok iyi gidiyorsun,"
diyorum. Sa tellerini yüzünden iterken parmaklarımın altında
yumuşacak oluyor. "Dn sabah hariç yani."

Hatırlatma onu sertleştiriyor, ama sadece parmaklarımı
kolyeye, ince platin bir zincire dizilmiş inci ve elmas
karışımına geri gtrene kadar. Çok narin ve kırılabilir, tıpkı
onun gibi.

"zr dilerim," diye tekrar özür diliyor.

"Hayır, değilsin." Sözcükler reddedilemez bir sertlikle ortaya
ıktı. "Ben de öyle bekliyordum ama sen zgn değilsin."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," diyor ve
gözlerini kapatıp belirgin bir şekilde yutkunurken bile bu ifade
kulağa samimi geliyor. Yüz hatlarının her bir ipucuna
bakıyorum, samimiyetten başka bir şey görmüyorum.

"Aria," diyorum elimi ensesine götürürken, "beni hayal
kırıklığına uğratmadın." Sesim amaladığımdan daha derindi,
ona karşı duyduğum şehvetle doluydu.

Ondan sıkılacağımı düşünmüştüm ama Aria'ya sahip olmak ve
onunla oynamak en sevdiğim oyun haline geldi.

Söylediklerim karşısında sadece i geçiriyor; istek, ihtiyaç ve
başka bir şeyin karışımı olan yumuşak bir ses.

Kulağının dibine fısıldıyorum, "Seni şımartabilirim; bu nefret
ettiğin bir şey olmak zorunda değil."

"Sana her şeyi veririm," diye fısıldıyor ve o güzel gözleri benimkilere bakıyor, merhamet arıyor, "Lütfen ailemi öldürme."

"Bir taraf seçmek zorundaydım ama ikisi de ölecek, Aria. Bunu değiştirmenin bir yolu yok." Ondan acısını çalabilseydim, çalardım.

"Onun ölmesini istediğini söylemiştin. Romano. Neden babamın tarafında değilsin?"

"Sence baban beni bağışlar mı, Aria? Sence yaşamama izin verir miydi?" Sesim her kelimedede daha da sert çıkıyor, hayatımın onun ellerinde neredeyse nasıl söndüğünü hatırlıyorum. Muhteşem gözleri karanlık hüzün kuyularına dönüşüyor. Babası hakkındaki gerçeği biliyor ama yine de devam ediyor.

"Yapar," diye fısıldıyor umutla.

"Yapmaz," diyorum ona, saflığına kızacağımı umarak, ama hissettiğim sadece ona acımak. "Bu işe karışmamalısın, Aria," diye emrediyorum, bir kez başını sallıyor ama yüzündeki yalvarışı görebiliyorum.

"Hiçbir şey yapmadan duramam," diye fısıldıyor.

"Yapmalısın, yoksa bana başka seçenek bırakmayacaksın." Bu bir tehdit değil ama gerçeklerle dolu ve uslu durması için dua ediyorum. "Sen bundan daha zekisin. Nasıl hayatta kalacağınızı biliyorsun."

"Her zaman bir tutsak olacağım," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ama çaresiz. Gözleri açılıyor ve neredeyse bir şey söyleyecek. Neredeyse yalvaracak, yakaracak ya da soru soracak. Ama söylemiyor.

"Kavgayı senden çalmak istiyorum," diyorum kelimeleri düşünmeden, ne kadar dürüst olduklarının farkına varmadan. "Hepinize sahip olacağım, Aria."

Cevap vermesi biraz zaman alıyor ve cevap verdiğinde de

gözleri kapalı ve sözleri acı dolu. "I

yapacağını biliyorum."

O acıya çok iyi tutunuyor. Sırf bir şeylere tutunmak için onu düzensiz bir şekilde kavlıyor. Bu bir bakıma varlığımın özünü öfkeliendiriyor. Ama yakında tutunacağı tek şey ben olacağım. Çok yakında. Ona karşı sabırlı olmalıyım. Hiçbir şey olmasa bile, zaman onun acısını azaltacak ve sonra sahip olduğu tek şey ben olacağım.

"Arkana yaslan," komutunu veriyorum ve anında itaat ediyor, kanepeye uzanıyor ve başını dekoratif yastığa yaslıyor. Elimi uyluğunun iç kısmına değdirdiğimde bacaklarını benim için ayırıyor. Pamuk daha yukarı kayıyor ama her yerini görebilmek için kışını yukarı kaldırmam ve elbiseyi beline kadar itmeme gerekiyor.

"Benim için her zaman ıslaksın," diyorum nefesimin altında, sikim sertleşirken. Parmaklarım tıraşlı amcığının içinde bir aşağı bir yukarı geziniyor. Dudakları uyarılmayla parlıyor ve nefesi kesiliyor.

Önce yakamın düğmelerini açıp gömleğimi çıkarıyorum ve dikkatsizce yere bırakıyorum. Geçen her saniye Aria'nın nefes alış veriş daha da ağırlaşıyor. Ağırlığımı omuzlarımı onun kalçalarının arasına doğru kaydırduğumda kanepe altımda inliyor.

Onu yerinde tutmak için kışını kavıyorum, baştan çıkarıcı amını tek bir yavaş yalamayla başlıyorum. Başımı kaldırıp dudaklarını araladığımda, gözlerini kocaman açtığımda ve yanaklarını pembenin o güzel tonunda bulduğumda, benimle daha fazla mücadele edemeyene kadar amını yalamayı, emmeyi ve dilimle sikmeyi bırakmayacağıma karar veriyorum.

Sonra onu altımda kıvranırken bulacağım, yarağıma boşalacak, tıpkı bunun için yaratılmış gibi.

C H A P T E R 24

Aria

Hayat böyle olmamalı. Benim gibi biri için değil. Lüksle çevrili ve yaldızlı bir kafese zincirlenmişken, rahat hissederek uyanmamalıyım.

Ama ben böyle hissediyorum. Carter'a itaat ettiğim sürece iyi olacağımı biliyorum. Güvende olacağım ve hatta şımartılacağım.

Ailem öldürülürken ve ben hiçbir şey yapmazken. Buna izin veremem. İzin vermeyeceğim.

Bana sunduğu her iyiliği kendime hatırlatmak zorundayım.

Dün geceki gibi. Nefret ve umudun ölümcül bir bileşimine tutunuyordum. Ailemi uyarabilmek için buradan çıkmanın bir yolunu ya da Carter'ı babamın tarafında olmaya ikna etmenin bir yolunu bulmak için çaresizdim.

Ve bir şeyler yapmam gerektiğini bilerek uykuya daldım. Bugün harekete geçecek ve bir yol bulacaktım. Ama her iyilik beni daha da zayıflatıyor.

Bana sarılışını asla unutmayacağım. Yan yatarken beni kendine doğru çekişini. Kalbim hızla çarpıyordu ve korku damarlarımda gerçkti. Her şey kadar gerçkti. Uyku hala

gözlerimi sıkıca kapalı tutuyordu

Ta ki sesini duyana, kararlı sözlerinin derin ölçüsünü fark edene kadar. "Bana geri dön." Nefesi boynumda sıcaktı, eli karnımda gezinirken güçlüydü. Bana o kadar yakın ve sıkı sarılmıştı ki uyandığımda hareket edemedim.

Beni sırtüstü çevirip başını boynumun kıvrımına gömdüğünde, sanki bundan mahrum kalmış gibi beni doyumsuzca öptüğünde, çarpan kalbimin davulunu hâlâ hissedebiliyordum. Dudaklarını dudaklarımda görmek için can atıyordum ama o bana dudaklarını vermedi. "Uykunda bir isim haykıracaksan, bu benim ismim olsun" diye fısıldadığında hâlâ uykuya göz kırpyordum.

Uyandığımda bunun bir rüya olup olmadığını, beni gerçekten bir kâbustan alıp derin bir arzu uykusuna daldırıp becermediğini merak ettim. Ama uyandığımda beni hâlâ aynı şekilde tutuyordu ve bunun gerçek olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Mırıldanmayı bıraktın." Carter'ın derin sesi düşüncelerimi delip geçiyor ve ayaklarının altındaki yerden ona bakıyorum. Siyah kömürü parmaklarımin arasında yuvarlayarak ona yalan söylüyorum, yapmamam gerektiğini bildiğim bir şey.

"Sadece bundan sonra ne çizmek istediğimi düşünüyorum."

Cevabımın yalan olduğunu biliyor. Gözleri kısılıyor ama buna izin veriyor. Hücreye geri dönmemi benden daha fazla istediğini sanmıyorum. Yine de bir parçam, bir gün beni o şiltenin üzerinde becermeye başlayacağını ve oraya hapsolacağımı merak ediyor.

Bu düşüncayı hafifleten tek şey, Carter'ın başkalarının benim nasıl ona dönüştüğümü görmekten hoşlandığını bilmek. Bana bu özgürlüğü verirken ona nasıl itaat ettiğimi. Tabii buna özgürlük denebilirse.

Bakışlarım Carter'ın ofisinde geziniyor ve yine ait olmayan bir bankın üzerine düşüyor. Bankın altından dışarı bakıyor.

kitaplık karşımda ve orada olmaması gerekiyordu.

Ahşap eski ve cilasız, güzelce kaplanmış kitapları barındıran koyu cilalı raflarla çelişiyor.

Menteşelerde pas izleri var. Elimdeki kömürü kâğıda vurup ona bakıyorum. Carter'ın neden kalmasına izin verdiğini merak ediyorum.

"Bu bank nereden geldi?" Ona bir hevesle sordum. Ona hiçbir şey sormadım. Tek bir şey bile. Konuşmaya da başlamadım. Ama babam hakkındaki fikrini değıştirme umudum varsa, konuşabilmeliyim. Ve bu şu anda, şu bankla başlıyor. Önünde yere oturduğum yerden, masanın üzerinden ona bakmak için boynumu bükerek tepkisini bekliyorum.

"Tezgah mı?" diye soruyor, ancak ben onun neyi kastettiğini bildiğini zaten biliyorum.

Doğruca önümü işaret ederek, "Buraya aitmiş gibi görünmüyor" diye cevap veriyorum.

Arkasına yaslanırken sandalyesinin gıcırdadığını duyabiliyorum ve ne olduğunu bilmesem de bana bir şey söylemeyi tartıştığını biliyorum. Sadece eski, yıpranmış bir bank.

"Ne yapabileceğini görmek ister misin?" diye soruyor ve sözlerinin tonu beni hazırlıksız yakalıyor. Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki ayağa kalkıp bankın yanına giderken, "Bu güvenli bir kutu" diye ekledi.

Elimdeki kömür kâğıda çarpınca küçük bir gümbürtü çıkarıyor ve Carter'ın eski bir tezgah olduğunu düşündüğüm şeyin kapağını açmasını izliyorum.

"Kurşun geçirmez ve sadece içeriden kilitlenebilir."

"Birisi onu alabilir..." Düşüncemi dalgınca ifade ediyorum ve bana küçük, hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"İçeride olduğunu bilselerdi deneyebilirlerdi, gerçi çok ağır. O kadar ağır ki aldığım gün Daniel ile birlikte kaldıramadım."

Gözlerimin Carter'ın omuzlarında gezinmesine izin veriyorum ve sonra sadece bir bank olduğunu düşündüğüm şeye geri dönüyorum. Hızlı bir nefes alıyorum, ona bunun çocukluğundan kalma olup olmadığını sormaya hazırım. Belli ki onun için çok küçük. Yine de kolayca sığabileceğimi biliyorum. Ama onu sorgulamıyorum.

"Kilit burada," diyor ve içindeki bir şeyle oynayıp şingırdatıyor. Görebilmek için ayağa kalkmam gerekiyor ve ayakta olduğum için ona ve düzeneğe yaklaşıyorum.

"Gerçekten güvenli mi?" Ona soruyorum ve ben ona bakana kadar sessiz kalıyor. Gözleri benimkileri sorguluyor. "Bir kutunun olabileceği kadar güvenli."

Şimdi ona daha yakın olduğum için, içine sığabileceğimden eminim. Dar olurdu. Carter sanki aklımı okuyormuş gibi, "Sığarsın. Güvende olursun."

Gözlerim içerideki pirinç kilitlere kayıyor. Sadece iki tane var ama tüm üst kenar boyunca ilerliyorlar. Uzun bir çelik çubuk aşağı düşüyor ve kilitlendiğinde yerine oturuyor. Bir kaynak meşalesiyle açabileceğinizi hayal ediyorum, ancak tüm bu metalle, içindeki kişi yanar, yaralanır, belki de kutu gerçekten açılmadan önce öldü.

"Orada nefes alabiliyor musun?" Sorumu fısıldıyorum.

Carter başını sallıyor ve parmağını kutudaki küçük yarıklarda gezdiriyor, dışarıdan görülemeyecek şekilde tasarlanmışlar ama ışık içlerinden süzülüyor.

Carter elini belime koyup "İçeri girmek ister misin?" diye sorduğunda kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Hayır demeliyim, içimdeki korku ön planda, küçük alanın tehlikeli olduğunu haykırıyor. Güvenli gibi görünebilir ama hücre çok daha büyüktü ve benim düşüşümde etkili oldu.

Ama korku çok küçük. Çok sessiz. Hayatım Carter gibi bir adamın ellerindeyken bu kadar önemsiz bir şeyden korkmak zor. Ve sanırım içeri girersem hoşuna gider.

Bir kez başımı sallıyorum ve o sırada sağ bacağımı kaldırıyorum. Carter'ın beni dengeleyen eliyle kolayca içeri giriyorum.

"Kilitler burada, ama kapak kapalıyken elinizle yoklamanız gerekecek, karanlık olacak."

"Kapatacak mısın?" Ona soruyorum ve kalbim çarpıyor. Beni burada bırakmasını istemiyorum. Üzerimde yükseliyor ve cevap veriyor, "Kapatıp kilitleyecek olan sensin, Aria."

"Doğru. Elbette," diyorum ve sonra başımı sallayıp kapağa uzanıyorum. Sanki yapılacak en bariz şey buymuş gibi. Bana bunu, kendisinden uzakta olabileceğim güvenli bir yer vermesini tuhaf buluyorum. Ama burada sadece bir süre kalabilirdim.

Bu kutu saklanmak için. Kapağı indirirken aklıma bu düşünce geldi. Saklanmak, sessiz kalmak ve görülmemek için.

Kapak sıkıca kapandığında kalbim bir kez güm güm atıyor ve küçük bir ışık huzmesi parlıyor. Küçük bir yarıktan içeri süzülüyor. Dışarıdan görülemeyen bir yarık ama ben onu net bir şekilde görebiliyorum.

Parmaklarım yerine otururken kilitlerin izini sürüyor, düşen çelik çubuktan gelen ağır bir gümbürtü bedenimin geri sıçrayarak tepki vermesine neden oluyor.

Güm, güm. Kalbim güm güm atıyor.

Bu bana dolapta saklanırken kapının tekmelenmesini hatırlatıyor.

Yarıktan annemi net bir şekilde gördüğümde boğazım kapanıyor ve gözlerim sulanıyor. Tıpkı dolaba saklandığımda yaptığım gibi. Hatıralar çok canlı. Çok gerçek.

"Dur!" Çığlık atıyorum ve kapağa karşı mücadele ediyorum. Panik beni tüketiyor. *Burada kalamam, sessiz kalıp onu öldürmesine izin veremem.*

Çığlıklar boğazımı yırtıyor. "Kesin şunu!" Çığlık atıyorum ve ancak o zaman Carter'ı duyuyorum.

Yumrukları üstüme vuruyor.

Kilitleri bulmaya çalışırken yüzümden akan yaşlar tenimi yakıyor.

"Carter, lütfen!" Ona yalvarıyorum.

"Kilitleri kaldırın!" diye bağılıyor ama kaldıramıyorum. Onları göremiyorum. Tek görebildiğim annemi yere yatırıp defalarca bıçakladığı. Her yer kan içindeydi. Çok hızlıydı. Onu kurtaramadım.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ve tüm kutunun yerden kalkıp sertçe altımdaki zemine düştüğünü hissediyorum. Beni itip kakıyor ve nerede olduğumu hatırlatıyor.

"Aç şunu, Aria!" diye bağılıyor bana ve ben kilitleri bulmaya çalışıyorum. Bu uzun bir anımı alıyor. Her saniye annemin görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor. Onunla nasıl savaşmaya çalıştığı. Çığlık atmamaya çalışması. Benim duymamı ya da görmemi istemediğini biliyorum.

Ama ancak bu kadarını saklayabilirsin.

Sonunda kilitler titreyen elimde yerine oturuyor ve mekanizma büyük bir gürültüyle açılıyor. Carter neredeyse üstünü yırtarak açıyor. Güçlü kolları beni yukarı çekiyor ve ofisin ışığında güvende oluyorum. Görüntüler kayboluyor ve kendimi

Kollarında kendimi aptal gibi hissediyor ve ne olduğunu açıklayamıyordum. Vücudum titremeyi bırakmıyor.

Kutudan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Hücreden daha çok nefret ediyorum.

"Şşşt," diye beni susturuyor ve sandalyesine götürüyor. Beni sandalyeye oturtacağını sanıyorum ama oturtmuyor. Beni kollarının arasında sıkıca tutmaya devam ediyor. Bedenim titriyor ve keşke kendimi sakinleştirip her şeyi geri alabilsem diyorum.

Ağlamadan duramıyorum.

Uzun zamandır panik atak geçirmemiştım. Yıllardır sadece gece terörü yaşıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve gözyaşlarımı öfkeyle fırçalıyorum. Gözyaşlarım sıcak ve şimdiden gözlerimin şiştiğini hissedebiliyorum. Zor nefes alıyorum.

"Kutudan nefret ediyorum," sanki onu suçlayabilecekmişim gibi kelimeleri itiyorum.

"Sorun yok." Carter'ın cevabı yatıştırıcı. Ne olduğunu sormuyor. Beni hiçbir şey için zorlamıyor.

Sadece bana sarılıyor ve ellerini sırtımda gezdirerek beni rahatlatıyor. Sıcaklığı, gücü ve kokusu etrafımı sarıyor. Ve ben daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlası için ölürüm.

Ofisin kapısının çalınması beni ürkütüyor. Carter kapıya seslenmeden önce saçlarıma doğru fısıldıyor, "Sus, bülbül," "İçeri gel."

Jase. Neredeyse her zaman Jase.

Kapının eşiğinde duruyor, tokmağı kavırıyor ve bırakmıyor. Ben etraftayken kalmaktan hoşlanmadığı hissine kapılıyorum. Sanki ben burada olmasaydım, oturacaktım gibi. A

Bedenimden bir ürperti geçiyor ve kendimi Carter'ın kollarına daha da gömüyorum, keşke bir dakika öncesine dönebilseydim.

"Sadece akşam yemeğinin planlandığı gibi gideceğini bilmenizi istedim."

Jase'i görmek bana her şeyi bir kez daha hatırlattı. Derin bir uykudan uyanmak gibi. Tüm bunların yanlış olduğunu ve doğru hissettirmesi gereken tek bir parçanın bile olmadığını fark etmeye geri dönüyorum.

Her şeyimi yok etmeye hazır bir adamın kollarında olduğum gerçeğine geri dönüyorum.

Carter'ın daha fazla dokunuşu için ölme düşüncesi zihnimde hâlâ canlı. Ve aklı başında tarafım gerçekte ne olduğumu ve onun gerçekte kim olduğunu hatırladıkça kavurucu sıcakta kırık bir çiçeğin yaprakları gibi soluyor.

"Geliyor mu?" Carter soruyor ve sözlerinin altında derin bir öfke gümbürtüsü saklı. Bu, bedenimin onun kucağında hareketsiz kalmasına yetecek kadar büyük bir öfke.

Jase başını sallıyor, bakışları benden Carter'a kayıyor. "O da geliyor."

"Bu gece için hâlâ anlaştık mı?" Carter Jase'e oldukça farklı bir tonda soruyor. Beni meraklandırıran bir tonda. Jase'e bakacak kadar meraklandırıyor.

Jase'in bakışları cevap vermeden önce tekrar bana kayıyor, "Evet, bu gece için anlaştık." Kapının pervazına vurarak Carter'a başıyla selam veriyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Gözyaşları, geriye dönüş ve panik, şimdi aptalca görünüyorlar. Bu sadece geçmişe bir bakıştı. Vücudum kaskatı kesilip kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Carter beni tutuşunu gevşetiyor.

Onun için bir oyuncaktan başka bir şey olmadığım halde neden bana sarılıyor ve beni teselli ediyor? Beni zayıflatmak

için. Biliyorum bu

Neden? Onun karşısında kolayca güçsüz düşeceğim. O da beni kullanıp atacak.

Bunun olacağını şimdiden görebiliyorum.

"Bu gece gitmiş olacağım." Carter'ın sesi daha derinden, hatta daha sert geliyor. Ses, o konuşurken beni ona bakmaya zorluyor. Kucağında otururken neredeyse göz hizasında olmak tuhaf.

Bakışları o kadar keskin ki gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum.

"Kendine yemek hazırlayabilirsin. Ve beni mutfakta, çalışma odasında ya da yatak odasında bekle." Masasının çekmecelerinden birinin üzerindeki düğmeye bakıyorum, itaatle başımı sallıyorum ve kendimi konuşamayacak kadar garip ve korkmuş hissediyorum.

Bir elini sırtımın üst kısmına, kürek kemiklerimin arasına koyup sırtımın alt kısmına doğru ilerlerken bedenim titriyor.

"Belki bir içkiye ihtiyacın vardır?"

Bu sefer ona döndüğümde, ona bağırarak istiyorum. Saklanmak istiyorum. Ağlamak istiyorum.

Dilimin ucunda bir soru var, *bunu bana neden yapıyorsun?*

Ama I zaten Biliyorum ve Cevap ver. Bu
neden Carter her şeyi yapar.

Çünkü yapabilir. Çünkü istiyor.

C H A P T E R 25

Carter

KIRMIZI ODA benim fikrim değildi. Jase'in fikriydi. Sessizdir, içine kapanıktır ama mükemmel bir örtbas ve başarılı bir iş olan bir kulüp yarattı. Her zaman arka tarafta, diğer işlerin yapıldığı yerde kalır, ama yine de Jase'in yarattığı şey gurur duyduğu bir şeydir. Ve buraya her geldiğimde, bu gerçeği hatırlıyorum.

Büyük kırmızı cam kapılar açılmadan önce müzik damarlarımda dolaşıyor. Gri özel dikim takım elbisemle gece hayatına pek uyum sağlayamıyorum. Jase'in solmuş kot pantolonu ve yakası açık düğmeli bluzuyla yaptığı gibi değil.

Takım elbise tercih ederim. Jase ortama uyum sağlamayı tercih ediyor. Her yöntemin kendine göre avantajları var.

"Tekrar hoş geldiniz, beyler," diye selamlıyor Jared bizi kulübe girdiğimizde, müzik son ses, alkol ve seksapel kokusu anında çarpıyor yüzüme. Duvarları kaplayan koyu kırmızı desenli duvar kâğıtları ve on altı ayak yüksekliğindeki siyah tavandan sarkan siyah avizeleriyle The Red Room ilk bakışta günah dolu bir gece kulübüne benziyor.

Gece boyunca alkol dökülürken ve bedenler birbirine sürtünürken, günah doğru bir tanımlamadır. Para da içki kadar kolay akıyor.

Bir ellerinde içkileri, diğer ellerinde pençeleri olan birkaç kadının gıcırdayan bedenlerinin ve kedi yavrusu bakışlarının yanından geçerken, Jared'in söyleyeceklerini dikkatle dinleyerek hepsini görmezden geliyorum.

Kardeşimle buraya gelmek için her şeyi bıraktım. Çünkü kulüp müdürü ve biz yokken işlerin başında olan Jared, konuşacak bir kızı olduğunu söyledi.

"O olduğuna emin misin?" Jase ona sorar.

"Evet," diye başını sallıyor Jared, ikinci barı geçip dans pistinin kenarından dolanarak arka odaya doğru ilerlerken.

"Her hafta gelip bunu istiyor."

"Ona ne söyledin?"

"Bir şey yok. Sadece teslimat gecikti." DJ yeni bir set başlatır ve dans pisti o kadar gürültülü bir şekilde gürler ki, arka odaya açılan çelik kapılar itilerek açılır ve sonra usulca kapanır, sonunda kulübün dikkat dağıtıcılarını susturur.

Jase odanın arkasındaki iki adama "Bizi beklediğiniz için teşekkürler," diyor. Mick onlardan biri; diğerinin adını bilmiyorum ama Jase biliyor. Burası Jase'in işlettiği bir yer. Herkes onu tanıyor ve o da herkesi tanıyor, bu yüzden onun yönetmesine izin veriyorum ve sessiz kalıyorum.

Sessizlik tehlikelidir ve ben de tam olarak beni böyle görmelerini istiyorum.

"Elbette, Bay Cross," diyor Mick ve Jase'e başını salladıktan sonra bana gülümseyerek ekliyor, "ve Bay Cross."

Odadaki tek masada oturan küçük kız, içinde muhtemelen alkol kadar şeker de bulunan pembe bir içeceğin plastik bardağını kavıyor. Dudakları bir parça inançsızlıkla aralanıyor ve sonra onları yalıyor, ince ve soluk olmasına rağmen gülümsüyor. Tıpkı dar bluzunun altındaki vücudunun durumu gibi.

"Teslimatı mı bekliyorsun?" Jase soruyor, sanki yüksek sesle söyleyip birine yakalanmak istemiyormuş gibi sağına soluna bakıyor. Ona ve gösterisine gülerdim ama yaptığı işte çok iyi ve ben de iyi bir gösteriden hoşlanıyorum.

Kız onu taklit ederek omuzlarının üzerinden Kırmızı Oda tişörtlü ve siyah kot pantolonlu iki kiralık adamımıza bakıyor ve başını sallıyor. "En iyi tatlılar sizde."

"Tatlılar?" Diye soruyorum ve o da sanki bana söylemek için sabırsızlandığı bir sırrı varmış gibi sırtıyor.

"Artık sokaklarda böyle deniyor," diyor ve alt dudağını ısırarak vücudunun sallanmasına izin veriyor. Jase ve ben sandalyelerimizi onun karşısına çekiyoruz, bacaklar yerde sürtünüyor. Tatlılar. Çoğul. Çünkü Romano denen herif kendi versiyonunu çıkarmış. Küçük bir dostluk imasını sıkıca yerinde tutuyorum. Ama bu hatırlatmaya sinirlenmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Sweet Lullaby mi demek istiyorsun?" Jase bir kaşını kaldırarak soruyor. Ve yine başını sallıyor.

"Bu şeylerden çok alıyorsun," diyor Jase ona, her ne kadar soru gibi gelse de. Etrafımıza bakarken tırnakları kollarını çiziyor. Tedirgin ve altındaki sandalyenin ayakları yere sürtünüp duruyor.

"Sadece ihtiyacım var, tamam mı?" Sözleri aceleyle söylenmiş. Etrafındaki hava anında değişir.

Çukur yanaklarını, ölü gözlerini ve solgun dudaklarını fark edince, mizahı ve iyi vakit geçirmeye hazır olduğu hissi kayboldu.

"Gerçekten ihtiyacın olan şey bu mu?" Jase sorar ve gözlerinin içine bakmak için öne doğru eğilir. "Çünkü isteyebileceğin başka şeylerimiz de var?"

Bir vuruşa ihtiyacı var. Bu kesin ve tahmin etmem gerekirse seçtiği uyuşturucu eroin. Belki de kokain.

"Sadece onu alıp geri dönmem gerekiyor," diye cevap veriyor ama sesi nefes nefese ve kararsız. Bir an bekliyorum, ikimiz de kulüpte çalan müziğin kısık sesinde yutkunduğunu duyunca Jase'e bakıyorum.

"Sanırım birazımız geliyor, beklettiğim için özür dilerim hanımefendi...?"

"Jenny. Jenny Parks," diye cevap veriyor ve sonra telefonunu almak için çantasına uzanıyor. Arkamızdaki iki adam silahlarına davranıyor ve küçük sarışın bunu fark etmiyor bile.

"Kahretsin, saat dokuzu geçti bile," diyor ve yüzü endişe ve korku karışımıyla buruşuyor.

Tırnağını çiğnemek için başparmağını ağzına götürürken Jase ona "Beklerken sana getirebileceğim bir şey var mı?" diye sorar.

"Seni biraz sakinleştirecek bir şey var mı? Başka bir içki ya da daha sert bir şey?" Ekliyorum.

Nefesi daha sert çıkıyor. "Evet, belki," diye yanıtlıyor gözleri benden Jase'e kayarken. "Sadece içeri gelip eşyaları almak istedim. Yakında burada olur mu?" diye tekrar soruyor, telefona bakıp saati kontrol ediyor. "Ne kadar yakında?"

"Biraz olabilir," diyor Jase ve omuz silkiyor, Mick'e bakıyor ve onun da omuz silkmesini izliyor. "Bizim başka işlerimiz var.

Bekle," diye teklif ediyor ama o çoktan başını sallıyor, hâlâ tırnağını ısıırıyor.

Ağızındaki parmağın üzerinden konuşuyor. "Önce tatlılara ihtiyacım var."

Bir keşin sorunu tek yönlü bir zihne sahip olmasıdır. Uyuşturucuyu isterler. Ve uyuşturucumuzu gerçek alıcıya teslim ettiğinde onun da uyuşturucusunu alacağı çok açık.

Jase yine omuz silkiyor. "Bir saat, belki?" Bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve yüzünü ellerinin arasına alıyor.

"Başka bir yere bırakmamızı ister misin?" Jase soruyor ve kız kirpiklerinin arasından bakıyor. Bu ürünün nereye gittiğinin adresini alıyoruz. Ya onun bize söylemesiyle ya da bizim onu takip etmemizle. Ne yapmamız gerekiyorsa artık.

"Geri dönmek zorundayım. Özür dilerim." Telefonunu masadan alıp çantasına koyarken kelimeleri aceleyle sıralıyor.

"Gelene kadar seni rahatlatacak bir şeyler alabiliriz ve biraz konuşabiliriz?" Jared, çelik kapıların yanında nöbet tuttuğu yerden ona öneride bulunuyor. O zaman anlamış gibi görünüyor. Olan bitenin gerçekliği yüzüne bir ton tuğla gibi çarpıyor ve bunu saklamakta berbat.

"Sadece... o benim kardeşim. Anlarsın ya? Buna ihtiyacı var ve geç kalmamdan hoşlanmıyor."

"Kardeşin mi?" Jase soruyor ve ben oturan sarışının arkasında duran Mick'e bakıyorum, o da başını bir kez sallıyor. Küçük Jenny'nin erkek kardeşi yok.

"Evet ve insanların etrafta dolaşmasından hoşlanmıyor, biliyor musun?" Yine kelimeleri aceleyle söylüyor ve önce arkasındaki adamlara, sonra da bize bakıyor.

"Başka bir zaman gelebilirim," diye mırıldanıyor. Çantasını göğsüne doğru çekerken tek tük nefes alıyor.

Ayağa kalkmak için bir saniyesini ayırıyor ama Mick'in omzuna dokunan eli duraksamasına neden oluyor.

Hepimizin arasına bir saniye düşüyor, olacakların sonuçlarıyla ağırlaşıyor.

Başkası için satın alıyor ve bunu örtbas etmek için yalan söylüyor. Onu uyuşturan ve bizden alacağı bir sonraki darbeye direnme gücü verecek kadar korkutan biri.

Mick'in omzunu sıkıca kavrayan iri elini görebilmek için başını yavaşça çeviriyor. İçinden süzülen korku hissedilir ve mide bulandırıcıdır.

"Kardeşine bu gece ona ulaştıramadığımız için üzgün olduğumuzu söyle, Jenny," diye konuşuyor Jase ve Mick'in kız üzerindeki hakimiyeti anında gevşiyor.

Gözlerini kocaman açmış Jase'e bakarken kalbinin atışını duyabiliyorum. Jase koltuğunda geriye yaslanıp göz kırparak "Bir dahaki sefere senin için alacağız" diyene kadar donup kalıyor.

"Konuşmak istediğin zaman bize haber ver, duydun mu beni?" Jared kulübün kapısını açarken müziğin küçük arka odaya aktığını söylüyor.

Jenny öfkeyle başını sallar, yanındaki boş sandalyeye tökezleyerek oturur ve arkasına bile bakmadan odadan çıkar.

Mick'e "Onu takip et," diyorum ve tek bir baş hareketiyle gidiyor. Kapı kapanırken Jase'in küt tırnakları masaya vuruyor ve kapının ardındaki gece hayatının sesi bir kez daha kesiliyor.

"Onu rahat bıraktın," diyorum sessizce nefesimin altında.

"Kızların bu saçmalığa sürüklenmesine gerek yok." Tek cevabı buydu ve benim yaptığım gibi sesini alçaltmaya zahmet etmedi.

Onun vurduğu masayı geçmişte ben de kanla kaplamıştım. Sarışınla iş o noktaya gelmezdi ama onu konuşturmak için küçük bir yalandan zarar gelmezdi. Başkası için aldığını bildiğimiz kartlarımızı göstermek, ondan bir iki kelime alabilirdi. Belki bir isim.

"Belki de senin onlara karşı zayıf olduğunu bildiği için kızları gönderiyordur," diye öneriyorum. Hepimizin sınırları var. Ve kadınlar aramızdaki ortak nokta.

"Siktir git, ben zayıf değilim," diyor bana ama bunu düşündüğünü görebiliyorum. Gözlerinden okunuyor.

Jared sigarasını yakarken dudaklarımın kenarları sırtıyor. Ama bir nefes çekip ağzından çıkan kelimelerle gülümsemem kayboluyor. "Talvery kızı saçmalığıyla, konu kadınlar olduğunda korkak olmadığımızı bilmeliler."

Odada bir an sessizlik oldu ve ikimiz de yorum yapmadık.

"Talvery kızı," diyorum içimden ve Jared'den bir yorum geliyor ama onu dinleme zahmetine girmiyorum. "O benim," diyorum ona, şakasını ya da ağzından çıkan her neyse onu keserek.

Aniden ayağa kalkıyorum ve uzun zamandır hissetmediğim bir öfkenin sözlerimi belirlemesine izin veriyorum. Jared'in gözlerine bakarken kelimeler ağzımdan *dökülüveriyor*: "Bir daha biri ondan şu *Talvery denen kız diye söz ettiğinde*," diye tükürüyorum neredeyse, "onlara söyle, o tamamen benim."

Dişlerim birbirine öyle sert çarpıyor ki, yemin ederim çatlayacaklar.

Jared konuşmuyor, hareket etmiyor. Nefes aldığını sanmıyorum, ancak ağzındaki sigara garip bir şekilde hareketsiz duruyor ve kehribarın parıltısı yüz ifadesini daha da solgun gösteriyor.

Kaslarım geriliyor, ona tekrar böyle demesini bekliyorum. O *Talvery'nin kızı* değil. Onlara ait değil.

"Adı ne?" Başımı eğerek soruyorum ve sigara ağzında sallanıyor. "Çıkar şu lanet sigarayı ve bana onun adının ne olduğunu söyle." Sigarayı ağzından düşürüp parmaklarının arasında zar zor yakalayıp kalın kalın yutarken gözlerim onunkileri delip geçiyor. Boynundaki kordonlar gergin ve yutkunduğunu duyabiliyorum.

"Ben-ben-" diye kekeliyor ve yüzüne haykırmak için daha da yaklaşıyorum, sorumun kelimeleri boğazımı tırmalayıp yırtarak ilerliyor, "Adı ne?"

"Bilmiyorum," diyor titrek bir itirafla.

"Ben Aria," diyorum ve gözlerimin içine bakmakta zorlanırken iki elimle omuzlarını sıvazlıyorum. Ellerimin altında terlediğini hissettiğimde öfkesi azalıyor.

"Bu Aria ve artık Talvery'lere ait değil." Sözlerim sakın, ürkütücü bir şekilde öyle.

"Jared başını hafifçe sallıyor, dudakları tereddütlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "O senin. Aria senin ve adı Aria."

Çenesini kapatmıyor, zavallı herif.

"Ona başka türlü seslenenlere haber ver," diyorum ona, başımı tuğla duvarın üzerindeki bir noktaya doğru bir kez sallayarak. Tuğlalar daha kırmızı, daha yeni ve birbirine karışmıyor.

"Onu kaybetmekten ve beni kızdırdığı için bir herifin zavallı kafatasını patlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Evet," Jared'in cevabı korku dolu bir fısıltıdan ibaret. "Aria, ve o senin."

Jase'in omzumun arkasına vuran eli bakışlarımı Jared'inkinden ayıran tek şey oluyor.

"İyi iş çıkarmaya devam et Jared." Jase, "Bu gece iyi iş çıkardın," diye ekliyor ve bara geri dönmek için kapıyı iterek açıyor.

Kapıyı benim için açık tutuyor ve ben de Jared'in etrafından dolaşıyorum, hâlâ olduğu yerde çakılı kalmış ve konuşmaya korkuyormuş gibi sadece başını sallayarak cevap veriyor. Ayrılmak için bir adım attığımda ona bakıyorum, iğrenç sidik kokusu sigara kokusunu bastırıyor. Herif altına işemiş.

Keşke gülümseyebilseydim ya da korkunun ne kadar derinlere kök saldıgını bilmenin verdiği hazzı hissedebilseydim. Ama tek düşünebildiğim bu pisliklerin *Talvery kızı* Aria'mı aradıkları.

O bundan çok daha fazlası.

Kulübün içinde yan yana yürürken Jase bana "Bunu geri almalısın," diyor. Etrafımızda bizi duyabilecek kimse yok ama yine de ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum.

"Bir bok yapmama gerek yok," diye homurdanarak cevap veriyorum, öfkem hâlâ geçmemiş, ama daha kelimeler ağzımdan çıkarken bile haklı olduğunu biliyorum. Onu bana karşı kullanabilirler. Çok kolay bir şekilde zayıflığım olarak tanınabilir.

"Bunu yapmanın ne anlamı var?" diye sorarak düşünce zincirimi kesti.

Ama hazır bir cevabım yok. Her zaman bir nedeni vardır. Yaptığım her şeyin bir amacı vardır. Cevap vermem için kulübün içinde yürümem gerekiyor, ancak ön kapıdan çıktığımızda serin hava bizi karşılıyor ve ay ışığı otoparkın üzerinde süzülüyor.

Rüzgâr yüzüme çarpıyor ve vale arabamızı kaldırıma çekerken Jase ellerini ceplerine sokuyor. "Mesele şu ki, ona Talvery dediklerinde benim olduğunu unutuyorlar. Kimsenin onun bana ait olduğunu unutmasına izin vermeyeceğim."

CHAPTER 26

Aria

CARTER bana bir bardak portakallı viski içirdi ama nasıl olduysa tadı çikolata gibiydi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama hala içimde uğulduyor. Ofisinde bana ikinci bir içki daha bıraktı ve bu bana bunu yapan ikinci içkiydi.

Mutfakta durmuş, etrafımda olup bitenleri aklımdan çıkarmak için bir şeylerle meşgul olurken bile alkolün acıyı uyuşturduğunu hissedebiliyorum. Sanki olacaklardan kurtulmuşum ve hareket eden diğer her şeymiş gibi. Ben sadece burada duruyorum.

Ama bundan nefret ediyorum. Çaresiz olmak ve merhamet göstermeyen bir adamdan merhamet dilenmek istemiyorum. Çaresiz görünmek istemiyorum ama başka seçeneğim yok.

Buzdolabı neredeyse isteyebileceğim her şeyle dolu. Taze yumurtalar, şarküteri etleri, meyveler ve sebzeler. Akşam yemeği için etlerin çoğu dondurulmuş ama beni tatmin edecek kadar çok var.

Hiç aç değilim ama Carter yememi söyledi ve işte buradayım.

Başlamam biraz zaman aldı, Carter gittikten çok sonra.

Hiçbir şey yapmak yerine kapıya baktım. Ve sonra geçtiğim her pencereye. Ve bahçeye açılan pencerelere. Keşke gidebilsem ve babama geldiklerini söyleyebilsem ama eminim biliyordur. Bu güçsüz durumda sahip olduğum tek teselli bu. Babam onun için geldiklerini biliyor olmalı.

Bıçak bir domatesi kesiyor. O kadar keskin ki, hiç baskı uygulamadan kabuğu anında yarıyor. Viskinin tadını dişlerimden emiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum ama bir şeyler yapmalıyım.

Bıçağın kesme tahtası üzerindeki gümbürtüsü tekrar tekrar duyduğum tek şey.

"Ne yapıyorsun?" Arkamdan gelen derin bir ses beni sıçratıyor. Bıçak elimden kayıyor ve yere düşerken ondan atlayamayacak kadar korkuyorum.

Zemin. Damarlarımda dolaşan endişeyle nefes nefese kalıyorum.

"Kahretsin," diyor ses, kalbim göğsümde hızla çarparken.

Bu Daniel. Onu daha önce görmüştüm ve adının bu olduğunu biliyorum. Ama bana tek kelime etmedi. Bana hiç bakmadı bile. Yine de şimdi onunla yalnızım ve Carter ortalıkta yok. Koyu renk kot pantolonu ve siyah tişörtüyle, yüzünde utanç dolu bir ifadeyle elini saçlarında gezdiriyor. "Diğer yönden gelmeliydim, ha?" Onda bir tatlılık var ama ona güvenmiyorum. Cross kardeşlerin hiçbirine güvenmiyorum.

"Sadece sana göz kulak oluyorum," diyor Daniel kolayca ve dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Salata mı?" diye sorar.

"Evet," diyorum ama cevabım bir fısıltıdan ibaret. Tutsak olup da hareket etme özgür olmak tuhaf. Sanki konumumda hiçbir sorun yokmuş gibi biriyle sohbet etmek daha da tuhaf.

Yutkunmak için kendimi zorluyorum ve bıçağı almak için onu çevremde tutarak yavaşça eğiliyorum. Lavaboya gidip bıçağı durulayacak kadar ona sırtımı döndüğümde vücudum titriyor. "Avokado, domates ve İtalyan sosu. Canım böyle bir şey çekiyordu," diyorum su bıçağın keskin kenarına dökülürken. Işık suda yansıyor ve kalbim tekrar güm güm atıyor.

"Tuz dişi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum, ona bakıyorum ama sadece sohbet etmeye çalışıyorum. Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni burada tuttuğu için Carter hakkında ne düşündüğünü.

Tek bakabildiğim şey elimdeki bıçak, alkol gümbürdüyor, sinirlerim tepemde ve artık nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

Bir kaçış planı fikri oluşuyor, ancak endişe çok daha yüksek.

Tezgâhın diğer tarafına, avokado ve taze kesilmiş domates parçalarının beni beklediği yere doğru yürürken ayak sesleri onu ele veriyor. Zihnim onun nerede olduğunun son derece farkında. Ve kim olduğunun.

Buradan nasıl çıkılacağını biliyor. O benim özgürlük biletim olabilir.

"Kaseleri buldun mu?" diye soruyor, ben ona doğru dönerken, bıçak elimde daha da ağırlaşıyor.

Su kapalıyken oda sessiz. Ürkütücü bir şekilde. Belki de sadece aklımdan geçen düşünceler yüzündendir. Bir dolabı açıp bir kâse çıkarmasını izlerken sabit durmak için yaslandığım tezgâh belime sertçe vuruyor.

Sanki beni burada tutan bir muhafız değil de arkadaşım ya da yoldaşımmış gibi bana gülümsüyor. Ve bıçağı tutmama izin veriyor. Ona bakmadı bile. Bir silahım var.

ve ben burada bir tutsağım, ama o bunu hiç umursamıyor. *Neden umursasın ki, seni zayıf kız?* Kafamın arkasındaki ses benimle alay ediyor ve gülüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve sesim küçük ve zayıf çıkıyor. Arkamdaki tezgâhı kavıyorum, vücudumun şu anda ne kadar sıcak olduğu ile karşılaştırıldığında çok soğuk, çok acımasız hissettiriyor.

Seramik kâse tezgâha çarptığında şingırdıyor ve Daniel bana gülümsüyor. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum" derken ellerini havaya kaldırmış yakışıklı, çekici bir gülümseme.

Bıçağı olan benim.

Tezgâha doğru her küçük adımımı atarken bunu düşünmeye devam ediyorum. Çıplak ayaklarım soğuk zemine basıyor.

Ona küçük bir gülümseme sunuyorum ama ne ben ne de o bir şey söylemiyoruz.

Ta ki o bıçak domatesi tekrar kolayca kesene kadar. Nasıl düşeceğini hayal ediyorum ama odaklanmak zor. Onu öldüremezdim. Şifreyi girmesi gerekecekti ve ben de kaçacaktım.

"S a n a iyi davranıyor mu?" diye soruyor ve bıçağı sıkıca kavıyorum. Çok kolay bir şekilde bir şifreyi girip beni özgür bırakabilirdi. Ve sonra babama geldiklerini söyleyebilirim.

Gözlerimi ilk kez onunkilere dikerek, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. Gücüne şaşıyorum ama daha fazlasını arzuluyorum.

Bakışları arkamdaki kapıya kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Mutfığa sessizlik çöküyor.

"Zor bir durumda," diyor Daniel, dilimleri parçalara ayırmaya başladığımda, başarısız olursam neler olacağını düşünmemeye çalışarak. Kaçmaya çalışır ve başarısız olursam Carter'ın bana ne yapacağını. Düşündükçe göğsüm daralıyor ve midem bulanıyor. Hücre. Ya da daha kötüsü, kutu. Dışına bir kilit takarsa o kutunun bana ne yapacağını biliyor.

Kanım dondu.

"O kötü bir adam değil," diyor Daniel ve elimdeki bıçağın kalan dilimlerin üzerinde g e z i n i r k e n titremesini izliyorum.

Kötü adam mı? O kötü bir adam değil mi? Keşke Daniel ne düşündüğümü bilseydi.

"İyi adamlar onun yaptığını yapmaz," diyorum Daniel'a ona bakmadan. "Dün gece babamı bağışlaması için ona yalvardım. Ailemi," diyorum ve sesim çatlıyor.

"Üzgünüm ama bunu yapamayacağını biliyorsun." Bu onun tek yanıtı ve içim parçalanıyor. Kalbim acı verici bir şekilde çarpıyor. Daniel'ın uzaklaşmak için döndüğünü duyduğumda açıklayamadığım korkunç bir acı.

Beni terk ediyor. Çünkü yapabilir. Çünkü beni yapayalnız bırakıp gitmesinin bir önemi yok. Eğer denemezsem tek olacağım şey yalnız ve zavallı olmak.

Parmaklarım eklemlerim bembeyaz olana kadar bıçağın etrafını sarıyor ve onun için haykırıyorum. "Daniel!" Uzun, zayıf vücudu sertleşiyor, arkasını dönerken omuzlarındaki kaslar dalgalanıyor.

Benden bir metre kadar uzakta. Ama mutfak adası ikimizi ayırıyor.

Akıllı ol, kendime hatırlatıyorum. Ama şu anda yapacağım hiçbir şey akıllıca değil. Bıçağı yanıma indiriyorum, boğazımı temizlediğimde bıçak neredeyse tenimi okşuyor.

"Özür dilerim," diyorum ama kalbimin göğsümdeki öfkeli çarpıntısından kendimi zor duyuyorum. "Bana baharatların nerede olduğunu gösterebilir misiniz?" "Lütfen" diyebilmek için yutkunmam gerekiyor.

Daniel'ın ağzı acımasız bir şekilde düz bir çizgi halinde; gözleri ne yapmak üzere olduğumu tam olarak biliyormuş gibi içimi delip geçiyor. Ama bana doğru yürüyor. Adanın benim tarafıma doğru yürüyor. İçimden bunun bir tuzak olduğunu, onun bildiğini haykırıyorum. Kanım kulaklarıma hücum ediyor ve elimdeki ter neredeyse bıçağın kaymasına neden oluyor.

Beş ayak dört olur, üç olur, iki olur.

Ve bana sırtını dönüyor, göz hizasında uzanıp bir dolabı açıyor, sonra arkasını döndüğünde bıçağın boğazına dayandığını görüyor.

Tenimde gezinen ter mide bulandırıcı. Konuşmaya çalıştığımda her yerimi kaplıyor ama kuru boğazım buna izin vermiyor.

Aptal kız! Bana bağırın sesi duyuyorum. Pişmanlık ve korku anlık, ama bıçak havada ve onu geri alamıyorum. Elim titriyor gibi hissediyorum ama bıçak sabit.

Geri dönemem. Bana küçümseyerek bakarken "Çıkar beni buradan," diye nefes alıyorum.

"Bunu yapmak istemezsin, Aria." Daniel'ın sözleri o kadar içten, o kadar samimi ki, öne doğru bir adım attığım ve neredeyse bıçağı boğazına dayadığım için pişmanlık duyuyorum.

"Gitmek istiyorum." Kelimeleri bir şekilde dışarı itiyorum. Paniklemiş olmama rağmen kulağa ne kadar güçlü geliyorlar.

Daniel'ın gözleri sempatikleşiyor ya da belki de sadece bana acınası olan benmişim gibi bakıyor. Anlayamıyorum. Beni öyle kandırıyor ki.

"Bu konuda sana yardımcı olamam." Kalbim aynı anda hem çarpıyor hem de hızla çarpıyor. Bu benim tek şansım, tek umudum.

"Ön kapıyı aç." Komutu verirken bir adım öne çıkıyorum ve titreyen elim bıçağı ona yaklaştırarak boynunun üst kısmındaki deriyi hafifçe kesiyor. Küçük bir kesik ama onu kesiyor. *Onu ben kestim.*

Parlak kırmızı kanı görmenin dehşeti bir an için dikkatimi dağıtıyor, Daniel'ın elini önüme itip bıçağı kavramaya çalışmasına yetecek kadar uzun bir an.

O hızlı olabilir ama benim korkum daha hızlı. Bıçak gömleğini ve pazusunu delip kolayca içine giriyor, ben tökezleyerek geri çekilirken kolunu kesiyor.

Kalbim o kadar sert atıyor ki, yemin ederim sadece korkudan öleceğim.

Bıraktıktan sonra bile elinin sıcak tutuşu ön kolumu yakıyor. Sırtım tezgâha çarpıyor ve hafifçe sıçırıyorum, ama bıçağı yukarıda tutuyorum ve yavaşça yanından geçiyorum. Adrenalin daha önce hiç hissetmediğim kadar yüksek.

Bu kötü, kalbim dehşet içinde çılgın atıyor, *bu çok kötü*. Şaşırtma avantajımı kaybettim, bıçağın tehdidi bir an öncesine kıyasla çok küçük.

"Bırak beni!" O bana ateş püskürürken ben ona bağıriyorum. Yüzünü buruşturması başka bir şeye dönüşüyor. Bir kez daha benim için incinmiş gibi görünen bir şeye. Ona ve acımasına dudak bükme istiyorum ama kendim için de üzüliyorum. Ve bundan daha aşağılık bir şey olamaz.

"Bırak beni dedim!" Ona yaklaşmaktan çok korkuyorum ve her adımda içime pompalanan saf adrenalinden dizlerim çökecekmiş gibi hissediyorum.

"Kapıyı açsam bile kapıda iki muhafız var ve yakın zamanda buradan ayrılmayacağım. Bunu biliyorlar." Sesi sertti ve gözlerini benden ayırıp keşiğe baktı. "Kahretsin, beni iyi yakaladın," diyor, hâlâ bana bakma zahmetine bile girmeden. Sanki ben bir tehdit değilmişim gibi.

"Beni arabanda saklayabilirsin." Bir sonraki adımı düşünmekte zorlanırken sesim kelimelerimin üzerinden atlıyor.

"Ve bagajımda seninle birlikte olan bıçağından korkmak mı?" diye soruyor ve başım sallanıyor. Bedenim de onunla birlikte sallanmakla tehdit ediyor. Başarısız oldum. Başarısız olduğumu zaten biliyorum.

Aptal kız, diyor ses, ama o bile bana acıyor ve daha önceki öfkesi yok.

Kalbim batıyor ve midemin çukurunda hissetmeme rağmen hiç bitmeyen bir serbest düşüşteymiş gibi durmuyor. "Beni buradan çıkar, lütfen. Beni buradan çıkarabilirsin," diyorum sesim çatlasa da ve bıçakla bir adım öne çıkıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum ona.

Sonunda bana baktı ve "Bıçağı bırak." dedi. Tüm Cross kardeşlerin sahip olduğu o ilgisiz ses tonuyla söylediği tek şey bu. Tamamen küçümseyici bir ton.

"Siktir git," derken neredeyse ağlayacaktım. Ona yaklaşmak zorundayım, bunu yapmak zorundayım. Geçen sefer neredeyse bıçağı benden alıyordu ve bu sefer yaparsa, hücreye geri döneceğim. Hay sikeyim. Boğazım kendi kendine kapanıyor.

Daniel sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Silahımı alabilirim, Aria, beni zorlama," diyor.

Onun sözleri son umut kııntısını da öldürdü. Ne yapsaydım? Silahını almak için koşarsa bıçağı ona mı fırlatacaktım? "Bıçağı yere bırak."

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum ona. Ne kadar aptal olduğum için gözlerim yaşıyor. Olacaklardan dolayı.

Hücre. Bu gece hücrede olacağım. Ve Carter'ın beni çıkarması ne kadar sürerse sürsün.

Ağır bıçak daha ağır geliyor ve onu kendime doğrultmak istiyorum. Çok büyük bir parçam, kendimi incitmekle tehdit edersem daha uzağa gidebileceğimi düşünüyor. Ama acı ç e k m e k istemiyorum. "Lütfen bana yardım edin," diye güçlükle söyleyebiliyorum.

Daniel'ın tepkisi anında, adımları kasıtlı ve güçlü. Bıçağı kavrayacak kadar yaklaştığında bedenim titriyor ama bu sefer elini koluma doladığında tutuşumu gevşetiyorum ve bıçak elimden diğer eline düşüyor ve ancak o zaman beni bırakıyor.

Söz dinlemeyen bir çocuk ya da daha kötüsü, dövüleceğini bilen bir köpek gibi siniyorum.

Daniel kesiğini temizlemek için musluğu açmadan önce bıçağın lavaboya düşüşünü dinlerken sessiz gözyaşları dökülüyor ve ben onları siliyorum. Ona verdiğim kesiği.

"Özür dilerim." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor, tekrar etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Nefesim sığ pantolonlarla geliyor. "Geri dönemem. Lütfen, yapamam."

"Hey, sorun yok." Daniel bana yaklaşırken sesi yumuşaktı ama "Carter'a söylemek zorunda değiliz" diyene kadar ona vermem gereken tek şey korkuydu.

Sözleri beni onun kara gözlerine baktırıyor. Carter'ınkilere çok benziyorlar. Ama sıcaklık ve arzu orada değil. Sadece samimiyet.

"Ona söylemeyeceğim, tamam mı?" Rahatlatıcı sesi içimdeki korkuyu yatıştırıyor. "Bu aramızda kalacak." Endişenin yerini alan rahatlama neredeyse kismama neden oluyor.

"Bunu neden yapasın ki?" Ona soruyorum. "Seni incittim."

"Çünkü ben de aynısını yapardım." Basit cevabı rahatlatıcı ama bana umut vermiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Seni... incitmek istemedim."

"Neden bunu yapmak zorundaydın ki?" Başımı sallıyorum, gözlerimin altını siliyorum. "Ben de yapardım ama senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum" diye ekliyor.

"Özür dilerim." Söyleyebildiğim tek şey bu. "Buradan çıkmam gerek," diye ısrar ediyorum ve kelimelerim umutsuzlukla kanıyor.

"Burada olman daha iyi," diyor bana. "Babanın evinde güvende değilsin ve Carter'ın şu anda sana en iyi insan gibi görünmediğini biliyorum ama tüm bunların bir nedeni olduğunu biliyorum."

"Babam." Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. *Onu hayal kırıklığına uğrattıyorum.*

"Yemek yemen gerek," diyor Daniel, benden uzaklaşarak ve beni onaylamayarak. Carter da bana aynı şeyi söylemişti. Sadece yemek yemem gerekiyor. Ve itaat etmeliyim.

"Onu öldüreceksin," diyorum ve bu bir soru değil, bir ifade. Yemek yemeyi düşünemiyorum bile. Düşüncesi bile iğrenç.

Daniel buzdolabını açıyor ve beni görmezden geliyor, ancak vücudunu beni görebileceği şekilde eğiyor.

Dirseğiyle buzdolabının kapısını kapatırken biranın üstünü çeviriyor ve hızlıca bir yudum alıyor, kanın nemlenmiş gömleği ışıktaki parlıyor ve boğazındaki o kırmızı parça bana bakıyor.

Neredeyse ona tekrar üzgün olduğumu söyleyecektim. Babamla ilgili planlarını bilsem bile. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmemek mide bulandırıcı bir duygu ama ne olursa olsun başka seçeneğiniz yok.

Şişe tezgâha çarpıyor ve sonunda bana cevap veriyor. "Biz müdahale etsek de etmesek de bu olacaktı."

"Neydi o?" Ona kısık bir sesle, temkinli bir şekilde soruyorum, bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi zar zor kaldırıyorum. Düşündüğüm tek şey, Carter'a söylememesi için ona iyi davranmam gerektiği.

"Savaş."

Tek kelimelik cevap bakışlarımı cilalı fayans zemine çevirmeme neden oluyor. O içerken ortalık sessiz, ben de yemediğim küp küp doğranmış sebzelerin pisliğini temizliyorum.

"Carter'a söylemeyecek misin?" Konuyu tekrar açmaya cüret ettiğim için kendimi bencil hissediyorum ama söylemeyeceğini bilmem gerekiyor. Eğer Carter burada olsaydı... Ne yapacağını düşünmeye bile başlayamıyorum.

"Bana bak," diye çağırıyor Daniel'in sesi ve ben de dediğini yapıyorum. "Carter'a tek bir kelime bile etmeyeceğim. Tek bir kelime bile." Sesi yatıştırıcı ama iyi olmaya yakın bir şey olmakta zorlanıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve serinlemek için elimi yüzüme bastırıyorum.

O birasını bitirirken ben yerdeki lekeye bakıyorum, ta ki kadınsı bir sesin ona seslenmesiyle içgüdüsel olarak dönene kadar.

"Kahretsin," diyor nefesinin altında. Hemen beni kolumdan yakaladı. Kavrayışı sıkı, talepkâr ve beni hazırlıksız yakalıyor, o korku geri dönüyor ve içimde yükseliyor.

"Çalışma odasına git," diyor boğuk nefesinin altında ve beni mutfağın diğer eşiğinden dışarı itmeye çalışıyor. Beni çalışma odasına doğru iterken ayaklarım yerde kayıyor.

"Daniel?" diye tekrar sesleniyor ses, bu sefer daha yakından ve sıkılmış dişlerinin arasından, "Git," diye ısrar ediyor.

Omuzlarım öne doğru eğiliyor ve kendimi bir hiç gibi hissediyorum. Kesinlikle hiçbir şey gibi. Değersiz, acınası ve herhangi birinin kaprisiyle itilip kakılacak zayıf bir şey.

"Bunu bir daha yapma, Aria. Sen bundan daha akıllısın," diyor ve bana sırtını dönüp mutfağın diğer tarafına doğru hızlı adımlarla yürümeye başlıyor.

Ayaklarım kendi özgür iradeleriyle hareket etse de sözleri beni bir anlığına uyuşturuyor.

Bundan daha zeki olmam gerekirdi. Belki eskiden öyleydim ama artık görebildiğim tek şey çaresizlik ve karanlık bir uçuruma düşme hissinin karışımı... Bu karışım sahip olduğum her türlü zekâ için ölümcül.

Ellerim titriyor ve nefes almakta zorlanıyorum ama Carter'ın çok uzun zaman önceymiş gibi gelen sözlerini hatırlamaya çalışıyorum. Bana umutlu olduğumu hissettiren sözlerini hatırlamaya çalışıyorum. Deniyorum ve başarısız oluyorum.

Ne oldukları önemli değil. Kaderinizi değiştirmek için yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığında her şey önemsizdir.

Ve şimdi ben bu kadar aptalca davrandığım için, beni hücreye geri koyacak. Bunu yapmamalıydım. Ağır bir nefes beni neredeyse boğuyor. Dinlemem gerek.

Gözlerim kapalı, "Daniel ona söylemeyecek" diye fısıldıyorum. Ama sözcükler acıma biraz merhamet ediyor, çünkü bunu Carter'dan saklayamayacağımı biliyorum. O beni görüyor. Her şeyimi görüyor. Ve her şeyi izliyor.

"Ne halt ettin sen?" Bir kadının sesi şok ve endişeyle mutfağa taşınıyor, beni ürkütüyor ve düşüncelerimi kesiyor. Olabildiğince sessiz bir şekilde kapının kenarına sokuluyorum, böylece dinleyebiliyorum ama görünmüyorum.

Burada başka bir kız olduğunu bilmiyordum. Ama Daniel'la konuşma şekli, onunla birlikte olduğunu açıkça gösteriyor. Onun tutsağı değil. İçimde kıskançlık ve korku birbirine karışıyor ve onun tarafından görülmekten neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Belki de kapı aralığını kavradığımda damlayan utanç yeterince belirgindir.

"İçiyordum ve bir şeyler kesiyordum ve bıçağı fırlatmanın havalı olacağını düşündüm." Daniel'ın hiç de inandırıcı olmayan bir mazeret sunduğunu duyuyorum. Ama kız ona inanıyor.

"Kendini öldürebilirdin," diye onu azarlıyor, ancak sesinde bir parça güvensizlik var. Suçluluk duygusu kanıma sızıyor. Ve bir parçam kendimi kurtarmaya çalıştığım için üzülmemin saçma olduğunu biliyor. Ama tüm bunlar da öyle.

Daniel kıkırdıyor. "Ölmek için onca yol varken, bunun olacağını sanmıyorum Addison." "Sana bira getirdim" demeden önce bir içki aldığını duyabiliyorum. Neredeyse yürüyüp gidecektim ama Addison'ın sonraki sözleri beni olduğum yerde sabit tutuyor.

"Konuşmamız gerek." Ses tonundaki sertlik keskin.

"Şu anda değil." Daniel onunla benimle konuştuğundan farklı konuşuyor. Carter'ın benimle konuştuğundan farklı. Sesinde bir rahatlık var ve ben bunu beklemiyordum.

"Her zaman şu anda değil," diye yanıtlıyor. "Bir şeyler oluyor." Sesi yumuşuyor, ona yalvarıyor. "Neden gidemiyorum?" diye soruyor çaresizlik her kelimesine yapışmış bir halde.

"Güvende olmak daha iyi," diye cevap veriyor o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyuyorum. İçimde bir merak dalgası dolaşıyor. O da mı gidemiyor?

Bir an geçiyor ve bir başkası, neler olduğunu göremiyorum ve konuşma devam etmeden önce bir göz atmayı umarak öne doğru ilerliyorum. Bu kadını görmeyi umarak.

"Bilmene gerek yok," diyor Daniel kararlılıkla ve ben de köşeyi dönünce Daniel'i sobaya yaslanmış halde görüyorum. Onu ve benim yaşlarımda güzel bir kızın başını öyle bir salladığını görüyorum ki koyu dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor. "Bana yalan söylemeye devam ediyorsun" diye soluk soluğa söylenirken yüzünü kapatıyor. Yırtık pırtık sesine acı kazanmış.

Daniel kollarını ona sarmak için zayıf bir girişimde bulunurken, kadın onu iter, kıcı ocağa çarpar ve kadın mutfağı terk ederek geldiği yöne geri döner. Arkasından küçük ağlama sesleri geliyor. Daniel dolabın içine karışan büyük çekmeceyi açıyor ve boş bira şişesini kapağıyla birlikte çöpe atıyor, yüz ifadesinde yüreğimi parçalayan bir acı var.

Gitmek için döndüğünde, mutfağa doğru geri çekiliyorum, ama beni duyuyor ve omzunun üzerinden bakıyor.

Acısını saklamayıp beni kendi acımla baş başa bıraktı.

CHAPTER 27

Carter

ÖNCE YATAK ODASINI KONTROL ETTİM. İçimdeki ahlaksız taraf onun beni bekliyor olmasını, yatağımı ısıtmaya başlamış olmasını umuyordu.

Ama boştu.

Sırada çalışma odası vardı, onu yapmayı sevdiği gibi ocağın zemininde çizim yaparken göreceğimi varsaydıktan sonra.

Ama ateş yanmıyordu ve oda sessizdi.

Sonra mutfak. Boş lanet mutfak. Güvenlik monitörünü açıp kameralar arasında gezinirken dişlerim gıcırıyor.

Nabzım hızla atıyor ve monitör birinden diğerine geçip duruyor, her biri Aria'mın nerede olduğunu göstermekte işe yaramıyor.

Ona beni mutfakta, çalışma odasında ya da yatak odasında beklemesini söyledim. Girmesine izin verilen tek odalar bunlardı, ancak benim itaatkâr Aria'm bunların hiçbirinde yok.

Kalbim çarpıyor ve ateşim yükseliyor.

Kaçamadı.

Sadece üç saatliğine ayrıldım. Buluşma için kulübe gidip dönmeye yetecek kadar zaman. Daniel onu izliyordu. Kameralar başa dönerken onun hâlâ burada bir yerlerde olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım.

"Siktir!" Öfkem beni ele geçiriyor, ama kelimeyi tükürüp omuzlarımdaki ve göğsümdeki gerginliğin arttığını hissettiğimde, onu aynı anda hem görüyor hem de duyuyorum.

Mutfağın köşesindeki şarap mahzeni ilk seferinde ekranda bulanık bir şekilde geçti, ama işte orada, köşede, kucağında bir şişe ile bağdaş kurmuş. Ve mırıldanmasının tatlı sesi mutfakta dolaşıyor.

Çatlak kapıya doğru sessizce yürüyorum, mutfığa sadece bir parça ışık giriyor.

Yumuşak sesinin ritmini dinlerken mırıldanması yükseliyor ve bir kelime ağzından kaçıyor ama şarkıyı tanıyamıyorum. Melodi kasvetli, biraz melankolik.

Sessiz olmaya dikkat ederek yaklaşıyorum ve bir şişe fayans zemine çarparken kapıyı kaydırarak açıyorum, çıkan sese bakılırsa boş olduğu anlaşılıyor.

Aria'nın koyu renk saçları yüzünden ve göğsünden geriye doğru düşerken başını duvara yaslıyor, burnunu tavana doğru çevirip biraz daha yüksek sesle mırıldanıyor.

Bu tatlı sesleri dinlemek bağımlılık yapıyor. Sesi beni her zaman büyülemiştir ve sanırım her zaman da büyüleyecek. Sizi karanlıktan kurtaran şey olağanüstü bir şeydir.

"Burası mutfak değil," diyorum ve melodisini kesiyorum. Sözlerimi anladığında bakışlarındaki yeşil ve kehribar renkleri ölümcül bir korku karışımına dönüşüyor. Yutkunurken boğazını izliyorum; bana "Bilmiyordum" demek için diz çökmüş bir pozisyonda otururken gergin nefes alışını duyabiliyorum.

Konuşurken hâlâ bana bakmıyor. Bazen akşamları bana bakıyor. Ama gözlerimin içine bakmayı sevmiyor.

Pamuklu bluzu bol ve sarkık, gömleğinin altından bir bakış atmamı sağlıyor, ancak saçları önünden sarktığı için araya giriyor. Yine de göğüslerine ve meme uçlarının soluk pembeliğine bir göz atıyorum. Aletim sertleşiyor ve bir iniltiyi bastırıyorum.

"Burayı mutfağın bir parçası sanıyordum," diyor ve sözlerindeki sarhoşluğu duyuyorum. Ben şarap mahzeninin kapısında sessizce dururken kalın kirpikleri dalgalanıyor.

Bana bakmasını bekliyorum ve baktığında da bakışlarımla onu esir alıyorum. 'Dişi göz' ifadesinin neden var olduğunu daha önce hiç anlamamıştım. Ama tam burada, şu anda anlıyorum. Bu kıramayacağınız bir bakış. Zamanı durduran ve sizi hareketsiz tutan bir bakış. Şu anda o muhteşem bakışlarıyla bana yaptığı şey de bu.

"Yemin ederim fark etmedim," diye nefes alıyor ve şarap lekeli dudaklarını yalıyor.

"Bir hücreden diğerine," diyorum ona ve küçük bülbülüm gülümsemesini bastırmak için alt dudağını ısırtıyor. "Bunu komik mi buluyorsun?" Kendi dudaklarım da yukarı kalkma tehlikesi geçirirken ona soruyorum.

"Bunu tercih ederdim," diyor yanaklarında çapkın bir kızarıklık belirirken. "Eğer beni tekrar bir hücreye koymayı uygun görürseniz, şarap mahzeni biraz daha benim tarzım olurdu."

Dudaklarımda gerçek bir gülümseme belirliyor ve kendimi ona doğru yürürken ve küçük, narin çerçevesinin önünde çömelirken buluyorum. Her ne kadar tatlı, hatta ilgi çekici görünse de, gerginlik hala mevcut.

Neredeyse onu bu kadar hoş bir ruh haline sokan şeyin ne olduğunu soracaktım ama yanı başındaki boş şarap şişesi ve onun yanında duran çoğunlukla boş kadeh sorumu yanıtlıyor. Gözbebekleri karanlık ve büyük ama arkalarındaki güzellik ve arzu baştan çıkarıcı.

"Ben yokken eğlendin mi?" Yanağını okşarken soruyorum ama bana doğru eğilmek yerine geri çekiliyor ve kışının üzerine oturmak için hareket ediyor. Bacaklarını göğsüne doğru çekiyor.

Başını bir kez sallıyor ve mutluluk anında yok oluyor, odayı ve kanımı donduruyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diye başını dizlerine gömüp konuşuyor, "ama Daniel söylemeyeceğini söyledi." Bazı sözcükleri ağzında geveliyordu. Çakırkeyif halinin sevimliliğine rağmen Daniel'in onunla bir sır sakladığını bilmek her türlü mizah duygusunu benden alıyor. "Ama yapmalıyım."

"Evet," diyorum önünde yere otururken, "yapmalısın." Ona yaklaştıkça kalbimi bir mengene kavırıyor. Sırlara tahammül edilemez. Sırlar dokundukları her şeyi yok eder. Daniel benden bir sır saklayabilir mi?

Kulağının arkasını kaşıyor ve bana dönmeden önce kapıya bakıyor. Dudakları aralanıyor, ama sonra sadece yalıyor, hala kelimelerini bulmaya çalışıyor. Kalbinin benimkiyle aynı ritimde düzenli atışını duyabiliyorum.

"Söyle bana, bülbül. Eğer söylemezsen senin için çok daha kötü olacak." Alnında bir hüznün kırışıklığı belirdi ve gözleri endişeyle karardı ama tehdit gerekliydi. Ve onunla birlikte itirafı da geliyor.

"Onu kestim," diyor hızla ve sonra boğazını temizliyor. "Daniel. Bıçağı kaldırdım ve beni bırakması için onu tehdit ettim ama onu kesmek istememiştım, yemin ederim."

"Beni terk etmek mi istiyorsun?" Küçümseyerek soruyorum. Öfke bu gece çok kolay geldi, duygularım beni ele geçirdi. Ve bu onun yüzünden. Hepsi Aria yüzünden.

"Hayır, ben sadece," diye kalın kalın yutkunuyor ve saçlarını yüzünden itiyor. "Nedenini bilmiyorum ama beni terk ettiğinde... sen yanımda olmadığında farklı hissediyorum." Kelimelerle boğuşuyor ve ben bir an sessizlik içinde devam etmesini bekliyorum.

"Kızgındım. Babama söylemek için gitmek istedim." İtirafı karşısında bedenimin nasıl gerildiğini ve öfkenin yüz ifademe nasıl sızdığını görmüyor. Beni asla terk etmeyecek. Asla. Babası da cehennemde yansın, umurumda değil.

Dişlerimi sıkarak devam etmesine izin verdim.

"Benimle konuşmaya geldi ve elimde bıçak vardı. Sarhoştum ve aptalcaydım. Ya da belki sadece çakırkeyif? Çok özür dilerim. Böyle olsun istememiştim. Berbat durumdayım ve neyin doğru olduğunu ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ve ben..." Nefes alış veriş ve sözcükleri karmakarışık bir hal alıyor.

Daniel gerçekten de Aria'nın kendisini tehdit etmesine izin verecek kadar yumuşamış mıdır? Her ikisinde de hayal kırıklığı duygusu karışık, ama Aria'da çok daha güçlü. Gitmek istedi. Onu tekrar hücreye atmak ve orada bir gram bile kaçamayacağı bir yerde tutmak için her türlü dürtüye direnmek zorundayım.

Sadece gözlerindeki gerçek hüznün, öfkeyi köreltiyor ve onu monitörlerden ilk izlediğimimde hissettiğim merakı ortaya çıkarıyor.

Bunun benim hatam olduğunu anlamam için aramızda bir an ağır nefes alıp verme ve sessizlik olması gerekiyor. Başkasının ellerine bırakılmaya hazır değildi. Daha iyi bilmeliydim. Ama her şey çabucak değişecek. Bakışlarım Aria'da kalsa da bu düşünce karşısında başımı sallıyorum. Yakında.

"Onu bıçakla kesmene izin mi verdi?" Daniel'in ne kadar pervasız olduğunu merak ederek ona soruyorum.

Çünkü ondan korkmuyor. Korku her şeyi değiştirir.

"Sadece birazcık," diye yumuşak bir sesle cevap verirken o muhteşem gözlerini benimkilere kaldırıyor ve ben bunu komik buluyorum. Dudaklarımda gezinen nazik bir gülümsemeyle, "Onu kestir... ama sadece biraz mı?" diye açıklıyorum.

Bir gülümseme kırıntısı göstermeye cesaret ediyor ama hemen kayboluyor. "Bunu yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Kardeşimi öldürebilir miydin?" Dalgınca soruyorum, ben yokken onun kasetlerini izlemeyi aklıma not ediyorum.

"Hayır, ama benimkini öldüreceğini biliyorum." Sözleri hüzünlü ama aynı zamanda kabullenici.

"Senin kardeşin yok," diyorum ona, sanki söyledikleri önemsizmiş gibi, ama haklı. Yaptıklarımın ve yapmak üzere olduklarımın sınırı yok. Onun için merhamet var ama başkası için yok.

"Gerçekten beni terk etmeye mi çalıştın?" Bunu yüksek sesle dile getirdiğimde göğsümde bir çivi çakılıyor. Daha önce Daniel'la bir sırrını paylaştığı için daha çok endişelenmişim. Fakat

Gerçek şu ki, kaçmaya çalıştı. Beni terk etmek istiyordu ve bunun için öldürmeye hazırdı.

"Berbat bir girişimdi," diyor sanki daha iyi olacakmış gibi. Ve bir parçam onun cevabı karşısında yumuşuyor. "Özür dilerim. Her şey için üzgünüm. Sanırım deliriyorum." Başını duvara yaslamak için geriye doğru eğdiğinde kelimeleri nefes nefese çıkıyor. "Beni delirttin Carter. Tek bildiğim üzgün olduğum. Artık nasıl olacağımı biliyorum."

Elimle çenesini kavrayarak, gözyaşlarının eşiğindeki cam gibi gözlerle bana bakmasını bekliyorum. "Hayır, bülbülüm. Sen benim her şeyimsin."

"Evet," diyor basitçe. Bu onaylama beni daha önce hiç hissetmediğim kadar heyecanlandırıyor.

Başım kendiliğinden sallanıyor. "Ben yokken bu kadar cesur olmaya cesaret edebileceğini düşünmemiştim."

"Özür dilerim." Fısıltısında korku izleri vardı.

"Bu gece seni cezalandırmak istemedim," diyorum, parmaklarımın taktığı kolyede gezinmesine izin vererek, "Aklımda farklı planlar vardı." Ona ne yapacağımı düşünürken aletim çoktan sertleşmişti. "Ama beni terk etmeye çalıştın ve bundan daha büyük bir günah olamaz."

Ben onu sustururken "Lütfen," diye inliyor. "Geri dönmek istemiyorum." Dokunuşumdan korkmuyor; bir elimi çıplak omzuna koyduğumda, parmaklarım gömleğinin kumaşının altından geçerken bunu memnuniyetle karşılıyor. Büyüleyici ela gözleri benimkilere bakıyor ve merhamet etmem için yalvarıyor.

"Bir sonraki suçunun seni hücreye götüreceğini söylemedim mi?" Ona bir soruyla hatırlatıyorum ve yüzü buruşuyor. Bana doğru yaklaşıyor, iki eli de kalçalarımın altına, "Lütfen" diye yalvarıyor. Parmakları pantolonumun pahalı kumaşı üzerinde kayarak bacaklarımın arasına giriyor ve beni affetmesi için yalvarıyor. Onu hep böyle hayal etmişim. Aynen böyle.

"Benimle kalmak için ne yapardın?" Ona yalvardığı merhameti göstermek isteyerek soruyorum. Bunu daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor. "Herhangi bir şey," diye çaresizlikle hızlıca cevap veriyor.

"Hücrenin dışında kalmak için değil, yatağымda kalmak için. Arada fark var, Aria."

İfadesi düşüyor ve düşündüklerini dile getirmekte zorlanıyor. Bana cevap veremediğı için içime bir korku sızıyor ama o yumuşak sesiyle korku bir anda beni terk ediyor.

"Sadece sen gittiğinde hatırlıyorum" derken parmakları kolyenin içinden geçiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Açıklamaya çalışırken sesi titriyor. "Beni terk etmeni istemiyorum. Sen gidince benim için daha zor oluyor."

"Sana ne yapacağını sordum-"

"Ve ben her şeyi söyledim," diye sözümü kesiyor ve samimiyetini ölçmek için yüz ifadesinin her santimini incelerken kaşlarının birbirine yapıştığını **h i s s e d e b i l i y o r u m .** "Sen yanımdayken ayrılamayacağımı biliyorum ve bunu denemek bile istemiyorum. Ama sen yokken... bu daha zor. Bu yüzden seni terk etmek istemiyorum. Senin de beni terk etmeni istemiyorum."

O bir siren. Bunu çok net görüyorum. Onun güzelliği, kırık gücü, inkârı ve kabullenışı. Hepsini beni çağırıyor ve o güzel ninniler söylerken bülbülüme daha sıkı sarılmak için e l i m d e n gelen her şeyi yapacağım.

"Yarın akşam benimle yemeğe geleceksin. Yanımda diz çökeceksin. İtaat edeceksin. Yanımda oturacaksın, benim olmaktan gurur duyacaksın." Sanki bir cezayı kabul ediyormuş gibi başını sallıyor ama bu ondan çok daha fazlası. "Dediğimi yapacaksın. Sana yapmanı söylediğim her şeyi." Her kelimeyi vurguluyorum, parmağım boğazında aşağı yukarı geziniyor. "Ailemin ve misafirlerimin önünde, bana itaat etmeye ne kadar istekli olduğunu göstereceksin."

"Evet, Carter."

Nefes alışının kesilmesi ve cezayı kabul etme hevesini yutkunarak karşılaması, bir sonraki söyleyeceğim şey için neredeyse kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Neredeyse. "Ve bu gece, sana verdiğim özgürlükten yararlanmaya cüret e t t i ğ i n için hücrede uyuyacaksın."

"Evet, Carter," diye cevap veriyor ama kelimeleri çatlıyor ve gözleri acıyla kapanıyor. Gözlerini tekrar açtığında kalın kirpikleri dalgalanıyor ve daha fazlasını bekleyerek gözleri m i n içine derin derin bakıyor. Yalnızlığın derin kuyusu çoktan bakışlarına yerleşmiş. Hüzün daha önce de gördüğüm bir şey, ama onun gözlerinde çok güzel görünüyor.

"Dersini aldığını hissedene kadar orada kalacaksın."

Başını sallıyor ve sağ gözünün altındaki yaşı siliyor, ama itaatkâr bir şekilde cevap veriyor, "Evet, Carter."

Onu göndermeden önce kendime ait olma düşüncesiyle kendi nefes alışverişim hızlanıyor. "Şimdi ise kucağıma uzanacaksın, ben seni cezalandırırken sert sikimin karnına girdiğini hissedeceksin, çıplak kıkına şaplak atıp

Beni terk etmeye çalışarak işlediğin suçun bedelini yeterince ödediğini hissedene kadar."

"Yapacağım," diyor usulca ve bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda onaylarcasına başını sallıyor. "Yapacağım," diye tekrarlıyor nefes nefese.

Emir anında benden düşüyor. "Bana aınla oynayabileceğimi söyle."

"Amcığımla oynayabilirsin." Ve itaati dudaklarından aynı şekilde dökölüyor.

"Ya senin kıcın?" Soruyorum.

"O senin." Sesinde hiç tereddüt yok.

"Peki ya şu dudakların?" Başparmağım dolgun dudaklarında gezinirken ona arzu dolu derin bir sesle soruyorum.

"Onlarla ne yapmak istersen," diye fısıldıyor dokunuşuma karşı.

Şarap mahzeninin zeminine otururken ona, "Elbiseni kaldır ve buraya uzan," diyorum, ellerimi onun üzerinde tutup bizi hücreye götürmek için çok hevesliyim.

Pamuklu elbisesini yukarı çekip kucağıma doğru ilerlerken hareketleri aceleci ve umursamaz. Kalçaları sağ uyluğunun üzerinde dengede duruyor ama kıcını ortaya doğru hareket ettiriyorum, elleriyle kendini desteklemeye çalışırken onu inlemeye zorluyorum.

"Sırtının arkasına," diye emrediyorum ve bu bir an alıyor. Saçları her yerde, ama bir omzunun üzerinden kaydırıyorum, bir elimle iki bileğini tutmadan önce bir araya toplamak için zaman ayırıyorum. Parmaklarım külotundan aşağı kolayca kayıyor, dantel kumaş neredeyse yırtılıyor, ama dikkatli davranıyorum, dokunuşumun cildinin her santiminde tüylerimi diken diken etmesine izin veriyorum.

Hafifçe inliyor, şimdiden cezasının tadını çıkarıyor. Ama ben daha çok zevk alacağım.

Elimle kıcının yanağında bir daire çizerek ona "Sanırım sırf seni cezalandırabilmek için yaramazlık yapıyorsun" diyorum.

Başını sallıyor, kucağımda kıvranıyor ve saçlarını hafifçe savuruyor. "Seni üzmem istemiyorum." Sözleri yumuşak ve hüzünlü ama iniltileri zevkten başka bir şey ifade etmiyor.

İlk şaplak hafifti ve ardından kıcını tutup diğer yanağına daha sert vurdum. Vücudu kıpırıyor ama bir nefes bile alamıyorum.

Soluma doğru eğildiğimde gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu ve dişlerinin alt dudağına gömüldüğünü görüyorum. Parmaklarımın aına kaymasına izin veriyorum ve sikim onun içinde olmanın acısıyla ağlıyor.

"Çok sıkı," diyorum ona ses tonumda saygıyla ve sonra onu sallıyorum, böylece sikimi hissedebiliyor.

Sadece inliyor ve daha fazlasını bekliyor, ama ben onunla zaman geçirirken dişleri hafifçe gevşiyor.

"Sence kaç tane, Aria'm?" Ona soruyorum ve tam dudakları ayrılırken, elim geri çekiliyor ve kıcını açık bir elimle kırbaçlıyorum, bu da cildimin acıyla yanmasına neden oluyor. Acı ve zevk birbirine karıştığında ve parmaklarım amına geri döndüğünde başını geriye atarak haykırıyor.

"Kaç tane diye sordum?" Sesim sakın ama ölümcül. İçimde umutsuz bir ihtiyaçla yanıyorum.

"Kaç tane-" diye cevap vermeye başladı ve ben de diğer yanağına öncekinden daha sert bir şaplak atarak gözlerinin yaşarmasına neden oldum. Keskin, tatlı acı avucumdan koluma doğru yayılıyor. Kızarmış tenini kavrayarak cevap vermesini bekliyorum ama gözleri sulanmış ve nefesi kesilmiş halde tek yaptığı nefes almak için dudaklarını aralamak oluyor.

"Cevap ver, Aria." Sözlerim bitmeden olabildiğince hızlı bir şekilde "Ne kadar istersen" dedi.

Nefes almak için başını eğdiği bir an geçiyor. Elimi teninden çektiğim ve kucağında gerilmesini izlediğim bir atım daha geçiyor.

Kolum acıdan çılgık atana ve elim neredeyse hissizleşene kadar elimin onun hassas tenine tekrar tekrar vurması bir kasırga gibi geçiyor.

Kucağında benimle mücadele ederken çılgınlıkları daha da yükseliyor, doğal olarak benden uzaklaşmak istiyor. Neredeyse bileklerindeki tutuşumu kaybediyordum, ama onu sabit ve olması gereken yerde tutmayı başarıyorum, böylece cezasını yerine getirebiliyorum.

Parmaklarımı tekrar sıvıslamak amcığına soktuğumda kıcı kıpkırmızı ve tenim hoş bir sızıyla uğulduyor. Vücudu titriyor ve acı dolu çılgılığı günahkâr bir iniltiye dönüşüyor.

Defalarca acımasızca şaplak atıyorum, kıcının alt tarafına, sağ yanağına, sol yanağına... ve sonra amına. Altımda titrerken ellerim onun uyarılmasıyla ıslandı.

Parmaklarım her şaplakta amına giriyor ve ona sadece çok az bir penetrasyon sağlıyor. Alay etmenin yoğunluğu onu daha da geriye eğiyor ve şehvet dolu bakışları, mahzenin duvarlarında yankılanan boğuk zevk ve acı inlemeleriyle bana bakıyor.

"Aferin kıızıma." Onu övüyorum ve gözlerinde meraklı bir bakış ve yanaklarında yaşlarla bana bakmasını izliyorum.

"Bu gece, seni elime geçirdiğim anda yapmam gerektiği gibi, seni yerdeki şiltenin içine sokacağım."

Amı parmak uçlarımla etrafında kenetleniyor ve ben de parmaklarımı daha derine sokup ön duvarını okşayarak onu ödüllendiriyorum.

Sırtını kavislendiriyor ve onu istediğim yerde tutmak için omzunu aşağı doğru itmek zorunda kalıyorum, dokunuşumu ondan uzaklaştırırken onu arzulu bırakmak için. Küçük hayal kırıklığı iniltisi, elimin parlak kırmızı tenine bir tokat daha atmasıyla karşılanıyor. Şaplak!

Başı geriye doğru uçuyor ve o muhteşem dudakları derin bir özlemle aralanıyor. Bu artık acı değil. Başka bir şey hissetmek için zevkin sınırına çok yakın.

Tokadın acısını elimle yatıştırıp sağ yanağını ovuyorum ve sonra bir kez daha vurmak için geri çekiliyorum.

"Sana karşı daha sert olsaydım daha çabuk öğrenirdin, değil mi?"

Gözleri kapalı ve vücudu hareketsiz, bir başka cezalandırıcı darbenin geleceğini bilerek cevabını inliyor, "Evet, Carter."

Cevabı samimiyetten yoksundu. Şu anda zevk ve acının sınırında otururken bana duymak istediğim her şeyi söyleyebilirdi.

Günler aklıma geliyor. Her biri ve onunla yapmayı planladığım şey, yaptıklarımla tam bir tezat oluşturuyor. Sağ elimin parmaklarının kıcının üzerinde gezinmesine izin veriyorum, kör tırnaklarım nazikçe hassas cildini kazıyor ve kucağımda kıvrınmasına neden oluyor. Sol elim boğazını kavıyor, sonunda bileklerini serbest bırakıyor ve onu bana bakmaya zorlayarak geri çekiliyorum.

Ela gözleri özlem ve şehvetle dolu. Ormanda bir sis var. Göremiyor ama ilerlemek için çok istekli.

"Seni çok daha önce becermeliydim."

O ilk günü hatırlıyorum, onu bırakmam için nasıl çılglık attığını ve ağladığını, benim ondan, onun da benden nefret ettiği zamanları.

Boğazını sıkıca kavramama, dokunuşumun vücuduna kıvılcıklar saçmasına rağmen başını sallamaya zorluyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Hayır," diye fısıldıyor ve aletim daha da sertleşiyor, bana karşı gelmeye cüret ettiği için onu cezalandırmam için yalvarıyor. Ama sonra ekliyor, "Böyle olması gerekiyordu."

Gözlerini kapatırken nefesi ağırlaşıyor, vücudu kucağımda eğiliyor. Tamamen benim merhametime kalmış durumda ve dudaklarını büzüştürmüş durumda.

Her şeyiyle. Her parçası benim ve o bunu biliyor. Benim.

CHAPTER 28

Aria

DÜN PİŞMANLIK DOLUYDU.

Carter'ı tekrar gördüğüm an, keşke gittiği o saatleri geri alsaydım dedim.

O her zaman sözünü tutar. Ve her zamanki gibi beni hücreye geri götürdü ve şiltenin üzerinde becerdi. Belki sarhoşluktandı, belki başka bir şeydi, ama hücrenin korkusu yoktu ve bunun yerine onu memnun etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Vücudum bana yalvarıyordu.

İtaat etme ihtiyacı hissettiğim için
değil. Beni öpmesini istedim.

Ona ihtiyacım vardı. Ve dudakları boynumda her gezindiğinde, onları yakalamaya çalıştım. Denedim ve başarısız oldum. Yine de onu istediğimi biliyor. Bu düşünceyle bedenimden bir ürperti geçiyor ve uyluklarımın arasındaki donuk ağrıyla buluşuyor.

Artık hareket edemeyecek hale gelene kadar beni becerdi ve ben yatağın üzerinde karnımın üzerinde yatarken bile, yatağa tutunamıyordum, bana emrettiği gibi sırtımı dik tutamıyordum. O zaman bile

Arkamdan sürtünüyor, içime giriyor ve beni cezalandırıcı bir şekilde beceriyordu.

Dün gece onun fahişesiydim. Saçlarımı yumruğu haline getirdi ve dişlerini boynuma geçirip vücudumu istediği gibi zorlayabilmek için geri çekti.

Ve başka bir şey istemedim.

Bunun farkına varmak beni daha çok rktmeli ama onun yerine tek düşünebildiğim, beni pmesini istediğimi bildiği halde buna izin vermemesi.

O yanımdayken her şey farklı. Onunla sahip olduğum güvenlik her şeydir.

Aklı başında olan yanım bunun sağlıklı olmadığını ve savaşmaya devam etmem gerektiğini biliyor ama aklı başında olan yanım bu gerçekliğe tutsak olan tek yanım. Eğer bırakırsam, kendimi zgr hissedeceğim.

Bir gün daha güvende hissetmek için yeterince zgr.

Savaşta olacakların ben burada olsam da olmasam da gerçekleşeceğini bilecek kadar özgürüm.

Carter'ın benim için hazırladığı elbiseyi giyecek ve aynadaki güzel kadın imajına bakacak kadar özgürüm. Kısıkandığım bir kadın. Ben olduğuma inanamadığım biri.

Saçlarım düzleştirilmiş ve yandan kırpılmışken, porselen tenime güzellik katan bir parça makyajla, kendimi yaldızlı bir kafesin içinde kanatları kırpılmış, umudun yumuşak melodilerini söyleyen bir ötücü kuş gibi hissediyorum.

Parmaklarım narin dantellerin üzerinde geziniyor ve dn geceyi hatırlayarak gözlerim kapanıyor.

Yumuşak danteli kıvrımlarımda yumuşatırken kıımdaki morluk bana acıyı hatırlatıyor. Bu his

doğrudan klitorisimle bağlantılı ve anında vücudum daha fazlası için yalvarıyor. Çürüğe karşı bir gram baskı uygulamam için.

Yumuşak bir nefes beni terk ediyor, hem de istekli bir nefes ve gözlerimi açtığımda Carter karşımda duruyor.

Kalbim çarpıyor ve sonra yumuşak bir tırıs yapıyor. Sanki bana doğru yürüyen o olmasına rağmen, ona doğru dörtnala koşuyor gibi.

Her adımını bilinçli ama ondan daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklıkla atıyor ve düşüncelerimin her zerresini yakalıyor.

"Çok güzel görünüyorsun bülbül," diyor ve etrafımda dolanırken sesi kadife gibi. Yarım daire çizerek yürüyüp arkamda durduğunda adımları yatak odasında yankılanıyor.

Danteli çekip kıcıma doğru kaydırırken ve vücuduma heyecan verici bir ürperti gönderirken nefes alışının kesildiğini duyabiliyorum. Parmak uçları izler boyunca nazikçe ilerliyor. "Çok güzel," diyor izleri bir kez daha dantelin altına saklamadan önce.

"Teşekkür ederim," diye fısıldamaya cesaret ediyorum, önümde durmak için yürürken bakışlarıyla buluşuyorum. Parmaklarım elbisenin eteklerine kayıyor, az önce bana dokunduğu gibi ona dokunmak istemenin endişesini gizlemek için onunla oynuyorum. Bugün buna iznim yok. Hücrenin kapısını açtığında, bugün her isteğine itaat edersem hücreyi bir daha asla görmeyeceğimi söyledi.

Bir gün, oyunun kuralları sonsuza dek değişir.

Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor ama sadece bir tanesi önemli.

"Bu gece iyi olacağım," diyorum ona tanımadığım bir sesle. İtaatkâr ama aynı zamanda güçlü bir ses. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Geçmişteki bir versiyonum bu sözleri duymasına izin vermeden önce boğazımı keserdi. Bunu

fark ettiğimde kalbimde sadece belli belirsiz bir acı
hissediyorum.

Önceki halim aptalcaydı.

Bu versiyonum hayatta kalacak. Ve bu versiyonum bundan zevk aldığımı itiraf etme cüretini gösteriyor. Her bir zerresinden. Hiçbir şey istemeyen bu kadar güçlü bir adam tarafından istenmek baş döndürücü bir duygu.

"Aria," diyor Carter adımı öyle bir söylüyor ki içimin derinliklerinde bir korku filizleniyor. "Bana karşı gelmek isteyeceksin," diyor ve endişesi yüzüme yansıyor. Boğazımı kuruturken dudaklarımı aşağı çektiğini hissedebiliyorum. Etrafımda bir daire çizerek yürüyor, ara sıra elbisenin dantellerini karıştırıyor. Onlar kafes. Dantel parçalarının her biri bir kuş kafesi. Ve vücudumu hiç bu kadar güzel süsleyen bir elbise olmamıştı.

"Benden nefret bile edebilirsin," diyor tamamen baştan çıkarıcı bir tonda. Sıcak nefesi boynumun çıplak tenini gıdıklarken kulağımın dibine fısıldıyor: "Ama bana itaat edeceksin."

Başımı sallıyorum ve sonra mırıldanıyorum, "Evet, Carter." Oda o kadar sessiz ki ikimiz de konuşmuyor, hareket etmiyor, hatta nefes almaya bile cesaret edemiyoruz. O kadar sessiz ki, yemin ederim karanlığın kendisi fısıldayabilir ve ben de onun tehditkâr dilini duyabilirim.

Carter yüksek sesle, "Kolyen bu elbiseye çok yakışmış," diyor ama bu sözlerin bana yönelik olduğunu sanmıyorum.

Dalgınca incilerden birini parmaklarımın arasında yuvarlıyorum ve sonra ince zincirin başparmağımın altından kayarak elmas gözyaşına doğru ilerlediğini hissediyorum. Bu gece daha ağır geliyor. Carter bana şimdi baktığı gibi baktığında her şey daha ağır geliyor.

Koyu renk gözleri beni olduğum yere mıhlıyor ve beni istediği yerde sabit tutuyor. Bir zamanlar korkunun bedenimde dalgalanmasına neden olan aynı bakışların şimdi sadece içimi ısıtması ve onun için diz çökmem için yalvarması aptalca bir şey.

"Teşekkür ederim."

Carter parmağını dudaklarıma koyarak beni susturuyor. Bu küçük dokunuş bağımlılık yapıyor ve bu akşamki yemeğin gerginliği artıyor.

"Dün gece sana ne söylediğimi unutma." Kolyeyle oynarken konuşuyor, büyük elması tutuyor ve üzerimdeki ağırlığı kaldırıyor. "Yanımda diz çökeceksin ve her emre itaat edeceksin."

Anında vücudum ısınıyor. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp endişeleniyorum, ona bir sürü soru sormak istiyorum ama cevap vermeyeceğini zaten biliyorum. Söylenecek tek bir şey var. "Evet, Carter."

Bir an geçiyor, gözleri bakışlarımda bir şey arıyor ve ben zor nefes alıyorum.

"Bu geceden sonra kimse benim olduğunu sorgulamayacak." Gözleri kararıyor ve oradaki kömürün altında gömülü olan altın parçacıkları ateşe dönüşüyor. Benimkini de tutuşturan ve endişelerimi yatıştıran bir ateş.

Elime uzanırken "Benimle gel," diye emrediyor.

Carter

Aria donup kalsa bile yürüyüşüm sakın ve istikrarlı.

İçimdeki hastalık kıpırdanırken bile ukala sırtış dudaklarıma yapışıp kalıyor. Vücudumun her parçası harekete geçmek için çılgık atıyor, ama bu onun için. Her şey onun için.

"Gel," diye emrediyorum Aria'ya, gözlerini dikmiş yemek salonunun girişine bakarken. Dudakları titrek bir nefesin ipucuyla ayrılırken göğsü ağır çekimde yükseliyor. "Aria," diyorum ve adı bir öğüt gibi ağzımdan kaçıyor, "gel dedim." Talep orada, ama karşılığında bana attığı bakış bir meydan okuma ve ihanet bakışı. Gözlerinin koyu yeşil ve amberinde o kadar çok nefret var ki neredeyse pişman olacağım.

Ama buna ihtiyacı var. Bana olan nefreti uzun sürmeyecek.

Stephan ve Romano'nun ortak derin kahkahaları, onu gördüklerinde geniş odadaki tek sestir. Kan kırmızısı kadife perdelerin sımsıkı kapalı olduğu odadaki tek ışık avizenin üzerindeki dağınık kristallerden süzülüyor.

Odaya girdiğimizde bizi masanın ortasına güzelce oturtulmuş dana wellingtonun kokusu karşılıyor. Yanındaki kasap bıçağının ışığı parlıyor.

Aria'nın yürüyüşü tereddütlü ama gözlerinde yaşlar olsa bile bana itaat ediyor.

Aria'nın elini elime alıp Stephan'ın karşısındaki sandalyemin yanına diz çökmesini işaret ettiğimde Jase, "Gelip seni almam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım," diyor. Avuçları nemli ve kendini yere bırakırken elini sıkı sıkı tutuyor. Onun için hissettiğim acı, birkaç dakika sonra yaşayacağı acıyla kıyaslanamaz bile.

Olabildiğince hızlı bir şekilde elini benimkinden ayırıyor. Ve yine iki misafirin kahkahaları duvarlarda yankılanıyor.

"Hâlâ çok meydan okuyorsun." Romano'nun gözleri parlıyor ama ben onu görmezden gelip yerime oturuyorum.

Şu an için elimi onunkinin üzerinde tutamamaktan nefret ediyorum ama yakında ona tekrar sahip olacağım.

Jase'e "Gerek yok," diyorum, bakışlarını karşılıyorum ve dikkatimi Stephan'a çevirirken dudaklarımda büyüyen bir gülümsemeyi zorluyorum, başımı sallayarak selamlıyorum ve sonra Romano'ya dönüyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler beyler."

Romano başını sallarken Stephan da aynı anda "O zevk bana ait," diyor, dudaklarındaki ince gülümseme büyüüp hınzırlaşıyor.

"Hediyemizden hoşlandığınızı görmek çok güzel."

Daha birkaç hafta önce Aria'ya elini sürdüğünü hatırlayınca öfke göğsümün derinliklerinde yanıyor ama gülümsemesine karşılık verip elimi Aria'nın başının arkasına koyduğumda olduğu yerde kalıyor. Kaskatı duruyor, dokunuşuma eğilmiyor, bu da içimdeki ateşi daha da körüklüyor. Ama beni sınasa bile sabırlı olacağım.

"Keşke onu daha iyi görebilseydim," diyor Stephan, bir an için oturduğu yerden kalkıp komik bir surat ifadesi takınarak. Jase ona biraz gülüyor, eminim başına gelecekleri bildiği için. Bundan keyif alacak ama benim kadar değil.

"Espri anlayışınız yok mu?" Stephan Daniel ile konuşuyor ve sonra Declan'a bakıyor, ikisi de sessiz. Odada sadece yedimiz varız, ancak mutfak tabakların sesiyle çalkalanıyor. Ve adamlar benim siparişimi bekliyor.

Daniel alaycı bir tavırla, "Birkaç fıkra biliyorum," der ama sonra içkisini alır ve söylenmemiş sözleri havada asılı bırakır. Romano'nun omuzları sertleşiyor ve gözleri sert bir bakışla karşılaşılıyor.

"Buraya gel Aria," diyorum ve kucagımı sıvazlayıp Stephan'a bakıyorum. "Misafirlerimizin seni daha iyi görmesini istiyorum."

Göz ucuyla Romano'nun gerginliğinin azaldığını görüyorum. Oda sessiz, o kadar sessiz ki bülbülümün zayıf bacakları üzerinde ayağa kalkarken yutkunduğunu duyabiliyorum. Onu hemen kucagiıma çekiyorum, elimi kıcına bastırıyorum ve ona dün geceyi hatırlatıyorum. Gözleri açılıyor ve bakmaya cesaret edemediğı adamları heyecanlandırarak soluk soluğa kalıyor.

"Kusuruna bakmayın," diye özellikle kimseye seslenmiyorum. "Misafirlige alışık değıl."

Tüm gözler onun üzerindeyken, onu tam istediğim gibi yerleştiriyorum, kıcını kasıklarına sokuyorum ve kolumu beline doluyorum. "Rahatla," diye fısıldıyorum kulağına, diğer erkeklerin beni duyabileceğini çok iyi bilerek. Boynunu ortaya çıkarabilmek için saçlarını sırtının bir tarafından diğer tarafına geçirirken çenem ve omzum gıdıklanıyor.

"Eski bir arkadaşına merhaba diyemiyor musun?" Stephan soruyor.

"Hatırladığım kadarıyla, yalvarmayı daha çok seviyor." Romano'nun yorumu gözden kaçmadı.

"Biraz korkmuş," diyorum boynunun kıvrımını öpmeden ve vücudunun ilk kez rahatladığını hissetmeden önce, her ne kadar o anın istediğimden önce geçeceğini bilsem de.

"Dizlerinin üzerine çökecek birçok Talvery'den biri," diye övünüyor Stephan ve kadehini kaldırıyor ama ben karşılık vermiyorum.

"Öyle olacağını düşünmüştüm ama dün gece bana ihanet etti," diyorum ve bir kadeh suya uzanıyorum. "İhanet mi etti?" Romano'nun sesi kısık.

Başımı sallıyorum ve kardeşlerimin sözlerime nasıl tepki verdiğini görmek için bakıyorum.

"İyi olduğunu sanıyordum?" Jase yorum yapıyor ve Aria'ya bakmak için koltuğunda öne doğru eğiliyor, bakışları Aria'ya kendisine bakmasını emrediyor, Aria da bakıyor, ama sadece bir anlığına. Başını dik tutuyor ama cam gibi bakışları hiçbir şeye bakmıyor.

"Daniel'i öldürmeye çalıştı," diyorum Jase'e. Bana şok olmuş gibi bakıyor ama sonra gülümseyen Daniel'e dönüyor.

"Seni öldürmek mi?" diye sorar Daniel'a.

"Sanki yapabilirmiş gibi," diyor koltuğunda arkasına yaslanarak. Biz onun önünde, varlığı anlamsız bir şakaymış gibi onun hakkında konuşurken Aria nefes almakta zorlanıyor. Ama her şeyin bir amacı var.

"Sadece bir bıçaktı." Daniel cevap verirken bana bakıyor ve ben de önümdekine uzanıyorum.

"Bu mu?" Ona soruyorum ve Aria bir an öne doğru sallanıyor, güçlü kalma yeteneği sorgulanıyor. Ona baktığımda gözleri sımsıkı kapalı. "Bana bak, Aria." Kelimelerim dilimde ölümcül.

Anında gözleri açılıyor ve kirpiklerinden yaşlar süzülüyor. Gözyaşlarını silmek yerine bıçağı kaldırıp "Bu mu?" diye soruyorum.

Başını hafifçe sallıyor. "Hayır," diyor, kelime sadece bir fısıltı. Kalbinin atışını hissedebiliyorum.

"Al şunu," diyorum elini tutup bıçağın sapının üzerine koyarken. "Bunu şimdi onun üzerinde kullanmak ister misin?" Ona soruyorum.

"Hayır," diyor ve sesi titriyor ama yine başını sallayarak bana cevap veriyor. "Peki ya benim üzerimde?" Ona teklif ediyorum. "Boğazımı kesmek ister misin, Aria?"

"Hayır." Cevabı zorlukla alınan bir nefesten ibaret ve bıçağı tutuşu gevşiyor.

"Bu sabah Daniel'e söyledim," diye başlıyorum Romano'ya sağımdan seslenerek ve tüm dikkatimi ona vererek, "bunun onun hatası olduğunu söyledim. Ondan ve ona yapacaklarından hiç korkmadım."

Romano beni düşünüyor, kaşları kalkıyor ve dudakları çatılıyor, sonra başını sallayarak onaylıyor. "Korku güçlüdür."

"Ben başka taktikler seçiyorum," diye konuşuyor Daniel ve sonra Aria'ya bakarak ekliyor, "En azından denediğini hissedebilsin diye ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi yapmasına izin verdim." Sesi nötr, Aria'ya duyduğunu bildiğim empatiden yoksun. Hepsi bir gösteri. Aramızdaki gerçek fark bu; Daniel bir imajın arkasına saklanmayı seviyor.

Ben korkulması gereken şeyin görüntüsüyüm. O benim varlığında mevcut ve onu saklamak mümkün değil.

"Beni hatırlıyor musun, Aria?" Stephan ona sorma cesaretini göstererek masanın diğer ucuna doğru eğiliyor ve ona olabildiğince yakın olmaya çalışıyor.

"Oh, öyle," diye cevap veriyorum onun yerine, o cevap vermekte zorlanırken. "Zavallı Aria'm, bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diyorum ve onu daha sıkı tutuyorum, her ne kadar kucağımda oturmak için elinden geleni yapsa da.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diyor Stephan ve ardından ekliyor: "Annesi kadar güzel bir kız oldu."

Kanım hem öfke hem de intikamla dolup taşıyor ve bu bayıldığım bir duygu. "Benim için şarkı söylüyor ama senin hatıran onu durduracak kadar güçlü." diye sır verirken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Aria'ya dönüyorum, parmağımı omzunun üzerinden geçirip bir tutam saçını sırtına doğru kaydırıyorum ve sonra Stephan'a dönüyorum. "Bunu kabul edemem."

Şaşkınlık bir an için yüzünü karartıyor ve ben ölümcül bir sessizlik içinde zamanın bir an için geçmesine izin veriyorum.

Stephan, "Ona tutunabileceği farklı bir anı verebilirim," diye öneriyor ve Romano'nun karnından gelen kahkaha gerginlikle geriliyor.

Romano, "Carter'in paylaşmaktan hoşlandığını sanmıyorum," diyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum ve sadece Stephan'la konuşuyorum.

"Farklı bir hafızaya ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Uykusunda ağladığını duymaktan bıktım." Ben konuşurken Aria'nın yüz ifadesi buruşuyor ve onu kendime doğru çekip göğsüme yaslıyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Stephan'ın seni becermesine izin vermeli miyim?" Öfkemi, nefretimi, ötücü kuşumun işkencecisinin önünde anılarını yeniden yaşamasını izlemenin verdiği derin acıyı görmelerine izin vermiyorum. Henüz göremiyorlar ama acı çekecekler. Yemin ederim ödeyecekler.

İçten içe Aria'yı kırmaktan, onu çok zorlamaktan korkuyorum ama buna ihtiyacı var.

"Carter," diye uyarıyor Jase ve ben ona sadece küçümseyen bir bakış fırlatıyorum. Eğer bu iş planlandığı gibi gidecekse, ifadesi önemli olan tanık Romano'dur. Önemli olan tek şey onun algısı.

Aria bu soru karşısında yıkılır, gerçekliği bir kez daha onu hayal kırıklığına uğrattır. Her bir parçası paramparça oluyor ve varlığından umut kayboluyor. İşte o zaman onu gerçekten kırdığımı anlıyorum ve eskiden Aria Talvery olan güzel parçalar, uzun zaman önce kırdığı ruhumun yarığını doldurabilir. Ve ben o parçaları istediğim gibi kullanabilirim. Kırılan parçalardan mükemmelliği yaratabilirim.

Dudaklarından sadece benim duyabileceğim bir cevap, bir yakarış dökülürken, onu kendime daha sıkı çekiyorum, sıcaklığını ve küçük bedeninin bana sıkıca bastırıldığını hissediyorum. Bıçak hâlâ elinde ama zayıf bir şekilde tutuyor.

"Bıçak hâlâ sende Aria," diye hatırlatıyorum ona. "Beni şimdi kesmek ister misin?" Ben bu soruyu sorarken, ela yeşili gözleri şu anda hissettiği acının her zerresini bana yansıtıyor. "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye soruyor, küçük sesi acısını ortaya koyuyor.

Romano dinlemek istemediğim bir şey söylerken parmaklarımın elbisesinden yukarı kaymasına izin veriyorum.

Dudaklarımın ensesinde gezinmesine izin vererek sadece onun için fısıldıyorum. "Sence seni becermesine izin verir miyim?" Ona soruyorum ve parmaklarımı klitorisine bastırıyorum, onu geri itmeye ve aletimi morarmış kıkırda hissetmeye zorluyorum, gelmekte olan şeyin düşüncesiyle sertleşiyorum. "Benim olanı almayı hayal etmesine bile izin vereceğimi mi?" Sesimin tıslaması yemek odasına yayılıyor ama ona ne sorduğumdan kimsenin emin olamayacağından eminim.

Hâlâ akmayan gözyaşlarıyla parlayan gözleri nihayet benimkilerle buluşuyor ve "Hayır" diye fısıldarken bana bakıyor.

Dudaklarımı bir gülümseme tehdit ediyor ve Romano ile Stephan sanki onun üzerinde herhangi bir kontrolleri varmış gibi dillerini onaylamayarak gıdıkladıklarında buna izin veriyorum. Sanki ne olacağını biliyorlarmış gibi.

Onu tekrar kucağıma alıyorum ve dudaklarından çıkan tatlı nefes gözlerine bir ışık getiriyor. Ona verdiğim bir ışık. Sadece bana.

Dudaklarımı kulağının kabuğuna yaklaştırmak fısıldıyorum: "Sence ben," diye vurguluyorum, "sana dokunmasına izin verir miyim?" Ben onu uyarırken, konuklarımın tavırları değişiyor.

"Hayır," diyor farkındalığın verdiği güçle. Benim tatlı kızım. Nefes alışının sakinleşmesini izliyorum, Stephan'a ve Romano'ya bakıyor, sonra bana dönüp tekrar cevap veriyor, başı titriyor ve saçları çıplak omuzlarında oynuyor. "Hayır," diye tekrarlıyor usulca.

"Oldukça cesur, sence de öyle değil mi?" Romano, kendisine yanıt vermeyen Jase'e sorar.

"Bu kadar güçlü olmasına bayılıyorum," diyorum yüksek sesle ve masanın ucundaki Stephan'ın yorumlarını bir an için görmezden gelerek, "İradesini kırmak zordu ama buna değdi," diye ekliyorum.

Declan konuşuyor, sanırım gösteriden yorulmuş. Sabrı kalmadı ve sert bir şekilde "Yemek soğuyor" dedi.

"Elbette." Koltuğumda geriye yaslanıyorum ve elimi Aria'nın karnına doğru uzatarak küçük bedenini kendime doğru itiyorum. "Eti sen kesmek ister misin, Aria?" Ona soruyorum ve arkamdan mutfığa doğru bakıyorum. "Birazdan tabakları getirin," diye sesleniyorum ve Romano'nun bakışlarını yakalıyorum. "Bu şef için ölümdür."

"Sabırsızlanıyorum," diyor nefesinin altından.

"Aria," diyorum onlara, "wellington'ı kesip bize servis edecek, sanırım." Romano gülümserken dudaklarımın kenarlarında yarım bir sırıtma beliriyor.

"Senden bunu beklemiyordum," diyor ve ben de kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bundan görüldüğü kadar keyif aldığımı düşünmemiştim."

Sırıtışım genişliyor. "Bundan ne kadar keyif aldığımı tahmin bile edemezsin." Bu gece, bülbülüm sonsuza dek değişecek. Ve bunu ona ben vereceğim. Bir daha asla benden başka kimseden korkmayacak.

"Onu masaya mı oturtun?" Stephan gözlerinde bir mizah parıltısıyla bana soruyor. İnce dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben de bunun onun için olduğunu hatırlayarak gülümsemeyi başarıyorum. Bunu yapacak olan o. Her şeyi mahvetmemi engellemek için belini sıkıca kavıyorum.

"Evinizde istediğinizi yapın ama benim evimde beni sorgulamayın." Sözlerim keskin ve hafife alınacak gibi değil. Romano masanın başında öksürürken onun solgun yüzündeki gülümsemeyi zorluyorlar.

"Sanırım sadece onu yerde görmeyi beklediğimizi kastediyor... kölelerin ait olduğu yerde."

Masanın üzerindeki büyük kasap bıçağını alarak bıçağı Aria'nın eline sıkıca tutuşturuyorum ve ona dana wellington'ı kesmesini emrediyorum. Zorlukla uzanabiliyor ve masanın üzerinden uzanırken onu dengelemek için elimden geleni yapıyorum, keskin bıçak sessiz odada duyulabilen hafif bir çatırtıyla milföy hamurunun kabuğunu deliyor.

Sırada ne olduğunu bildiğim için nefesim gittikçe daha sertleşiyor. Etler tabağa düşerken tatlılığının tadını şimdiden alabiliyorum.

Jase, "Carter'ın ona karşı bir zaafı var sanırım," diyor ve Daniel'la bakışıyorlar. Her iki yanımda da kardeşlerimden biri var. İkisi de mutfağı işaret ettiğimde hazır bekliyorlar.

"Tanrı aşkına, güzel bir yemek istiyorum," diyorum gerginliği kırmak ve hem Stephan'ı hem de Romano'yu rahatlatmak için biraz mizah katarak. "Yarın bir savaş başlatıyoruz. Ve teknik olarak çoktan ateş edildi," diyorum ve omuz silkip Aria'nın hareketleri gerginleşirken tabağa küçük bir parça et koyuyorum.

Romano önündeki şampanya kadehini kaldırarak, "Evet, zafere içelim," diyor. Köpüklü sıvı havada yükseliyor ve onunla birlikte iki eli de. Dikkatimi Stephan'a çevirdiğimde ve onun da aynı şeyi yaptığını gördüğümde sanki ağır çekimde izliyor gibiyim. Bir eli boş bir şekilde masanın üzerinde, diğer eli ise havaya kalkmış, bir kadeh tutuyor.

"Şerefe, yemeği getirin," diye sesleniyorum kadehimi kaldırırken, silahıma uzanma zahmetine girmeden.

Sesim duyuluyor ve mutfaktaki adamlarımız servis tabaklarını getiriyor. Servis görevlisi kılığındaki en yakın adamlarım ellerinde tepsilerle hızla odanın içinde dolaşmaya başlarlar.

Kapalı tabakların her birini aynı anda açarak Romano ve Stephan'a doğrulttukları silahlarını ortaya çıkarırlar. Tüm bunlar olurken Aria titrek elleriyle eti oymaktadır.

Stephan ve Romano nefeslerini içlerine çeker ama küfürler havayı doldururken ve silahların çekilme sesleri duyulurken bile ellerini kaldırmaya devam ederler.

Aria bıçağı masanın üzerine bırakıyor, omuzları kamburlaşıyor ve hem dehşet hem de şaşkınlık dolu bir çığlık onu geriye, kollarına doğru itiyor. Keşke onu uyarabilseydim, ama Romano bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayacak.

Onu yakınıma çekip "İyisin" diye fısıldadığımda omuzları kucağımda üşüyor.

Üç kardeşim de dolu silahlarını kaldırıyor ama ben ellerimi hâlâ titreyen Aria'nın üzerinde tutuyorum. Karşı koltukta oturan Declan silahını Romano'ya doğrulturken, diğer iki kardeşim de kendi silahlarını Stephan'a doğrultuyor.

"Bu da ne böyle?" Romano hemen öfkeyle konuşuyor ve kolunu indirmeye çalışıyor. Gözlerim, sikip attığım erkeklerden görmeye alışık olduğum acı bir nefretle bana bakan Stephan'ın gözlerine takılıyor. Bunu her zaman ölü gözlerin süt gibi bakışları takip eder. Kolunu indirmeye cesaret edemiyor. Çünkü gerçeği Romano'dan daha iyi biliyor.

Susturuculu bir silahın kendine özgü sesini duyuyorum ama bakıp kurşunun uyarı atışı olarak Romano'nun hemen arkasına düştüğünü doğrulama zahmetine girmiyorum. Gözlerim Stephan'ın kilerde sabit kalıyor. Tıpkı onun bana baktığı gibi.

"Bu senin için bir gösteri Romano," diye konuşuyorum sonunda, aniden ayağa kalktığı anda. "Oturmasına yardım et, Jase."

Tek kelime etmeden kardeşim ayağa kalkıyor ve ben Aria'yı zar zor görebiliyorum. Benim tatlı, perili kızım. Masayı kavıyor ve Jase'in Romano için sandalyeyi çekmesini dikkatle izliyor, masadan birkaç adım uzağa, ellerinin kolayca görülebileceği bir yere oturmasını bekliyor.

Jase onun arkasında kalır, silahını hâlâ Romano'ya doğrultmuştur ama şimdi Stephan'ı da kolayca vurabilir. Ama onun ölümü Aria için ve sadece Aria için.

"Bıçak, Aria." Sadece ona hitap ediyorum. Kucağında o kadar küçük ki önce bana sonra da yavaşça odaya bakıyor. Bıçağı tekrar eline almakta tereddüt ediyor ve Stephan'ın küfürlü bağırışı neredeyse onu ürkütüp bıçağı tekrar düşürmesine neden oluyor.

Kanımdaki öfke kaynamaya başlıyor. "Şu anda bile senin üzerinde bir korku taşıyor, Aria'm," diyorum alçak bir sesle ve onu azarlıyorum. "Buna izin vermeyeceğim."

Emrimi beklerken teninin soğuduğunu hissedebiliyorum. Zar zor nefes alıyor, hâlâ korkmuş ve kafası karışık. Bıçak elindeyken onu tekrar kucağıma çekiyorum, net görebilmesi için onu sakinleştirmek için zaman ayırıyorum.

Korku her şeyi gölgeleyebilir, gerçekliği yalana dönüştürebilir.

"Bana kızgın mısın, bülbul?" Elimle çenesini kavrayarak ona nazikçe soruyorum. Sıkıca yutkunduğunu ve bana bakmadan önce Stephan'a baktığını hissedebiliyorum. "Neden?" diye soruyor bana büyük bir üzüntüyle.

"Buna ihtiyacın vardı," diye fısıldıyorum dudaklarına, bu anın hem onun hem de bizim için ne kadar önemli olduğunu anlaması için benimkini neredeyse onunkine bastırıyorum.

Gözlerinin arkasından yaşlar süzülürken alt dudağı titriyor. "Beni ona vereceğini sanmıştım," diye itiraf ederken sesi çatlıyor ve omuzları titriyor.

Onu daha sıkı kavrayarak, bu odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum. "Sen benimsin ve Romano beni sana verirken bana yalan söyledi," diye tıslıyorum.

"Saçmalık!" Romano sözümü kesmeye cüret ediyor ve benim de öfkem kabarıyor. Ama Aria'yla işim bittiğinde onunla da ilgileneneceğim. O her zaman önce gelecek.

"Hasarlıydın." Sözlerim karşısında yüz ifadesi buruşuyor, ela gözlerini utanç kaplıyor ve ekliyorum: "O kadar kırılmıştın ki elimi bile süremezdim." Başımı çevirip Stephan'a bakıyorum. "Başka biri senin üzerinde bu kadar kontrol sahibiyken olmaz."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve bıçağın ucu masaya çarpınca tutuşu gevşiyor.

"Sana bıçağı bırakmanı söyledim mi?" Ona soruyorum ve o da ipucunu alıp bıçağı daha sıkı tutmak yerine masaya bırakıyor, elleriyle yüzünü kapatıp göğsüne yaslanıyor.

"Gerçekten düşündüm ki..." göğsü kabarıırken duraklıyor ve ona bu anı veriyorum. Onu rahatlatıyorum ve adamları bekletiyorum. Onu bekleyecekler. Ve ben de bekleyeceğim.

Bunun için zaten çok uzun süre bekledim, onun acısı için bir dakika daha ayrılabilir.

"Sanıyordum ki," diye kekelemeye devam ediyor ve saçlarını öpüyorum, bana "Benimle işinin bittiğini sanıyordum," derken sırtını okşuyorum.

Omuzlarından çekerek onu kucagımda bir kol boyu uzanmaya zorluyorum. "Asla," diyorum ona tüm samimiyetimle, gerçeği iliklerime kadar hissederek, kanımda ve aklıma gelebilecek her düşüncede dolaşarak.

Aria gözlerimin içine bakarken nefes alış verişini sakınlaşıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir yumuşaklık üzerime çöküyor. "Beni korkuttun," diye fısıldıyor.

Burnumun ucunu onunkine değdirerek dudaklarına fısıldıyorum: "Bu senin için bir hediye."

Çekildiğimde gözleri hâlâ kapalı, ama yavaşça açılıyor ve bıçağa doğru başımı sallıyorum.

"Öldür onu, Aria."

Romano küfrediyor ama adamlarımdan biri silahının namlusunu kafasına

dayıyor. "Bıçağı al ve işini bitir."

Aria'nın titreyen parmaklarının bıçağı almasını izliyorum ve sonra avına bakıyor. Adam ona kaşlarını çatıyor ama Aria geri adım atmıyor. Göğsü yine kabarıyor ve çenesini dik tutuşundan korktuğunu ama korkmamak için elinden geleni yaptığını anlıyorum.

Yine de korku asla saklanamaz.

"Eğer yapmazsan seninle birlikte olmayacağım," diyorum ve anında pişman oluyorum. Gözleri açılıyor ve nefesini içine çekiyor. "Bu şekilde devam etmene izin veremem," diyorum, keşke ona söylediğim ilk sözleri geri alabilseydim.

Gözleri benden Stephan'a kayıyor ve başını hafifçe sallıyor ama yine de hareket etmiyor.

Elinde bıçak olduğunu bilsem de öne doğru eğilip başımı göğsüne yaslıyorum. "Bu senin için Aria," diye fısıldıyorum aramızdaki sıcak boşluğa. "Her şey senin için."

Kokusunu içime çekerek ve vücudunu bedenimde hissederek boğazını öpüyorum ve ince boynunun kıvrımlarına doğru ilerliyorum. Nefes nefese kalırken tırnakları omzuma batıyor.

Az önce yaptığım ve beni asla terk etmemesi gereken tehdit için bir özür.

Dudaklarım omzundan aşağı kayıyor ve ellerim beline doğru ilerlerken yumuşakça inliyor, bana doğru gevşiyor.

"Öldür onu, Aria," diye emrediyorum ve boynunu öpmeye devam ediyorum, dokunuşum açgözlülüğe dönüşüyor. Dişlerimi çenesinde gezdirerek ona tapıyorum.

Kardeşlerim onun tamamen benim olması için neler yapabileceğine şahittir. Romano ve ölü sikiş Stephan bir dizi hakaret ve küfürle izliyorlar.

Herkes görsün. Tüm lanet dünya görsün.

Onu nefessiz ve ihtiyaç içinde gördüğümde aletim sertleşti.

"Önce ona iyi bak." Stephan'a doğru başımı salladım ve sonra ona dedim ki, "Sonra gerçekten benim olacaksın."

Aria başını hızlıca sallıyor ve bu kez kucağımdan çabuk ayrılıyor, ancak kendini sabitlerken dokunuşu omzumda kalıyor.

Stephan'a üç silah doğrultulmuş durumda ama masanın etrafında dönerken sadece ona bakıyor. Onu belli bir mesafeden takip ediyorum, ona bunu veriyorum.

Stephan'ın gülümsemesi acımasız ve sinir bozucu, "Asla yapmayacak. Sadece vur-"

Adam son sözünü söyleyemeden Aria elini havada savurarak adamın boynunu yarıyor ve boynundan kan akmasına neden oluyor. Adamın elleri boğazına uzanırken, Aria kan donduran bir çığlık atıyor ve aynı şekilde tekrar kesiyor. Ancak bu sefer ellerini kesiyor ve neredeyse parmaklarından birini koparıyor.

Durmuyor. Çılgınca göğsüne saplıyor, koluna, omzuna, boğazına tekrar vuruyor. Hedefi pervasızca vuruyor ve adamlarım bir adım geri çekiliyor, kan gömleğini ıslatıyor ve kesiklerinden fışkırıyor.

Bıçaklarında vahşidir. Hatta kaotik. Bir an için, kendini kesmesinden korktuğum için bıçağı ondan koparmak istiyorum.

Bıçak pahalı kumaşı delip yumuşak etine saplandığında çığlık atıyor, kan kıyafetlerinden sızıyor. Kadının çığlığı mide bulandırıcı. Delici çığlık yüzünden değil, açık üzüntü yüzünden. Onu acısıyla öldürüyor.

"Bırak çıksın," diyorum bilinçli bir rıza olmadan. Daniel'ın dikkatini ondan bana çevirdiğini görebiliyorum ama onu görmezden geliyorum. Şu anda hiçbirinin önemi yok.

Buna her şeyden çok ihtiyacı var.

Romano oturduğu yerden kalkıp geri çekiliyor ve ancak o zaman Aria'ya olan odağımı bozuyorum. "Otur," diye neredeyse hırslıyorum. Öfkem daha çok dikkatimi dağıtmaya cüret ettiği içindi.

Yavaşça bana itaat ederken dişlerini sıkıyor ve sinirlenmiş gibi yapıyor ama bakışlarında görebildiğim mutlak korkuyu inkar edemiyor.

İki elini kolçaklara koyarak yavaşça yerine oturuyor ve ben tekrar Aria'ya odaklanabiliyorum.

Enerjisi azalmış ve gözyaşları yüzünden aşağı akarken sessizleşmiştir. Küçük bedeni gittikçe zayıflıyor ama Stephan'ın cansız bedenini bıçaklamayı bırakmıyor. Belli ki bitkin düşmüş ama durmuyor.

Ben ona komut verene kadar değil, alçak sesim sessiz odada önsezili ve baskın. "Aria. Bıçağı bana ver."

Vahşi gözleri bana bakıyor, sadece bir an için bıçak elinde titriyor ve başını sallıyor, hayır.

"Aria," diye sesimi yükselterek odada yankılanmasını sağlıyorum. Duyabildiğim tek ses kulaklarımda akan kan ve dişlerimi sıkıp ona son bir kez söylerken Aria'nın kesik kesik nefes alışları. "Ver. Bana ver. Bıçağı."

CARTER ve ARIA'nın hikâyesi henüz bitmedi. Onların hikayesi [Kalpsiz](#) ile devam ediyor... Devamını [okumak için buraya tıklayın!](#)